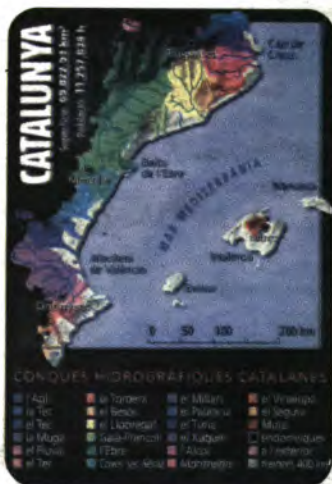

La Nació ve sempre històricament definida per dades naturals, sobretot per la llengua ("gens" dels romans, "nació israelita" segons Gàl·tes 1:14) front a la ciutadania legalista dels Estats ("ciutadania romana" segons Fets 22:26).

L'Estat són les fronteres imposades a sang i foc per les conquestes d'antics o moderns tirans. Catalunya és una nació natural, creada per la Història duta de la mà de Déu. Espanya és un Estat polític i artificial, suma de les conquestes de governants astuts i sense entranyes.

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL esteldemallorca@racocatala.com

ANY XXIII. NÚMERO 515

15 DE SETEMBRE DEL 2003

PREU: 2 €

C A L A M I L L O R

Fa 4 anys que na Maria Antònia Cordero a qui veiem amb la seva filla Lúcia regenta la botiga Euro 100 Cala Millor al carrer Joan Cervera Camps,30. Tel. 971 585 328

Fa 22 anys que na Maria Mena va obrir la botiga de Moda Jove Ananàs al carrer del Sol,26 de Cala Millor. Na Maria, que és del PSM te unes quantes botigues més al poble. Tel. 971 587 165

Fa 7 anys que n'Aina Maria Adrover de son Carrió regenta el Restaurant Esport al Passeig Joan Llinàs,11 de Cala Millor. Se menja a la carta per una mitjana de 10 €. Tel. 971 585 721

Fa 14 anys que els bessons Femenies regenten la Perruqueria femenies al carrer Joan cervera,9 de Cala Millor. Son pare, en Jaume Femenies va obrir aquest establiment fa 41 anys. Tel. 971 587 508

Fa mig any que en Gonçal Alonso de l'Argentina i na Jenny Argenti de Tailàndia regenten la Pizzeria Bellini al carrer s'Hereu,5 de Cala Millor. Pizzes per menjar i per endur-se'n. Tel. 971 585 633

Fa mig any que na Lene Fenqistat de Noruega amb la seva oficiala Thaise Cararo del Brasil ha obert la perruqueria unisex Lene's Hairport al carrer Fetget,7 de Cala Millor. Tel. 971 585 329

Fa 38 anys que en Jaume Fuster de Manacor va obrir la Joieria Universal al Passeig de Joan Llinàs,5 de Cala Millor. Tel. 971 585 270

Na Maria Montserrat i la seva filla són les madones joves de l'Hotel Vora Mar a Cala Millor. Tenen clients de tot Europa. Son pare va obrir aquest establiment fa 35 anys. Tel. 971 585 871

Són els germans Nebot, els amos joves del Restaurant Toni's al carrer s'Hereu,8 de Cala millor. Tenen el menú de degustació de cinc plats a 15 euróns. Cuina de mercat. Son pare que ronda pel local, el va obrir fa 24 anys. Tel. 971 585 873

N'Arthur Waechter d'Alemanya regenta la Cafeteria Engelchen al carrer s'Hereu,6 de Cala Millor. Se menja a la carta per 7 € de mitjana. N'Arthur te la cafeteria molt ben decorada com se pot veure amb la gasolinera i els angelets que donen nom al local. Tel. 619 346 852

Fa 17 anys que en Manuel Rama regenta la Cafeteria Atlanta al carrer del Sol Naixent,4 de Cala Millor. Despatxa el menjar ràpid. Tel. 630 112 646

Fa 18 anys que en Joan Oliver d'Esportles regenta la Peixateria Oliver al carrer de s'Hereu,3 de Cala Millor. Li duen el peix de Cala Bona. Tel. 971 585 467

Na Maria Elisabet i na Francesca Sirer regenten la botiga Color and Fashion al carrer Colom,8 de Cala Millor: complements de moda, maquillatges, bisuteria... Tel. 971 587 383

LA REVISTA
DELS
EMPRESARIS

Salobrar de Campos

Qui no és sensible a la bellesa que es destila als ulls en veure volar un esbart de flamencs lliures (*Phoenicopterus ruber*)? A Mallorca hi ha la possibilitat de veure'ls, a un indret on es pinten els horabaixes més cromàtics del món: al Salobrar de Campos.

Situat a un dels territoris menys alterat de Mallorca, el Salobrar de Campos té continuïtat cap a la mar en forma de dunes, savines i una llarga platja d'aigües transparents anomenada Es Trenc.

Aquesta zona humida i dunar està protegida per una legislació urbanística i mediambiental (Àrea Natural d'Especial Interès i Zona d'Especial Protecció per a les Aus); així i tot el Parlament Balear l'any 1989 va deixar en previsió la necessitat d'una major protecció, en forma de Parc Natural o Reserva Natural.

La possibilitat de que just al costat d'aquesta meravella paisatgística i ornitològica s'hi construeixi un macroprojecte immobiliari en forma de camp de polo, ens hauria d'alterar a tothom que estimi aquesta terra.

El tempo-ritme de la natura és descansat, parsimoniós; el dels humans frenètic, boig. No fem cas als bons savis que ens recomanen acoblar-nos al ritme pausat i tranquil de la natura. Ens enganen i fan mal, ara i als temps esdevenidors, els que ens imposen asfalt, ciment, cotxes, benzina, consum forassenyat, manipulació informativa etc.

Si els interessos dels que ara comanden al Govern municipal, autonòmics, insulars o estatals implicats en la desició final d'autoritzar o no aquest desbarat de projecte fossen els de la col·lectivitat humana i del territori que el sosté, haurien simplement d'aplicar la llei mediambiental que empara la protecció d'aquest territori poc alterat de Mallorca. A quin cap cap accelerar encara més el creixement d'ocupació del territori? Quí són els assessors mediambientals d'aquests polítics? Quins interessos reals mouen la pràctica política d'aquesta gent?

Sense voler ser catastrofista, per quants anys hi ha petroli? Per seixanta, per cent? Estem basant el nostre futur en un estil de consum abusiu dels recursos i del territori que s'acaba. Estem jugant amb foc quan cercam el benefici immediat, directe, en termes tan sols econòmics, obviat les recomanacions dels nostres científics i de la resta del món. A quí seguim?

No és tan sols la migrada qualitat de vida de les nostres ciutats, la crisi de la solidaritat comunitària, l'apogeu de l'individualisme tancat a casa: és que la insensibilitat per la bellesa, la irresponsabilitat de no alterar-se per els atemptats al territori permet que a n'aquestes alçades de consciència mediambiental que hauriem de tenir encara ens vulguin urbanitzar a prop del Salobrar-Es Trenc, que es vegin en coratge de xapar el Plà amb autovies etc. És aquesta inconsciència col·lectiva la que ens du cap a les cordes.

Cal la unitat d'acció de tothom, oberta, sense retrets, lliure. Que cadascú porti el que bonament sàpiga o pugui. En accions o paraules; però que de qualque manera pressioni i planti cara al desgavell i caos on estem abocats. Cal aturar el procés autodestructiu de panxes contentes que ens imposen.

Una esperança d'abraçada humana i col·lectiva que ens acobli al ritme natural de les coses senzilles de la vida, com davant una posta de sol al Salobrar de Campos vora la persona estimada. Ω

JOAN VICENÇ LILLO I COLOMAR

Sanitat regularà la professió de naturòpata

El Departament de Sanitat i Seguretat Social haurà de regular l'exercici de la naturopatia a Catalunya després que la Comissió de Política Social del Parlament aprovés recentment una resolució en aquest sentit. La iniciativa parlamentària insta al Govern català a "accelerar les actuacions per a regular els criteris d'accés a la formació en naturopatia i la professió de naturòpata". L'Administració catalana haurà d'elaborar també "en el termini de tres mesos des de la seva regulació per part de la Unió Europea, un registre oficial de professionals de les medicines naturals".

La majoria d'homes pateix molèsties urinàries a partir dels 65

Els problemes de prostatisme, cistitis o incontinència urinària afecten al 37 per cent dels homes més grans de 75 anys i al 22,7 per cent de la franja situada entre els 65 i els 74 anys. Les dones presenten en canvi menys molèsties d'aquest tipus: un 19,7 per cent el grup de majors de 75 anys, i un 8,5 per cent entre els 65 i els 74 anys, segons dades de l'Enquesta de Salut de Catalunya corresponent l'any 2002 a les que ha tingut accés e-noticies.com. Ω

ZOOLOGIA DRAPER: DE LA GALLINA A LA VACA

Al món hi ha algunes banderes que porten animals incorporats. Una d'impressionant és la del País de Gal·les -Cymru, en gal·lès-, que porta una mena de drac amb ales, que destaca poderosament i resulta fàcilment recordable. M'imagín que, de dracs, n'hi devia haver també en les antigues ensenyes xineses, per posar un exemple d'aquest tipus de tradició.

A la bandera espanyola, que jo hi pensi, s'hi ha incorporat dues espècies zoològiques, al llarg de l'últim segle: primer fou, durant l'època franquista, l'àguila, símbol d'imperi i de poder. Tan potent va ser la simbologia de l'àguila que avui dia és considerada il·legal, preconstitucional, pròpia de la dictadura i associada directament a l'esclavatge del poble i a la manca de llibertat.

Últimament, una nova bèstia ha passat a formar part de l'imaginari banderístic dels espanyols: el toro. Cada vegada més, en tot tipus de competicions i certàmens en què hi competeixi gent de diversos estats, s'està produint una tendència a mostrar banderes monàrquiques espanyoles amb un toro al mig, fent aproximadament les mateixes funcions que abans feia l'àguila, però amb l'avantatge de no ser ni inconstitucional ni predemocràtic ni res de tot això. El toro, bon símbol de l'espanyologia, sembla que se'ns presenta talment net de pols i palla. Tant és així que serveix igual per donar ànim als participants en els campionats de natació que se celebraren

recentment a Barcelona, o per donar suport a aquella al·lota dels Maulets que es va transfigurar en estrella d'Operación Triunfo.

La nostra gent, emperò, sempre se n'ha rifat, d'aquesta simbologia zoològica (especialment quan va unida a l'altra i significa el que significa). Durant la dictadura franquista, una gran majoria dels demòcrates no parlaven de l'àguila de la bandera, sinó que popularment se la denominava "la gallina". Així, si algú et demanava si tal o qual cotxe oficial portava el drap amb gallina o sense, de seguida sabies a què s'estava referint.

De la mateixa manera que el poble transformà, en el seu moment, una àguila reial en una gallina, ara ha transformat el toro brau en una vaca. Fins i tot he vist alguna camiseta estampada, on en comptes d'un toro d'Osborne hi apareix directament una vaca lletera. De la mateixa manera que, cada cop més, la gent es refereix a banderes espanyoles, amb "vaca" o sense. Deu ser un merescut homenatge a l'insigne Joan Fuster, que definia la Filosofia com "l'art d'agafar la vaca pels collons".

A la nostra part del món, en comptes de gallines o vaques, preferim lluir sargantanes, molt més illenques, molt més innocents, molt menys "nacionalistes"... o fins i tot algun gat. Ω

BERNAT JOAN I MARI

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

FE, RAÓ, CIÈNCIA, SENTITS I SENTIMENTS

RECULL D'EN RICARD COLOM

FE EN CONTRAST FRONT A RAÓ.

☀ "Fe: Significa no voler saber la veritat" (Friedrich Wilhelm Nietzsche, 1844-1900, filòsof ateu alemany).

☀ "L'home pot creure l'impossible, però mai no creurà l'improbable" (Oscar Wilde [Fingal O'Flahertie Wills], 1854-1900, escriptor dublinès).

☀ "Fe està prop a volentat, e luny a enteniment" (Ramon Llull, 1235-1315, català de Mallorca, místic i savi).

☀ "La fe ve referida a coses que no veus, i l'esperança, a coses que no es troben a l'abast de la mà" (St. Tomàs d'Aquino, 1224 ó 1225-1274, frare dominicà italià i teòleg escolàstic del catolicisme).

☀ "El camí per a veure amb la fe és cloure els ulls de la raó" (Benjamin Franklin, 1706-1790, estadista científic i filàntrop nordamericà).

☀ "Sabut és que la fe consisteix a copsar allò que la raó no pot creure" (François Marie Arouet Voltaire, 1694-1778, filòsof racionalista i escriptor il·lustrat francès).

☀ "El cor té raons que la ment no pot copsar" (Blasi Pascal, 1623-1662, matemàtic occità).

☀ "La fe vertadera reposa sobre el caràcter de Déu i no demana cap més prova addicional que les perfeccions morals de l'Únic que no pot mentir. És suficient que Déu ho hagi dit" (Aiden Wilson Tozer, 1897-1963, pastor protestant nordamericà).

☀ "Racionalitzar la fe? Vaig voler fer-me'n senyor i no pas esclau, i així arribí a l'esclavatge en comptes d'atènyer la llibertat en el Crist" (Miguel de Unamuno, 1864-1936, pensador i escriptor basc espanyolitzat, mort presoner pels feixistes).

☀ "Una fe que nosaltres mateixos podem determinar, no és de cap manera una fe" (Cardenal Ratzinger, cervell gris de l'alta Cúria vaticana).

☀ "L'home que té fe ha d'estar amanit, no sols a ser màrtir, sinó a ser un foll" (Gilbert Keith Chesterton, escriptor catòlic, 1874 Kensington -1936 Londres).

FE AMB LA RAÓ.

☀ "Crec per a comprendre, i comprenc per a creure millor". "Si la cosa creguda és increïble, també és increïble que l'increïble pugui ésser cregut" "Crec per a comprendre, i comprenc per a creure millor" (Agustí de Bona, 354-439, bisbe, filòsof i Pare de l'Església Llatina).

☀ "Ab fe creus les veritats que no entens. Ab creença aconseguirás sciencia. No descreegues totes les coses que no pusses entendre. Primerament creus, e puis entens. Sobtosament creu, e ab deliberació entens. Com mes creus mes pots entendre. Com mes entens, mes pots creure. Ab erguments combat falsa creença. Força de fe esta per volentat, e força d'ergument esta per enteniment" (Llibre dels mil Proverbis, cap. XVI De fe- de Ramon Llull).

☀ "Allò contrari de la fe no és pas la raó, sinó la superstició" (Vittorio Messori, famós periodista italià actual convertit al catolicisme).

☀ "No em sent obligat a creure que el mateix Déu que ens ha dotat amb seny, raó i intel·lecte hagi intentat de fer-nos-en bandejar l'ús" (Galileo Galilei, 1564-1642, astrònom italià acaçat per la Inquisició).

GALILEO GALILEI.

☀ "La raó no se salvarà sense la fe, però la fe sense la raó no serà humana" (Cardenal Ratzinger).

☀ "Quan Goliat sortí per a atacar els israelites, la major part dels soldats pensaren: "És tan gran que no podrà matar-lo". Però David mirà el gegant i féu: "És tan gran que no puc errar la punteria"" (Russ Johnston, escriptor nordamericà, *1908).

☀ "Els pobles expansius que van a la victòria tenen fe: en la pròpia sobirania -defensada amb coratge- com en Déu, la raó els ve contrapesada i refrescada per al fe: la fe no desdiu la raó, ans li dóna ales i futur, capacitat d'expressió i d'emoció; igual com la raó és una útil eina per comprendre la realitat. Sense l'energia i el coratge de la fe, la raó sola s'ha demostrat repetidament obtusa, inútil i eixorca" (Autocitació).

☀ "Existeix un principi que es resisteix a tota informació, que mai no deixa de mantenir l'home en una ignorància perenne...És el principi de desestimar allò que mai no s'ha esbrinat" (Herbert Spencer, 1820-1903; filòsof i sociòleg anglès).

☀ "Res no dóna tanta pena a la gent com haver de pensar" (Martin Luther King Jr., líder no violent i pastor baptista negre).

FE I CIÈNCIA.

☀ "La ciència sense religió està coixa. La religió sense la ciència és cega" "La mística és la font de qualsevol ciència de debò" "L'home troba Déu darrere de cada porta que la ciència ateny d'obrir" (Albert Einstein, 1879-1955, el major científic del s. XX).

☀ "Tinc respecte cap a l'agnosticisme en els físics. Però quan diuen que són agnòstics perquè són científics fan una extrapolació. Poden ser-lo, però no partint de la física" (Jerzy A. Janik, físic nuclear polonès).

☀ "Per a les persones creients, Déu està al principi; per als científics, al final de totes les reflexions" (Max Karl Ernst Ludwig Planck, 1858-1947, físic alemany).

☀ "Una mica de ciència allunya de Déu, però molta ciència retorna a Ell" (Louis Pasteur, 1822-1895, químic i bacteriòleg francès).

LOUIS PASTEUR.

☀ "La matemàtica és l'alfabet amb el qual Déu va escriure el món" (Galileo Galilei).

☀ "L'humil coneixement de tu mateix és un camí més segur cap a Déu que el camí de la ciència" (Thomas De Kempis, 1380-1471, místic alemany).

☀ "La missió de la ciència és catalogar el món per a tornar-lo a Déu en ordre" (Miguel de Unamuno).

☀ "Ciència sense consciència no és sinó la ruïna de l'ànima" (François Rabelais, 1494-1553, escriptor satíric francès).

FE I SENTITS.

☀ "La fe afirma allò que no afirmen els sentits, però no el contrari d'allò que aquests perceben. Està per dalt dels sentits no pas en contra" (Blasi Pascal, 1623-1662).

☀ "¿On dec buscar la il·luminació?"

Ací.

I quan s'esdevindrà?

S'està esdevenint tot just ara.

Llavors, per què no la sent?

Perquè no hi mires.

I en què dec fixar-me?

En no res. Simplement mira.

Mirar, què?

Qualsevol cosa en la qual es posin els teus ulls.

¿I dec mirar d'alguna manera especial?

No. N'hi haurà prou de mirar-hi normalment.

Però ¿és que no hi mir sempre normalment?

No.

Per quins redemonis...?

Perquè per a mirar has de ser ací, i quasi sempre no hi estàs".

("Qui pot fer resplendir l'alba?", 1985, d'Anthony de Mello, S. J., 1931-1987, jesuïta de l'Índia).

FE EN RELACIÓ ALS SENTIMENTS.

☀ "La fe comença allà on acaba l'orgull" (Hughes Felicité Roheil de Lamennais, 1782-1854, escriptor religiós francès).

A. SCHOPENHAUER.

☀ "La Tristesa mira cap arrere, la Preocupació al voltant, la Fe cap amunt". (No en consta l'autor).

☀ "La fe és com l'amor: no pot ser imposada per la força" (Arthur Schopenhauer, 1788-1860, filòsof alemany).

☀ "Les grans ànimes tenen voluntats; les dèbils sols desitjos" (Proverbi xinès).

☀ "Tothom creu fàcilment allò que tem o que desitja" (Jean de La Fontaine, 1621-1645, novel·lista francès).

☀ "El sentiment sempre busca quelcom en si mateix; la fe es manté ocupada en qui és Jesús. No oblideu que la fe de la qual la Paraula de Déu parla rau tant no sols en oposició als

ANDREW MURRAY.

treballs propis sinó també en oposició als sentiments, i doncs, per a una pura vida de fe deveu cessar de buscar la vostra salvació no sols en treballs sinó també en sentiments. Deixeu que la fe sempre parli front als sentiments. Quan els sentiments diuen: "En mi mateix sóc pecador, fosc, sóc dèbil, sóc pobre, estic trist", deixeu que la fe digui: "En Crist sóc sant, sóc llum, sóc fort, sóc ric, estic alegre" (Andrew Murray, 1828-1917, gran místic i missioner sudafricà, de l'Església Reformada Neerlandesa).

☀ "La fe no és pas un sentiment. No és tampoc el sentiment de quelcom que s'esdevindrà en resposta a les nostres oracions. La fe pot ser més fàcil d'exercitar quan uns tals sentiments són presents. Tanmateix, els sentiments d'aqueixa mena mai no constitueixen la fe. La fe és una resposta de la nostra part, la resposta obedient de la nostra voluntat a qui és Déu i a allò que Ell diu" (John White).

☀ "Trob que hi ha una distinció bíblica entre fe i sentiment, gràcia i comoditat...El grau dels uns sovint no és la justa mesura dels altres" (John Newton, (John Newton, 1725-1807, escriptor anglès, lletra del 16.4.1772).

☀ "Com menys sents i més fermament creus, tant més admirable és la teva fe i més serà estimada i preuada, car la fe real és molt més que una mera opinió humana: hi tenim el veritable coneixement. En veritat, no freturem més que de fe de debò (Meister Eckhart, *1260?-+1327-1328, gran místic alemany, contemporani d'en Llull).

☀ "Qui guaita Crist a través d'estats anímics i de sensacions és com qui veu el sol en l'aigua, tot tremolós i bellugadís alhora que l'aigua va i ve. Però qui el mira sobre el cristall de la seva paraula per la fe, el veu per sempre igual" (J. T. Nottidge, clergue anglès, s. XIX).

☀ "No mesureu pas l'amor i la mercè de Déu pel nostre propi sentiment. El sol brilla tan clarament en el dia més fosc com ho fa en el més radiant. La diferència no rau en el sol, sinó en alguns núvols que entrebranquen la visió de la llum al través" (Richard Sibbes, 1577-5-7-1635, autor reformat anglès).

☀ "Crec en el sol encara que no brilli, crec en l'amor encara que no es deixi sentir, crec en Déu encara que no el vegi".

(Escrit al mur del call de Varsòvia, durant la Segona Guerra Mundial). Ω

Immigració i ingenuïtats nostres

Madrid, com els nazis, acusa els altres (independentistes) dels propis defectes (projecció delirant i paranoica deliberada, de caràcter propagandístic o guerra psicològica).

El catalanisme en pren autoodi i els independentistes no volen ser "intolerants". Per tant, és hiperprogre, hipertolerant, i per totes les causes perdudes del món hagudes i per haver-hi.

La gent corrent (els votants) del carrer té problemes a causa de la immigració (encariment de l'habitatge, abaratiment de sous, delinqüència, tràfic de drogues...) i per tant es fiquen d'ungles contra tots els que parlen en favor de la immigració (l'esquerra i l'independentisme).

Els immigrants, en general, passen aplemament de la llengua catalana perquè la majoria són plebs, provinents de països catòlics a causa de problemes estructurals més greus encara que els nostres. Especialment cruels contra la llengua catalana i els drets democràtics dels catalanoparlants solen ser els iberoamericans (racisme crioll).

punxegut tema.

PROPOSTA CONTRA LA INGENUITAT NOSTRA:

No hem de presentar la immigració com a un tema sols positiu ni callar tots els aspectes negatius q implica.

Els partits d'esquerra i independentistes han de presentar sols les batalles que poden guanyar, i com que els immigrants no tenen dret a vot, cal defensar de moment, prioritàriament, els interessos dels votants.

Cal plantejar aliances als immigrants: suport a canvi d'integració lingüística, res de xecs en blanc com pretén l'extrema esquerra. I suport a canvi de respecte i millor reorganització democràtica dels propis immigrants (drets de les dones islàmiques, berbers, etc.).

Le Pen, el metòdic genocidi cultural-lingüístic francès, la immigració i els arguments de carrer.

Al diari "Avui" de hui podem llegir la

Unió Europea, que ha matat el franc i ha forçat els francesos a adaptar-se a l'euro. "No sóc cap enemic d'Europa. Sóc partidari de l'Europa de les nacions, de l'Europa dels territoris, però sóc un adversari de l'Europa supranacional, federal i federalista", va proclamar." (...) "¿Qui votarà el candidat ultranacionalista francès? Doncs ahir la majoria dels analistes feien un retrat fidel dels seus seguidors: defensors del règim col·laboracionista de Vichy durant l'ocupació nazi de França, nostàlgics de l'Algèria francesa (perduda el 1962) i els soldats caiguts de l'imperi colonial. També s'hi podrien afegir tots aquells descontents amb el sistema, a més de les classes populars que, fa anys, votaven comunista."

A mi em pareix que el triomf de Le Pen simplement retrata el xovinisme francès, una part important de la societat francesa: Com més se'n puja la mona més se li veu el cul. França és l'únic Estat europeu que no vol subscriure la carta de les llengües europees i on el genocidi cultural és més sistemàtic i es troba més avançat (pràcticament en una fase terminal).

La quantitat que l'Estat parisien dedica al català és ridícula (crec que de l'ordre de 0'2 francs anuals per nordcatalà). Han afeblit tant les nacions sense Estat que han creat una dinàmica patrioter, malsana, diabòlica...que finalment ha fruitat com una flor del mal en Le Pen. És com el militarisme crioll a l'Amèrica, dedicat al genocidi contra els indis, finalment donà lloc a monstres: un militarisme omnipresent que esclafa igualment la població treballadora criolla.

Ja a la Primera Guerra Mundial París enviava a primera filera els bretons, catalans, corsos, etc. i reservava els francesos de pura sang per a la reraguarda. Si heu passejat per les viles de França i guaitat els monuments als soldats morts que cada vila té, us podeu adonar fàcilment que, per ex. a Catalunya nord, qualsevol vilatge té un munt molt exagerat de fadrins assassinats a la guerra patrioter. Això no passa pas a la França profunda. Igualitat?...quant de cinisme!

Amb Le Pen tenen, com sempre, el que han sembrat. Simplement queda a la vista el que feien encoberts amb els tòpics, la propaganda, la hipocresia mediàtica profunda. Per un altre costat és menester demanar-se el per què de l'èxit de Le Pen. Simplement crec que ha estat realista, és un polític llest. Ha arreplegat el sentir dels possibles votants descontents -molts provinents de l'esquerra, per cert, a Provença, Llenguadoc, Catalunya Nord...- que han de patir les males conseqüències de la immigració (baixada de salaris per augment de treball negre i brosa, pujada de preus -al nostre cas, sobretot, dels habitatges-, creixement -al nostre cas molt ràpid i alarmant- de la delinqüència, tràfic de droga, marginació, paisatges urbans degradats i profundament aculturats...).

És normal que la ciutadania "espanyola" que vota s'alarmi, veuen que tot canvia acceleradament, que no en tenen cap control, que són les víctimes (que els altres, els immigrants, també ho siguen, no solen pensar-ho, la natura humana és així d'egoista, i com això no ix tant a la tele com Operació Triunfo, no és tema popular de conversa, no és un tema "normal", de la normalitat encomanda per la Gran Banca a través de la seva veu: les teles privades i en part les públiques, que són del PP).

Al PP li va molt bé: els ajuda a privatit-

zar la seguretat (policia), els guàrdies jurats cada volta tenen més competències (quasi les 3/4 parts d'aquestes empreses pertanyen a la família del Mayor Orejón). Justifica mà dura i patriotisme, tot allò malèvol i reaccionari on el PP -com els nazis en el seu temps- sempre sap traure profit i llegir en diagonal, perquè són mestres de pescar en el tarquim. Ajuda a abaixar salaris, permeten l'explotació massiva de mà d'obra barata, sobretot immigrada, als amiguets que voten i es beneficien del PP -i li passen peles sota mà també. I fa de l'especulació de l'habitatge, mitjançant les constructors, un negoci rodó, omnipresent, amb continuats increments. Com sabeu, les constructors són el gran lobby que controla moltes coses, sobretot els ajuntaments.

Així tenim PP per a una llarga condemna, dic, temporada. Quaranta anys, potser? (com Franco i el Desert de Sinaí, clar). Tal com veig l'esquerra i el nacionalisme català, no m'estranyaria pas.

Per acabar-ho d'adobar, la progressia i l'esquerra, normalment, estan en Bàbia, amb un discurset acartronat de bibliotecaris sota l'ortodòxia impassible del pensament políticament correcte i marxismes, totalment intel·ligible per al 85% dels ciutadans.

No saben relacionar unes coses amb les altres: el joc del PP amb la feixistització social, els guanys polítics amb els econòmics, la indignació popular amb l'explotació laboral... Mentre la gent s'indigna i clama als bars i als bussos, ells repeteixen com a mandarin la lliçó a presa. Que si drets, que si sindicació...Els drets han d'anar sempre amb els deures, vull dir: exigir integració lingüística, eradicar la profunda discriminació contra la dona musulmana o els berbers, etc. Clar, no ixen al carrer o bé no hi puïlen, perquè si ho feren els cantaven les quaranta.

Em fa por que la nostra esquerra visca tan apardalada i fora de la realitat. Vol dir que part de les actuals bases poden acabar com a França: desplaçant-se de votar esquerra a votar feixisme. Quan l'ascens del nazisme també s'esdevingué un procés semblant: treballadors, sobretot joves, que votaven nazi. El mateix Mussolini provenia del Partit Socialista.

Si volem els vots de la gent que pot votar, no tenim més remei que guanyar-nos-els proposant solucions als problemes pels quals estan bramant i estan indignats, altrament ens arrisquem a un Le Pen a l'Estat espanyol, que podria ser especialment perillós en el cas que el PP tingués alguna crisi (i encara ens tocaria "votar Chirac", vull dir, no criticar el PP, com a mal menor). I que ajuntaria racisme contra immigrants amb racisme "antinacionalista" (de fet, la quantitat de banderes espanyoles entre el jovent, crec que és essencialment en un sentit antibasc i anties-trangers).

Si ens presentem en unes eleccions no és per al·lisonar uns electors indignats que no raonen gaire profundament, sinó per a traure vots amb propostes concretes, fins i tot adobades amb un cert populisme comprensible i contagiós. No es tracta d'atjar cap perjudici ni racisme, sinó de ser intel·ligents i valents. Denunciar tots aquests factors en canyaret.

L'altre dia vaig escoltar dues vegades seguides gairebé la mateixa conversa, en un super, que havien robat en una casa i que eren uns estrangers, els quals, damunt havien amenaçat les víctimes, la família d'una dona

CATALUÑA

EL PAÍS, lunes 11 de junio de 2001

"Id a Barcelona"

MIQUEL NOGUER

Barcelona

No han llegado a Cataluña porque sí. Muchos de los 90 subsaharianos que duermen al raso en la plaza de Catalunya tienen en común haber escuchado la misma consigna: "Id a Barcelona; allí hay trabajo y os darán papeles". Estas palabras las pronuncian, según ellos, algunos trabajadores de centros de internamiento de Canarias, puerta de entrada de decenas de pateras. Teo, un sierraleonés de 23 años, recuerda haber escuchado este consejo durante sus tres semanas de estancia en el centro de Las Palmas.

Algo parecido le ocurrió a Ben, quien ayer mostraba el cer-

Los subsaharianos de la plaza de Catalunya viajaron alentados por trabajadores de Extranjería

tificado de expulsión que pesa sobre él. Pese al temor que infunde este documento, de poco servirá mientras Sierra Leona y España no firmen un convenio estable para repatriar a los indocumentados.

Ben recuerda que cuando le dieron el documento le invitaron a desalojar el centro de internamiento y abandonar Las Palmas. "Los trabajadores del centro de internamiento te recomiendan que abandones la isla y te dicen que en Barcelona hay trabajo".

En su cartera sólo hay un certificado médico, el número de identificación de inmigrante —"que no me sirve para nada"— y el carnet para acceder a un comedor del Ayuntamiento. Tras cobijarse en estaciones de metro, Ben ha acabado por instalarse en el rincón de la plaza de Catalunya que los inmigrantes ya conocen como black corner, la esquina negra. La cifra de 30.000 indocumentados que, según el Ayuntamiento, viven en la ciudad sigue creciendo. PÁSA A LA PÁGINA 6

"Ens van pagar el bitllet perquè vinguéssim a Barcelona"

La majoria dels immigrants que aquesta nit han dormit al Paral·lel van fer la sol·licitud de regularització al·legant motius humanitaris o d'arrelament abans del 31 de juliol, dia en què finalitzava el termini. Segons el seu testimoni, molts van arribar a Barcelona procedents d'altres punts de l'Estat, com les Canàries o Ceuta, després que des d'allà les autoritats els "convídesin" a viatjar fins a la capital catalana, on "podrien arreglar la seva situació". Alguns immigrants expliquen que van viatjar en avió o en vaixell "amb el bitllet pagat".

Alguns van venir fa tres o quatre mesos, però d'altres han passat l'hivern al metro o a l'alberg que l'ajuntament i la Creu Roja van habilitar al carrer Valldonzella. N'hi ha que

tenen ordres d'expulsió per haver entrat il·legalment a l'Estat que no es poden executar per manca de convenis amb els països d'origen.

Segons l'organització Portes Obertes, que ha tramitat moltes de les sol·licituds de regularització, el 90% són nigerians, tot i que també n'hi ha del Senegal, Ghana i Sierra Leone. La situació dels nigerians sembla especialment complicada, ja que la seva ambaixada "els ha reconegut com a ciutadans d'aquest país, però no els ha donat el passaport", explica el portaveu de Portes Obertes. El passaport és indispensable perquè la sol·licitud de regularització tingui endavant, i aquestes persones només tenen un document que els reconeix com a nigerians, però sense valor identificatiu.

ATALUNYA

EL PAÍS, martes 7 de agosto de 2001

"Id a Barcelona, allí hay trabajo y os darán papeles"

M. C. P. / M. N., Barcelona

Conocida como la black corner, la esquina noroeste de la plaza de Catalunya de Barcelona ha sido un dormitorio para grupos de inmigrantes subsaharianos desde hace un año y medio. La mayor parte de ellos entraron irregularmente a España y pasaron varios meses en los centros de internamiento de Ceuta y Las Palmas. Casi todos aseguran que dejaron estos centros cuando se colapsaron y los responsables les instalaron a abandonarios, aunque sin darles documentos ni proporcionarles la posibilidad de trabajar legalmente.

"Id a Barcelona, allí hay trabajo y conseguiréis papeles", aseguran que les dijeron los trabajadores del centro. Engañados, estos inmigrantes llegan como pueden a la capital catalana, donde no pueden trabajar legalmente.

Emmanuel Anombisim, un sierraleonés de 28 años que asegura haber llegado a Barcelona por recomendación de "un funcionario del centro de Las Palmas", no entiende qué interés puede tener el Gobierno en concentrar a los subsaharianos indocumentados en Barcelona. "Aquí no hay trabajo, sólo luchamos por sobrevivir".

Les campanyes sibil·lines dels media esbirros del PP contra la immigració encara assenten més aquesta mena de xenofòbia.

Llavors ix el PP amb lleis repressives i la gent corrent l'aplaudeix i els vota, de tal manera que els sectors progressistes queden afeblits, i comencen a eixir grups d'extrema dreta racista a causa de la nul·la vista sociològica, històrica ni electoral de l'esquerra i l'independentisme sobre aquest

següent notícia: "Ahir mateix l'FN va emetre un comunicat en què crida 'tots els patriotes, els sobiranistes i els republicans autèntics a reunir-se al voltant del [seu] candidat per oposar-se a l'Europa tecnocràtica de Brussel·les i crear una veritable força popular [que lluiti] per la identitat nacional i l'oposició a la mundialització.' (...) "En una roda de premsa ahir a la tarda Le Pen va anunciar el seu desig que França surti de la

amiga de la que parlava. La policia s'hi declarava impotent "per qüestions legals". Els vaig amollar, davant de tot el supermercat, que això era perquè l'exministre d'Interior té la majoria d'empreses de seguretat privada espanyoles, i l'interessa que la policia oficial no puga fer-hi gran cosa, com també vol la privatització de l'ensenyament o de la sani-

i que ara jo sóc també immigrant, car em trobo fora de Catalunya, m'agradaria comentar-li algunes coses al respecte. En primer lloc li diré que sempre he militat a favor dels immigrants, que he realitzat estudis universitaris en el camp de la immigració, i que he col·laborat en diverses ONGs ajudant a immigrants d'arreu del món.

tat. Amb tal argumentació desactivem el racisme i encolomem el dard a qui l'ha llançat amagant la mà: al PP. Una dona no m'entenia en valencià i li amollí el petit míting en foraster. En això aparegué un militant del PsoE, un foraster sorneguer, i deia de conya: "A la policia, que este es un comunista, un rojo". "Vés, apa vés", li responguí jo.

Recorde que cap al 1975-77 aquesta mena de mítings en llocs públics eren relativament normals, fins i tot organitzats pels grups clandestins. Quan el PP prengué el poder recorde també mítings d'aquest estil de marukhes peperes indignades "contra la corrupció socialista", etc. amollant-lo a cues de la compra o llocs similars.

Estil cacauer? Jo crec que és donar una miqueta la cara fora del corralet acadèmic, que és l'únic lloc on els nostres sembla que gosen parlar (a part de les processons nacionalistes i diades de guardar). Fora d'això tot són xiu-xius quan se'n va el criticat.

Als denostats EUA, els partits, a part de fundacions, tenen gent encarregada d'arreglar "think tank", idees força, argumentacions comprensibles i vàlides. Això és el que haurien de tenir els partits nostres com també ACPV o l'Òmnium Cultural: gent competent, dinàmica, amb ganxo, i no els buròcrates ignorants, pobletans, parsimoniosos, mandrosos i sovint repressius i sectaris que molt més d'una vegada es veuen per ambients acadèmics i nacionalistes.

Però ja se sap que açò és Àfrica, després de tants segles d'Inquisició i Imperio.

Benvolgut senyor Trallero,

Sóc un jove català, natural d'una ciutat costanera del nostre estimat país, fill d'immigrants espanyols, i que viu en una ciutat del sud d'Espanya. El motiu de la meua lletra és fer-li alguns comentaris al voltant del seu article aparegut en La Vanguardia del dia 9 de juny, i que portava per títol "Catalunya racista".

Veig que vostè s'ha escandalitzat pel fet de que un partit xenòfob com la Plataforma per Catalunya hagi obtingut quatre regidors en les darreres eleccions municipals. La veritat és que no sé gaire d'aquesta formació, quatre apunts apareguts en algun mitjà com La Vanguardia i prou. Sí em sembla, però, que aquesta gent va fer un discurs en contra de la immigració. Després s'espanta perquè en Pujol ha dit que la immigració pot fer perill la llengua catalana. Miri, jo que sóc fill d'immigrants arribats a Catalunya,

A mi, gent com vostè, m'espanta, de debò. Ja estic cansat d'escoltar que els catalans som racistes, quan som nosaltres, els catalans, els qui estem patint a diari el racisme. Li podria contar mil anècdotes, cap d'elles agradívola, al respecte. A mi, ací on visc, se m'ha amenaçat i insultat pel fet ésser català, i m'he hagut d'aguantar coses tals com "todos los catalanes sois escoria". Ací on visc, no et respecten ni el teu nom, si és català. Però és que a Catalunya, els catalans també hi som discriminats, en la nostra mateixa terra (per parlar en català, per sentir-nos catalans, etc.). Què Catalunya és racista, diu vostè?, no ho serà més que la resta de països del món, senyor meu. Sap vostè que al nord del Marroc s'hi ha creat una ONG per tal de lluitar contra el racisme del que fan gala els marroquins?, no és racisme la política de persecució contra els cristians que es practica a països tals com l'Àrabia Saudí o el Pakistan? Encara record, fa uns mesos, un moro que parlava del President Pujol com de "el enano"; no és això racisme, senyor Trallero?, per què no ho denuncia? I què em diu del batlle aquell del PP d'una localitat madrilenya que es referí al jugador del Barça Puyol com de "polaco"? Etc., etc., etc.

Amic meu, el que passa és que els catalans hem estat tan estomacats al llarg dels anys, que hem acabat per perdre la dignitat, i anem pel món demanant perdó pel fet d'existir. Ja és hora de que els catalans manem al nostre país, car no és just que a Catalunya molts catalans no trobem feina mentre que molts que no són catalans hi tinguin bons llocs de treball. Això sí que és racisme, que els de fora tinguin més drets a Catalunya que els mateixos catalans! De fora vindran que de casa ens treuran. I no només els no-catalans tenen la culpa de que molts catalans estem aturats, sinó que també són els culpables, en gran mesura, de l'augment del preu dels habitatges i de l'afebliment de la llengua catalana, i això són dades ben objectives per a qui les vulgui veure. Catalunya per als catalans!

Senyor Trallero, quan vulgui l'invito a venir a la ciutat on visc, ací veurà les més grans mostres de racisme hispànic, sobretot si ens presentem com a catalans. Cames ajudeu-me! Ω

Una cordial salutació des de la diàspora.

Un lector

[article publicat al Levante-EMV i traduït al català per ANNA]

La rebel·lió dels oblidats

BENJAMÍN LAJO COSIDO

No és aquesta la primera vegada que dirigesc una crítica als sindicalistes burgesos dels dos sindicats majoritaris d'aquest país.

Ho he fet en repetides ocasions des de la mort dels meus divuit companys de les drassanes de València.

Aquest estiu, com el d'aquell tràgic juliol de 1997, en el que van perdre la vida els metal·lúrgics navals que treballaven a la sala de màquines del vaixell Proof Spirit, ha estat una conseqüència del mateix, de la mateixa desídia, de la mateixa incompetència, de la mateixa inseguretat oferta per aquests Pilatos que es renten les mateixes mans amb la mateixa sang: la dels més desfavorits.

Allò que ha succeït a Puertollano, a la refineria de Repsol; els seus cinc morts, l'explosió de la locomotora dins del túnel de l'AVE, prop de Segòvia, i el degoteig incessant de morts de la construcció, carretera i de la resta de, són el resultat d'una divisió obrera molt més cruel que el pistolerisme patronal dels anys vint del segle passat.

Veient les imatges dels treballadors subcontractats de Puertollano m'he n'adonat que alguna cosa està passant. He vist preocupació als rostres dels dirigents de la UGT i de CC OO, i no és per a menys. Al més alt ja li va pegar un cop un de Sintel, i al més baixet avui quasi li'n engeguen un altre, si no ix xiulant del míting-pantomima a què ens tenen acostumats després de cada nova tragèdia.

Resulta que els que no existeixen per a ells han alçat el seu crit, han esgripmit una dignitat que ja creia perduda, enterrada en l'oblit, morta com els nostres morts. Els subcontractats han donat una lliçó de classe obrera que no es veia

en aquest país des de feia moltes dècades. S'han rebel·lat contra la injustícia de ser els que sempre reben les sobres del pastís. Els que estan cridant als sindicalistes burgesos són els subhumans del món laboral. Els que no poden accedir a aqueix món sinó és des de la precarietat i la submissió, per necessitat.

He sigut un subcontractat de llarg recorregut, deu anys de la meua vida en la mateixa empresa sense interrupció, i sempre eventual. He tractat amb persones sense escrúpols per a accedir al món laboral, i he vist a molts sindicalistes anar de llests, no dic que no n'hi hagi d'honrats, que n'hi ha, però en perill d'extinció com l'alimoche, perquè puga creure'm les mentides dels representants patronals i dels sindicals; que de vegades ambdós càrrecs els ocupen els mateixos malvats enmurriadament.

Qui governa des del por, be siga a un país, a una empresa, a la llar, que no ignori que farà despertar la ira. Les injustícies prompte o tard passen factura, i si hi ha de passar factura perquè deixen d'haver-hi morts per negligència, per abús, per abandó, que aquesta passe com més prompte millor i no hàgem de repetir-nos un i altre cop en el mateix.

Als desheretats del treball els anime a no callar les injustícies.

Als que se senten segurs des dels seus llocs de treball, que no oblidem que darrere dels subcontractats aniran ells. És la inèrcia del conformisme la que s'encarregarà de despertar del son als il·lusos. Als directius, empresaris i autoritats, que reflexionen profundament, perquè sense voler-ho o intencionadament estan contribuint que cada vegada hi haja més subhumans disposats a defensar les seues vides. Ω

Continua la campanya 'Volem ocells catalans'

Com ja vam comentar fa uns mesos, un grup independent d'ornitòlegs catalans va posar el tema sobre la taula. L'actual legislació espanyola deixava un forat legal, on cabia la possibilitat d'anellar els ocells amb un identificador català, enlloc de les úniques anelles que es feien servir fins ara, provinents de Madrid i amb el distintiu *Spain*. És per aquest motiu que es va iniciar la campanya a favor d'anellar els ocells amb identificadors catalans.

Actualment, la campanya està a la meitat del seu procés, i és per això que vam parlar amb Albert Roca, un dels coordinadors de la campanya, que ens va explicar que la campanya a favor de l'adopció d'un remitent propi per a l'anellament científic d'ocells va tenir una bona acollida, dins i fora del món de l'ornitologia, i que 'actualment s'han recollit prop de 700 adhesions a la pro-

posta'.

En l'àmbit institucional, el Conseller de Medi Ambient, Ramon Espadaler, va oferir una trobada a aquest col·lectiu en què es va mostrar força interessat en la iniciativa, alhora que va manifestar el seu interès a conèixer el punt de vista oficial de l'Institut Català d'Ornitologia (ICO), com a organisme responsable de l'anellament a Catalunya.

En aquest sentit, a la tardor s'ha de celebrar una Assemblea General Extraordinària per tal de conèixer l'opinió dels socis i sòcies de l'ICO, una opinió que ha de definir la postura de l'associació.

Serà en aquest moment, quan sabrem si la campanya pren l'impuls definitiu per tirar endavant o no... És per això que us proposem a tots que us adhereu a la campanya si encara no ho heu fet, i poder així, tenir més força que mai. <http://www.anelles.org/>

ESSÈNCIA DE DÉU

RECULL D'EN RICARD COLOM

LA "IDEA" DE DÉU

■ "En dir que Déu hi és, diem que Déu existeix, i no estem pas parlant precisament del mot o la idea de Déu. Parlem de la relació escaient amb el Déu viu que existeix. Per copsar els problemes de la nostra generació, hauréu de tenir molt present aquesta distinció. La semàntica (anàlisi lingüística) conforma el rovell del modern estudi filosòfic del món anglosaxó. Malgrat que el cristià no pot acceptar aquest estudi com a una filosofia total, no hi ha raó per la qual no havia d'estar content pel concepte que expressa en paraules la necessitat de definir les coses abans de fer-ne ús en la comunicació. Com a cristians, hem de comprendre que no hi ha mot més sentit que el mot "déu" fins que és definit. Cap paraula no ha estat emprada per abastar conceptes tan absolutament oposats com el mot "déu". Conseqüentment, no ens hi confonguem. Hi ha molta "espiritualitat" que s'expressa a si mateixa amb el mot déu o la idea de déu" (*The God Who is There*, 1968, de Francis A. Schaeffer, 1912-1984, famós i influent líder i escriptor evangèlic conservador encara que secular i crític front al fonamentalisme insensible, molt obert a temes intel·lectuals i artístics).

THOMAS PAINE.

■ "L'única idea que l'home pot aplicar al nom de Déu és la d'una primera causa, la causa de totes les coses. Malgrat la incomprendibilitat i la dificultat que hi ha per a l'home a l'hora de concebre una primera causa, arriba a creure-hi a causa de la dificultat molt major de no creure-hi" (Thomas Paine, 1737-1809, escriptor i teòric polític anglo-americà).

LA SEVA EXISTÈNCIA.

■ "Un Déu del qual provem la seva existència fos un ídol" (Dietrich Bonhöffer, 04.02.1906, Breslau-09.04.1945 al camp de Flössenburg, teòleg i pastor evangèlic, un dels caps de l'Església confessant antinazi sota el III Reich).

■ "La mateixa debilitat de Déu prové de la seva omnipotència" (Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg, nascut a Numídia).

"Si Déu no és amor, no val la pena que existesca." (Henry Miller, 1891-1980, escriptor estatunidenc).

"Els déus han existit sempre i no són mai nascuts" (Marc Tuli Ciceró, 106-43 a. C., polític, orador i lleter romà, tot contradient la mitologia grecoromana).

■ "Em desconcerta tant pensar que Déu existeix, com que no existeix" (Gabriel García Márquez, *1928, novel·lista i periodista colombià, figura màxima del «realisme màgic»).

G. GARCÍA MÁRQUEZ.

"Existeixen tantes coses sense suc ni bruc. ¿I Déu no existiria?" ("Incerta glòria", 1956, brillant i innovadora novel·la sobre la guerra civil, censurada pel franquisme, escrita per l'exiliat en Joan Sales, 1912-1983).

COM A EXISTENT, ÉS REAL, ÉS VERITAT.

■ "Déu és veritat, i la veritat és Déu" (Mohandas Karamchand Mahatma Gandhi, 1869-1948, advocat de pobres, activista no violent de l'Índia i el major independentista de la història).

■ "Déu és més palès més veritablement en pensament que

no pas en mots, i Sa Veritat és del tot superior a les nostres cavil·lacions" (Agustí de Bona, 354-430, Pare de l'Església llatina, filòsof i teòleg, nascut a Numídia).

INCOMPREENSIBLE PER ALS HUMANS.

■ "Un déu comprès no és cap Déu" (St. Joan Crisòstom, 345?-407, Pare de l'Església grega).

VOLTAIRE.

■ "La raó em diu que Déu existeix, però també em diu que mai no podré saber què és" (François Marie Arouet Voltaire, 1694-1778, filòsof racionalista i escriptor il·lustrat francès).

■ "Són de fet inefables i inexpressables les resplendors de la bellesa divina: no hi ha paraula escaient ni oïda que ho pugui comprendre" ("Discurs de gran utilitat sobre l'abat Filèmon", anònim, s. IV-VI, llibre de la "Filocalia", gran obra del misticisme cristià oriental).

■ "Per a Déu tot és bell, bo i just. Els homes han concebut allò just i l'injust" "Déu és dia i nit, hivern i estiu, guerra i pau, abundància i fam". (Heràclit d'Efes, 535-475 A. de C., filòsof grec).

■ "Déu és més palès més veritablement en pensament que no pas en mots, i Sa Veritat és del tot superior a les nostres cavil·lacions".

■ "Déu és més palès més veritablement en pensament que no pas en mots, i Sa Veritat és del tot superior a les nostres cavil·lacions".

■ "Ningú no cospa Déu si no l'imagina com a sublim i incanviable Bé, i que sols en participar-hi Ell ja ho fa tot bo"

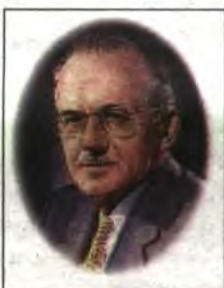
■ "Podem saber quin Déu no és, però nosaltres no podem saber el que Ell és" (Aureli-Agustí d'Hipona, Pare de l'Església, nat a Numídia).

■ "Déu. Tots els altres éssers es distingeixen per llur ombra, però Ell es distingeix per la seva llum" (Joseph Joubert, 1754-1824, moralista francès).

■ "No podria creure en un Déu que compregués" (Henry Graham Greene, 1904-1991, novel·lista anglès).

SANTEDAT, SAVIESA I TEMOR.

■ "Trob jo que és millor de pensar que Déu no accepta suborns" (Jorge Luis Borges, 1899-1986, escriptor argentí).

AIDEN W. TOZER.

■ "No podem copsar el significat vertader de la santedat divina en pensar en algú o en quelcom molt pur i llavors aixecar el concepte al grau més alt que som capaços de concebre. La santedat de Déu no és simplement allò millor que sabem imaginar infinidament millor. No coneixem res com la santedat divina. Es manté apartada, escadussera, intratable, incomprendible i inabastable. Sols l'esperit del Sant pot impartir a l'esperit humà el coneixement de la santedat" (Aiden Wilson Tozer *21-4-1897-+12-5-1963, destacat pastor protestant nordamericà).

■ "La fe manté l'ànima en una santa distància davant aquestes infinides fondàries de la saviesa divina, on aprofita més la reverència i la santa temor que res que es pugui fer segons llur suprem intent per atansar-se a eixa claror inaccessible on aquestes glòries de la natura divina sojornen" (Dr. John Owen, c.1616-1683, teòleg protestant anglès).

■ "Una força divina penetra l'humit elemental i el somou". "Déu és la intel·ligència del món" (Tales de Milet, 640-543 a. de C., filòsof grec).

■ "Luter se sabia arreplegat del camí de la vida i dut a Sa Posada (de Déu) pel Crist, el seu Bon Samarità, sense la intervenció delo qual hauria perit. Tenia una concepció gloriosa de l'alteritat misteriosa i terrible de Déu, alleujada per la doctrina evangèlica d'un Déu que cerca amb amor el pecador" ("Luter", de James Atkinson, 1968).

JOAN CALVI.

■ "El camí més perfecte de cercar Déu, i l'ordre més escaient, no és pas que intenteu, amb atrevida curiositat, de penetrar en la investigació de la Seva essència, la qual devem abans adorar que no pas escorcollar meticulosament, sinó contemplar-Lo per a nosaltres en les Seves obres, per les quals Ell mateix se'n ret pròxim i familiar, i, en qualque

manera, es comunica Ell mateix" (Johann Calvin, 1509-1564, teòleg alemany de la Reforma, fundador d'un dels principals corrents protestants i governant de la ciutat de Ginebra).

LES PERFECCIONS DIVINES.

■ "Una cosa ha parlat Déu, dues n'he sentides jo: que tu, oh Déu, ets fort i que tu, oh Senyor, estimes" (Psalm 62:11,12).

"On nosaltres veiem una falta a condemnar i castigar, Déu veu primàriament una misèria a socórrer" ("Saviesa d'un pobre", Eloi Leclerc).

■ "Vós sou, Déu meu, un sobirà Esser, altíssim, perfectíssim, poderosíssim, omnipotentíssim, misericordíssim i justíssim, amagadíssim i presentíssim, bellíssim i fortíssim; tan estable com incomprendible; immutable que tot ho capgireu, mai nou ni vell; ho renoveu tot i deixeu envellir els supergs sense que ho reconeguin; sempre en acció i sempre quiet; recollint sense necessitar; dueu, ompliu i protegiu totes les coses; les creieu, augmenteu i perfeccioneu totes. Cerqueu sense que res us manqui; teniu amor i no pas neguit; gelosia i sou segur; us repeneu i no teniu pena; us enfelloniu i teniu pau; canvieu les vostres obres sense canviar de parer" (*Confessions*, autobiografia d'Agustí, 354-430, bisbe de Bona, Numídia).

■ "...Digues el teu Nom per tal que ells em creguin. -Jo sóc la força, Sebaoth; sóc la paciència, Xadai; sóc la justícia, Eloim; sóc el perdó, Adonai. Però guaita els quatre signes novells que he gravat a la teua gaiata: ells contenen el nom que conté tots els meus noms i potències perquè volen dir: JO SÓC EL QUI ÉS. Vés i digues als hebreus: EL QUI ÉS és amb mi" (*Moisés contat pels savis d'Israel*).

■ "Ha plogut a bots i barrals i la natura, vigoritzada, ha obert les parpelles amb reflexos maresos damunt la terra fosca. Tanta de claror m'exalta, i m'he enfilat per terra de muntanya, partida vinya i partida bosc, que és de la Comunitat Comarcal, i que paga primícia de tots fruits a la Pia

Gaubança de Santa Clara. He arribat, no m'he adonat com, a una contrada on unes petites piràmides de fang blanc m'han recordat per llur meravellosa projecció, els mots del Gran Romeu barbaflorit, segons els quals Déu és poder

J. V. FOIX.

de saviesa i de bonesa, i de llibertat. Amb rars instruments de precisió n'he calculat les dimensions i els implícits abismes. Un voler irresistible m'ha portat entre torrents i esbalços, a la plannella que domina la vall immemorial dels avions perduts i de llurs desferres retrospectives". (Josep-Vicenç Foix, 1893-1987, poeta català).

✚ "Déu és més palès més veritablement en pensament que no pas en mots, i Sa Veritat és del tot superior a les nostres cavil·lacions".

✚ "Ningú no copsa Déu si no l'imagina com a sublim i incanviable Bé, i que sols en participar-hi Ell ja ho fa tot bo".

✚ "Déu, bondat i bellesa, en Qui, de Qui i per Qui tot és bo i bell".

✚ (Agustí, bisbe d'Hipona o Bona, 354-430).

"Tres són les qualitats invisibles de Déu: potència, saviesa i bondat. La potència crea; la saviesa governa i la bondat conserva (Ricard de S. Victor, ?-1173).

A. EINSTEIN.

✚ "Déu és subtil però no és maliciós" (Albert Einstein, 1879-1955, el major científic del s. XX).

✚ "Déu és l'alegria. Per ço ha penjat el sol davant de sa casa" (Koar Lange).

✚ "Déu és un Esperit, en si mateix i de si mateix infinit en existència, glòria, benedicció i perfecció; del tot suficient, eternal, inalterable, incompreensible, omnipresent, totpoderós, omniscient, més savi, més sant, just, misericordiós, amable, pacient, i abundant en bondat i veritat" (Catecisme ampliat de Westminster, Anglaterra).

INFINIT I ETERN: LA MAJESTAT.

✚ "Déu és liberal i pacient, car és etern" (Agustí, bisbe d'Hipona, pare de l'Església).

B. SPINOZA.

✚ "Déu és un ésser absolutament infinit; una substància que consta d'atributs infinits, cadascun dels quals expressa la seva essència eterna i infinita" (Baruch Benedict Spinoza, 1632-1677, filòsof juevoneerlandès).

✚ "Déu, que és acte pur i no té gens de potencialitat, té un poder actiu infinit sobre les altres coses" (St. Tomàs d'Aquino, 1224 ó 1225-1274, teòleg escolàstic italià, bàsic del catolicisme medieval).

✚ "En Déu no existeixen ni el dia ni la nit, ni allò distant ni allò proper" (Xin Tao, religió xinesa que significa 'El Camí dels Déus').

✚ "Déu no es repeneix mai de les seves primeres decisions" (Lucius Anneus Sèneca, 4-27 a. de C. - 65 d. de C., filòsof estoic hispanoromà).

✚ "Al·leluia!
Enaltiu el Senyor: que n'és, de bo!
Perdura per sempre més la seva amor" (Psalm 106:1).

G. W. LEIBNIZ.

✚ "Voldríem que la Natura no anàs més enllà, que fos finita, com el nostre esperit; però això és no conèixer gens la grandesa i la majestat de l'Autor de les coses" (Gottfried Wilhelm von Leibniz, 1646-1716, filòsof alemany).

OMNIPOTÈNCIA, GOVERN DE DÉU.

✚ "No hi ha res que Déu no pugui realitzar" (Marc Tuli Ciceró, 106-43 a. C., polític, orador i lleteraferit romà).

✚ "Déu fa tremolar, amb la seva ment, totes les coses" (Xenòfanes, 580-480 a. de C., filòsof grec).

✚ "Totes les lleis humanes s'alimenten de la llei divina" (Heràclit d'Efes, 535/540?-475? a. de C., filòsof grec).

✚ "Regnator omnium Deus"/"Déu ho governa tot" (Tàcit, ca. 54/57 - ca. 125, orador i historiador llatí).

✚ "Tot quant és tornaria al no-res si Déu no ho mantingués; i sense Déu el que és no seria" (Ramon Llull, 1233-1315, català de Mallorca i foll d'amor, gran místic i savi).

TANMATEIX, ÉS UN DÉU PRÒXIM.

✚ "No creuré mai que Déu estigui jugant als daus amb el món" (Albert Einstein, 1879-1955, físic i matemàtic juevoalemany nacionalitzat nordamericà, Premi Nobel de Física 1921 i el major científic del s. XX).

✚ "Déu és el nostre castell de refugi i la força, un defensor ferm en hores de perill" (Psalm 46:2).

✚ "Jo sóc un Déu de prop i no un Déu de lluny. O és que hom pot amagar-se dins algun amagatall sense que jo el vegi?. No sóc jo qui omple el cel i la terra?. Oracle del Senyor" (Profeta Jeremies 23:23-24, oracle de devers 627-650 a.C.).

✚ "Hi ha una altra cosa que Déu ens guarda: per aquesta és mester de coldre'l i amar-lo. Es reserva Ell Mateix per als qui se l'estimen; vol mostrar bellament Sa faç als nets de cor, que veuran Déu. Ama, per tant, i hi veuràs. No és pas poca cosa, albirar-lo. No és pas poc: veuràs qui féu tot el que t'estimes".

✚ "A fi que veièssim, vam ser vists; a fi que estimàssim, vam ser estimats. Déu meu, la teva misericòrdia anirà davant de mi (Psalm 56:1)" (Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, filòsof i teòleg).

H. BAVINCK.

✚ "Segons l'Escriptura, Déu és incompreensible encara que cognoscible, absolut encara que personal" (Herman Bavinck, 1854-1921, professor calvinista holandès de Teologia sistemàtica a la Universitat Lliure d'Amsterdam). Ω

Centre de Documentació Maria Mercè Marçal

Entre totes i tots preservarem el patrimoni de l'independentisme revolucionari!

El Centre de Documentació Maria Mercè Marçal neix amb la voluntat de preservar la memòria de l'independentisme d'esquerrers dels anys 70 fins l'actualitat i servir com a eina de consulta, recerca i difusió, recollint documentació que ara és dispersa i en mans de particulars, així com tot allò que es publica ara des d'organitzacions, ateneus, casals i col·lectius diversos. Si tens a casa:

- Cartells
- Revistes
- Octavetes
- Adhesius
- Fotografies o gravacions
- Reculls de premsa

O qualsevol testimoni de l'activitat de l'esquerra independentista necessitem la teva col·laboració. Contacta amb nosaltres!

Centre de documentació Maria Mercè Marçal
Carrer Santa Maria, 4 - 08720 Vilafranca del Penedès

cdmmm@correu.vilaweb.com
cupvila.org

Maria Mercè Marçal (Barcelona, 13.11.1952 - 5.7.1998)

"A l'atzar agraeixo tres dons: haver nascut dona, de classe baixa i nació oprimida. I el tèrbol atzur de ser tres voltes rebel" Maria Mercè Marçal

Poeta, traductora i novel·lista. El seu naixement a Barcelona fou circumstancial, car era filla d'una família pagesa d'Ivars d'Urgell, on hi passà la infància. Gràcies a una beca, va poder estudiar el batxillerat a Lleida, i més tard passà a Barcelona (1969) per llicenciar-se en Filologia Clàssica. En la seva etapa universitària va contactar amb grups cristians de base i obreristes, i va fer classes de llengua catalana a Sant Boi de Llobregat. Catedràtica de Llengua i Literatura Catalanes.

El 1976 ingressà en el Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN), i el 1979 va participar en les llistes electorals lleidatanes (derrotades) del Bloc d'Esquerra d'Alliberament Nacional (BEAN). Des d'aquestes posicions polítiques actuà com a dinamitzadora de grups feministes, i va escriure a revistes com Dones en lluita.

El 1976 publicà el seu primer recull de poemes *Cau de llunes*, al que seguiren *Bruixa de dol* (1979), *Sal oberta* (1982), *La germana i l'estrangera* (1985), *Terra de Mai*, *Llengua abolida* i *Desglac*. Part dels seus poemes han estat musicalsats per Marina Rossell, Ramon Muntaner, Teresa Rebull, Celdoni Fonoll i Maria del Mar Bonet. El 1994 publicà la seva primera i única novel·la *La passió segons Renée Vivien*. Traduí al català *Colette*, *Marguerite Yourcenar*, *Leonora Fini*. Cofundà l'editorial *Llibres del Mall*, amb el seu marit Ramon Pinyol Balasch i d'altres, des de la qual va contribuir a la difusió de l'obra poètica de Miquel Martí i Pol. Mai abandonà el seu compromís amb la dona, el proletariat i la nació catalana. Ω

El Barcelona retira les banderes espanyoles del Camp Nou i de la Masia

El Barça de Joan Laporta continua donant mostres de respecte al país.

Ahir dilluns va retirar les banderes espanyoles tant del Camp Nou (la que hi havia entre la senyera i la bandera del Barça) i la de la Masia (la que onejava 'al vent' a l'entrada).

La mesura, presa sense cap tipus de complexos, ja ha provocat les primeres crítiques al país veí, cosa que a hores d'ara ja no deu sorprendre a ningú.

Per al partit d'avui, a més a més, el Barça n'ha programat l'hora d'inici a les 00:05 de la nit, però des de quarts de 10 s'oferirà sopar de franc i un espectacle als assistents. L'hora es deu a la negativa del Sevilla a avançar el partit perquè hi poguessin jugar els internacionals culers.

Re: El Barcelona retira les banderes espanyoles del Camp Nou

He llegit que ha serrat el pal que aguantava la bandera espanyola, déu ser per evitar temptacions de dirigents futurs.

Potser hagués estat millor conservar el pal i substituir la tríada de banderes:

Catalunya-Espanya-Barça

per:

Europa-Catalunya-Barça

Però a l'Europa que se'n dona darrerament (la de la constitució que no reconeix nacions, només estats) val la pena demostrar-li rebuig.

[Respondre]

Hi haguessin pogut posar una estelada... Tanmateix, els espanyols feran flamada. Ω

C A L A M I L L O R

Fa 20 anys que en Manuel Sirer regenta l'empresa Perfumers Sirer i les Euro Perfumeries a Cala Millor i a Coma. Son pare va obrir aquesta empresa fa 40 anys.

- Com és que no et diuen Cirer de cirerer, li demanam.

- El meu repadrí Lluçia i els seus dos germans eren Cirer, però un funcionari foraster els va canviar el nom ara fa uns 150 anys. A Mallorca, només els descendents d'aquests tres germans tenim el llinatge Sirer.

- Ara, vos podeu normalitzar el nom. L'Obra Cultural Balear vos ajudarà si li ho demanau.

- Ho haurem de mirar, ens diu en Manuel.

Tel. 971 551 394

Fa 5 anys que n'Elke Heinz a qui veiem amb el seu fill Adrià regenta la Perruqueria Deutsches Haar Studio al carrer de la Primavera, 3 de Cala Millor. Tel. 971 586 650

Fa 3 anys que n'Antoni Peñaranda va obrir el Taller Evotuning d'accessoris i música de cotxes, al carrer del Bon Temps, 33 de Cala Millor. Tel. 971 813 058

Fa 22 anys que la família Rigo regenta la Cafeteria Rigo al Passeig de la Mar de Cala Millor. Se menja a la carta per unes 7 euróns. Tel. 971 585 863

Fa 2 anys que en Sebastià Riera de Manacor, amb els seus fills Petra i Toni, regenta el Restaurant Bonança a continuació del carrer d'en Cristòfor Colom de Cala Millor. Despatxa menús a 6€. Fa 39 anys que en Sebastià te cavalls de lloguer al mateix tros de terra. Tel. 971 585 052

En Jordi Lozano és l'amo jove i na Daniela Schmit la dependenta de la joieria Lozano al Passeig Colom, 78 de Cala Millor. Tel. 971 587 215

Fa 3 anys que na Marian Jardon d'As-túries va obrir el Taller Hogar al carrer Alosa, 9 de Cala Millor. Adobar vestits i posar cortines, tapiceries... Tel. 971 587 014

Na Francesca Rigo amb la seva dependenta Margalida Truiols regenten el Colmado Rigo al Passeig de la Mar de Cala Millor. Tel. 610 820 472

Fa 35 anys que n'Antoni Cerdà de Montuiri regenta La Perla, botiga de comestibles i bar al carrer de l'Oliviera, 3 de Cala Millor. Tel. 971 585 225

En Joan Maria i Sanxo és el carnisser de son Cervera. Ara ja està jubilat, però durant 30 anys va servir els hotels de Cala Bona i Cala Millor. Tel. 971 567 079

Fa 24 anys que en Joan Martínez de Granada fa obrir el Restaurant Granada al carrer de la Rosella, 16 de Cala Millor. Despatxa menús a 8 €. També fa sopsars i banquetes. Tel. 971 585 373

Color And Fashion

Maquillatge- Bisuteria
Complements de moda

Carrer Colom, 8 - Tel. 971 587 383 - CALA MILLOR

CALEFACCIÓ - AIRE CONDICIONAT - PISCINES
PLAQUES SOLARS - PRODUCTES QUÍMICS
DESCALCIFICADORS - RECS AUTOMÀTICS

FONTANERIA
PORTO CRISTO, S.L.

VENTA INSTAL·LACIÓ I REPARACIONS

Carrer del Conrado, 24 - Tel. 971 821 766 - Fax 971 822 486 Mòbil 407 187 305 - 07480 PORTO CRISTO

EL PLAER DE DEIXAR DE FUMAR

del DR. MIQUEL MASGRAU I BARTIS

Aquest quadern està dedicat a qui vol deixar de fumar i creu que no ho pot fer. Està escrit des de l'experiència d'haver ajudat durant els darrers 25 anys a centenars de persones que han deixat el tabac; no des del puritanisme de la croada anti-tabac sinó de la comprensió que dona la condició d'ex-fumador, que ha tingut l'experiència de compartir el fum original amb els indígenes de l'Amazones i d'observar, a la Xina, diferents mètodes de deshabitació.

No es tracta de convèncer ningú, doncs els fumadors empedreïts ja n'estan, de convençuts, sinó de mostrar el camí que fa plaent aquest pas ineludible.

CONTINGUT

PRÒLEG

D'HERBA SAGRADA A VICI

La pipa de la pau
Els temps canvien
De venda en farmàcies
Un do dels déus
L'embriaguesa seca
El tabac industrial
L'arrel del mal
Genial, sensual

GUIA PER DEIXAR DE FUMAR.

La muntanya encantada
El parany de la voluntat
El parany de l'ansietat
El gran parany
El mite de la nicotina
El mono
Una qüestió òptica.
El millor moment
Les primeres passes
Petits inconvenients
Mètodes per no deixar de fumar
Que més es pot fer
Recaigudes
Substituts
El desengany

L'HOME ESTANCAT

L'expoli de la voluntat
Metamorfosi

CARACTERÍSTIQUES

128 pàg. il·lustrades amb gravats

Paper registre crema

Coberta de pergamí

ISBN: 84-607-7296-9

Preu 22€

Edició numerada amb distribució limitada

Per més informació, podeu trucar al 93 415 75 00. Si en voleu un exemplar, demaneu-nos-el i us el farem arribar contra-reembossament (pel mateix preu).

S'ARENAL DE MALLORCA

Fa 4 anys que n'Antònia Perelló regenta la Botiga ca n'Antònia a la carretera Militar, 237 de s'Arenal. Tel. 971 269 482

Fa 35 anys que l'amo en Pere des Sancho - Pere Joan i Colomar d'Alaró - va obrir el Restaurant El Sancho al carrer Trasimé 48 de s'Arenal. Despatxa menús a 8 € Tel. 971 261 068

Enguany fa 30 anys que en Vicenç Busatamante va obrir l'Aucelleria s'Arenal a la Plaça dels Nins del poble. Tel. 971 440 088

Fa 20 anys que en Pere López regenta el Taller Berlín, al carrer Berlín de s'Arenal. Tel. 971 492 506

Fa 10 anys que en Joan Cases regenta la perruqueria de senyors Joan al carrer Cannes, 48 de s'Arenal. A la foto amb el seu oficial Daniel Guerrero. Tel. 971 260 495

En Mariano Llamas és l'amo jove de la Perruqueria Mariano al carrer Trassimé 48 de s'Arenal. Son pare, Mariano Llamas va obrir aquest local ara fa 30 anys. Abans feia feina al carrer Amilcar amb en Guillem Sastre. Tel. 971 748 485

perfums **Sirer**

**Cala Millor - Cala d'Or
Felanitx - Manacor
Porto Colom**

Tel. 971 55 13 94

CLINICA VETERINARIA

MASCOTES

BOTIGA ESPECIALITZADA

Carrer Berga, 48 baixos s'Arenal de Lluçmajor.
Tel. 971 440 088

- Medicina General
- Cirurgia
- Anàlisis
- Raig X
- Hospitalització
- Aliments
- Complementos
- Accesoris
- Pinsos mèdics

SERVEI LES 24 HORES

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

C/. Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

75è. Aniversari de la Constitució de l'Havana

Ara fa 75 anys...

L'Assemblea Constituent del Separatisme Català se celebrà els dies 30 de setembre i 1 i 2 d'octubre de 1928 als locals del Centre Català de L'Havana. Els delegats van debatre dues ponències: les Bases del Partit Separatista Revolucionari de Catalunya (redactada per Josep Carner-Ribalta) i la Constitució Provisional de la República Catalana (redactada per Josep Conangla i Fontanilles).

Les circumstàncies que envolten aquesta efemèride, més enllà de les anècdotes, són una fita històrica que posà a prova la catalanitat de significatives personalitats polítiques i culturals, ja que des de 1923 la dictadura de Primo de Rivera, el primer gran intent espanyolista d'extermini de la identitat catalana del segle XX, els forçà exiliar-se i actuar en la clandestinitat.

Malgrat l'adversitat, hi hagué una munió d'individus, entre els quals hi destaca de forma preeminent la figura de Francesc Macià, que no es resignaren a conviure amb l'opressió i que van propugnar en la teoria i en la pràctica la necessitat de guanyar la independència per assegurar la dignitat i el progrés del poble català.

Després del fallit alçament armat de Prats de Molló (octubre 1926) i del fracàs de les aliances amb els sectors més progressius de l'Estat espanyol, Macià, en representació del separatisme català, hagué de marxar com a exiliat polític, primer a Bèlgica i més endavant a les terres americanes. Amb el propòsit de guanyar-se el suport polític i financer de l'emigració econòmica cap a la causa nacionalista catalana, el viatge de Macià al llarg de tot el continent americà (Uruguai, Argentina, Xile, Cuba, Estats Units) evidencià que el plet de Catalunya era viu i capaç de generar moltes més adhesions que no pas animadversions.

Amb l'Assemblea Constituent del

Separatisme Català i la consegüent aprovació de la Constitució Provisional de la República Catalana el catalanisme popular establí les bases estratègiques d'un règim de sobirania i llibertats per a Catalunya. Aquest text constitucional, si bé no contemplava la totalitat dels Països Catalans, en certa manera enllaça el separatisme insurreccional dels anys 20, liderat per Macià, amb l'actuació dels republicans federals del s.XIX

Testimoni dels catalans d'Amèrica.

Sovint la història oficial amaga la gran aportació que han fet els catalans al progrés i, fins i tot, a la independència de les repúbliques americanes. En qualsevol cas, el 75è aniversari de la Constitució Provisional de la República Catalana (l'Havana, 1928) ens serveix per recuperar els forts lligams dels catalans i les catalanes amb les terres americanes i, particularment, amb la República de Cuba.

L'Assemblea de 1928 es féu a Cuba perquè els separatistes catalans que hi residien tenien al cap l'heroica lluita del poble cubà contra els espanyols i pretenien emular el Partit Revolucionari Cubà, que el 10 d'abril de 1860 va convocar la Convenció de Guàimaro en la qual es declarà la República de Cuba en armes i es proclamà el Codi fonamental *mambí*. Cuba, igual que Xile, era un ferm nucli d'operacions catalanistes des d'on el moviment de Francesc Macià comptava amb molts adeptes, que proporcionaven cobertura i, sobretot, diners. No en va, les terres americanes oferiren un ambient democràtic difícilment menyspreable per a un refugi polític com Macià. Més endavant, la generositat dels americans tornà a obrir les portes a milers d'exiliats polítics catalans que hagueren de fugir de

les urpes del franquisme.

Hi tornarem.

Els fets demostren que un poble és viu i resta dempeus si hi ha gent disposada a defensar la seva dignitat. El propòsit de Macià en la seva "gira americana", plena d'adversitats, responia a la voluntat de reemprendre la lluita per la independència i de recomençar després de la desfeta de Prats de Molló.

No podem entendre el 14 d'abril de 1931, la proclamació de la República Catalana, sense la pràctica revolucionària dels anys 20 i la sòlida base teòrica establerta el 1928 a l'Havana amb la Constitució Provisional de la República Catalana. En paraules de Conangla i Fontanilles:

Aspiro que sigui una concreció, la més adequada possible, dels ideals i de la voluntat independentista de la nostra terra; un sumari de les solucions que es fan indispensables per resoldre problemes polítics, socials i econòmics de Catalunya; una demostració, davant d'Espanya, i del món, de la capacitat catalana per a regir-se i una pauta ben vergonyosa pel centralisme espanyol de les garanties extraordinàries i de les condicions recargolades mitjançant les quals, i no d'altra manera, la República Catalana podria convenir no en federar-se sinó en confederar-se, algun dia, amb altres Estats ibèrics.

Recuperem la memòria històrica.

El catalanisme oficial ha fet èmfasi en una línia històrica d'interpretació que fixa com a punt de partida les Bases de Manresa (1892). La Mancomunitat i l'Estatut de 1932 són les fites històriques del cicle polític iniciat amb les Bases i, lògicament, durant la transició postfranquista els polítics catalans, mesells de mena, situaren el punt de mira d'acord amb aquests precedents tan minsos.

Això suposa, és clar, l'oblit premeditat d'altres fonts de legitimació històrica de la catalanitat entre les quals hi ha la Constitució Provisional de la República Catalana (1928), que entronca amb la línia del catalanisme popular del segle XIX i amb el precedent del Projecte de Constitució de l'Estat Català aprovat pel Congrés Republicà Federalista de Catalunya (2 de maig de 1883).

Ara que hom exposa la necessitat de reformar l'Estatut d'Autonomia del Principat i que a Europa es planteja una constitució política, és urgent recuperar els referents històrics que més s'adiuen amb la necessitat d'autogovern i progrés social dels Països Catalans. Si som dignes de la nostra llibertat farem bé de situar-nos en el mateix sostre de la sobirania nacional i en bona part dels continguts ja previstos per la Constitució Provisional de la República Catalana (1928).

Per tot plegat, cal recuperar els fets, els textos i les vivències d'una època i d'uns personatges que són, en gran part, desconeguts. Alhora, creiem que és una bona ocasió per reconèixer l'aportació feta pels catalans a Amèrica i per recuperar els llaços de fraternitat amb les terres americanes i, especialment, amb el poble cubà.

En aquest sentit s'ha constituït la Comissió del 75è. Aniversari de la Constitució de l'Havana, que convocarà dos actes, un estrictament destinat a la divulgació històrica (en el marc universitari català) i un altre destinat a homenatjar els catalans d'Amèrica, on esperem obtenir el suport de les entitats més rellevants de la societat civil catalana actual. Paral·lelament, també s'editarà un CD divulgatiu destinat als casals, les entitats culturals, els ensenyants i les persones compromeses amb la llibertat de la nostra nació. Ω

Juli Cuéllar. Historiador
"Comissió 75è. Aniversari de la Constitució de l'Havana (1928)"

37.401 soldats nord-americans a Iraq no tenen ciutadania dels Estats Units

Més de 2000 militars deserten segons alguns mitjans de comunicació jordans i siris.

Els prometen que aconseguiran la ciutadania

Washington/Eua.- Segons ha reconegut el propi Pentagon, 37.401 soldats de l'exèrcit dels Estats Units que estan ocupant l'Iraq, no tenen ciutadania nord-americana. De fet segons ha denunciat l'associació "Latinos Against the War in Iraq" aquest fet no és una casualitat, sinó que es tracta d'una estratègia perfectament planificada des del govern de George W. Bush.

Dues són les raons que duen a inclou-

re a milers de sense papers a les files de l'exèrcit. En primer lloc, es pretén que en la primera línia de foc estiguin persones de capes socials altament abstencionistes als Estats Units, o sigui, els negres i els hispans (40% de les tropes són de raça negra). Això facilita que tot i les massives crítiques a la política de Bush, pels més de 300 morts fins ara, i els més de 900 amputats de cames o braços, això no es reflecteixi en el suport

a les urnes del candidat republicà. La segona raó és la facilitat perquè s'incorporin a missions alt risc, ja que no tenen res a perdre: o marxen a Iraq a primera línia de batalla amb la potencial promesa d'aconseguir així la nacionalitat americana, o es queden al país amb la més que probable amenaça de ser expulsats sota aplicació de la duríssima llei d'estrangeria. Des de la Gran Bretanya, el conegut pacifista George

Galloway ha elaborat un detallat informe que explica amb minuciositat tots aquests fets.

D'altra banda, tot i aquesta estratègia, segons diversos mitjans de comunicació siris i jordans, es calcula que prop de 2000 soldats dels Estats Units han abandonat les tropes instal·lades a l'Iraq desertant a través de les fronteres comunes amb aquests països àrabs. Ω

Contra-Infos 2/9/03

GENEALOGIES MALLORQUINES

JOAN ANTONI ESTADES DE MONCAIRA I BISBAL
TARJA INVESTIGADOR 159 DEL MINISTERI DE CULTURA

ELS AVANTPASSATS DEL BATLE JOAN ALBERTI SASTRE DE FORNALUTX

Joan Alberti Sastre –maitre d'hotel a Sóller, "Cas Poers", i professional del gremi de l'hosteleria des de fa molts anys - com tots sabem és, des del passat 14 de juny d'enguany, el batle del poble de Fornalutx, mercès a la victòria, obtinguda, el diumenge 25 de maig anterior, per el Partit Popular, candidatura que el dit Joan Alberti Sastre encapçalava al dit municipi de la Serra de Tramuntana.

Joan Alberti Sastre,
batle de Fornalutx

Casat, el dia de l'aniversari del descobriment d'Amèrica del 1969, amb la mestra d'escola fornaltuxenca, Maria de Lluc Vicens Ripoll, i pare de Maria Esperança, Maria Francisca, Eva i Maria de Lluc, el batle de Fornalutx actual, obviament és fornaltuxenc, de naixença i de sang pels quatre costats.

El seu pare, Antoni Alberti Puig, nascut el 10 d'abril de 1914, en el municipi de Bergerac situat en el departament francès de la Dordogne - quan encara no havia esclatat la primera guerra mundial - era fill de pares fornaltuxencs. Exercí, molts anys d'administratiu a les Cases de la Vila com auxiliar del Secretari Joan Pellicer Amengual a qui substituï quan, el Senyor Pallicer, marxà a Valldemossa jubilat en els anys vuitanta havia de morir el dia de Sant Antoni de Padua del 1992.

La mare, Esperança Sastre Mayol, nascuda cap el 1920, pertany, ella, a una coneguda família fornaltuxenca que ha exercit els oficis de fusters, barbers i carters.

Els pares de l'actual batle de Fornalutx es casaren a l'església de Fornalutx, el 30 d'agost de 1945 i d'aquest matrimoni nasqué, a més del nostre batle (el 12 de juny de 1946), un altre fill, l'any 1949, Salvador Alberti Sastre casat, el 31 de maig de 1975, amb Margalida Barceló Reinés, pares d'un nin nomenat Antoni Alberti Barceló.

Els padrins, tots ells al cel siguin, eren per part de pare: Joan Alberti Colom, nascut a Fornalutx, el 21 de gener de 1877 i mort, entre els anys trenta i quaranta del segle XX, a França (on emigrà) i Antònia Puig

Mir nascuda i morta a Fornalutx; coneguda per "Madò Antònia Morons" malnom que venia dels familiars MIR. Joan Alberti Colom i Antònia Puig Mir s'havien casat a Fornalutx, el 24 de maig de 1905 i després partiren cap a França com feien altres fornaltuxencs. Abans del pare del Senyor batle, tengueren al seu primogènit, Joan Alberti Puig, nascut i mort a França on feu el servei militar i es casà una al·lota d'aquell país, nomenada Lucienne, de la qual tengué un fill nomenat Jean Claude Alberti que és notari.

Per part de sa mare, els avis de Joan Alberti Sastre són, Salvador Sastre Arbona, ac.s. nascut a Fornalutx, el dia de Sant Miquel de 1889; fuster i barber de la nostra vila així com a depositari municipal càrrec que assumí en propietat l'any 1925 i exercí fins el 1966 any en que morí, el dia 16 de març, i Magdalena Mayol Colom, (de la família coneguda pel malnom de Es Forn), que fou la nostra carterera rural.

Salvador Sastre Arbona i Magdalena Mayol Colom tengueren, l'any 1922, un altre infant, Jaume –casat el 1952, amb Joana Umbert Puig, pares de Salvador Sastre Umbert que ha sigut batle de Fornalutx entre el 2001 i el 2003; de Faust Sastre Umbert, ferrer d'ofici, nascut el 1957 i, Magdalena Sastre Umbert, la carterera rural actual de Fornalutx - que exercí els oficis de fuster, barber i carter com son pare i sa mare i fou regidor de l'Ajuntament de Fornalutx en temps de la batlia de Llorenç Rul·lan Alberti nebot de Joan Alberti Colom.

I ara continuem l'ascendència paterna-paterna petanyent al cognom o patronomic Alberti del nostre batle JOAN ALBERTI SASTRE. Una família Alberti dedicada sens dubte al conreu de la terra com la majoria grossa del vesindari sigui com a jornalers i més endavant com amos o propietaris d'algun hortet o olivar petit.

Joan Alberti i Maria Ripoll eren una parella de casats que vivia, a Fornalutx, l'any 1736. Aquell any, el 15 de maig, el bisbe de Mallorca confirmà al seu fill Antoni Alberti Ripoll. Possiblement fossin descendents d'un Joan Melcior Alberti Bernat, fill d'Andreu (+1683) i Antònia, casat el 1664 amb Margalida Bisbal primer i després amb Catalina Vicens Arbona; pare, entre

altres, de Melcior Alberti Vicens espòs d'Antonina Seguí Colom.

Antoni Alberti Ripoll es casà, dia 4 de febrer de 1758, amb Margalida Arbona Barceló de qui, el 10 de març de 1762, nasqué el fill Joan Alberti Arbona.

Antoni Alberti Ripoll morí el 20 de maig de 1809 i la seva vidua, Margalida Arbona Barceló, el 25 de juny de 1812 quan, Fornalutx encara era llogaret de Sóller. El 20 d'agost de 1810 morí Antònia Alberti Ripoll germana d'Antoni que estava casada amb Jacint Barceló.

Joan Alberti Arbona fou el marit de Joana Maria Busquets i el seu fill, Joan Alberti Busquets –nascut el 26 de setembre de 1794 – es casà amb Elisabet Alberti. El seu fill, nascut el dia de Sant Antoni de Viana del 1819, es deia Joan Alberti i Alberti. Un altre fill nomia Bernat i casà primer amb Llúcia Mallol i, el 1842, amb Catalina Colom Mallol.

Joan Alberti Alberti i Margalida Arbona Vicens foren, ells, els pares del besavi de l'actual batle de Fornalutx un altre Joan Alberti Arbona de la mateixa nissaga així com de dues nines, nomenades una, Margalida casada amb Bernat Alberti Mayol 1845-1907 (fill de Bernat Alberti Arbona i de Llúcia Mallol Busquets) i, l'altra, Paula, morta el 1945, fou l'esposa del secretari de les Cases de la vila Bernat Mayol Ros "Passador" mort, ell, el 1927.

El segon Joan Alberti Arbona, (nascut el 17 de novembre de 1850 (la data del seu naixement fou atribuïda erròniament al prevere, músic i únic fill il·lustre nostre, Joan Alberti Arbona (1850-1916) "Es capellà Pardalet" per Rafel Forteza Forteza en la biografia que escriví el 1947) i la seva muller Catalina Colom foren pares d'una nombrosa progenitura.

A més del padrí del batle actual (2003) tengueren un altre nin Antoni qui igualment emigrà a França on, el dia de Sant Joan de 1918 es casaria amb Marie Georgette Doraguarvis una jove de pares grecs. El 1958, Antoni Alberti Colom vidu de Marie Georgette es casà per segona vegada amb Jeanne Tellet.

Margalida, Catalina, Florentina, Maria Isabel, Francisca i Teresa Alberti Colom eren també filles del segon Joan Alberti Arbona i de Catalina Colom i per tant germanes de l'avi de l'actual batle Joan Alber-

ti Sastre.

Margalida fou uns anys monja de la caritat de la congregació diocesana de la Beata Francina Aina. Després, el 1923, es casaria prèvia la corresponent dispensa canònica amb Joan Arbona el seu cunya. Ella i el seu home moriren a Sóller i cuidaren durant un grapat d'anys de la finca de Can Palou.

Catalina era la dona de Nicolau Reinés Escales "Tomeris" i morí entorn dels anys seixanta a la seva casa de Can Xandre davant l'església que, el seu marit, havia adquirit de la família Busquets.

Florentina i Maria eren bessones, Florentina era la primera dona de Joan Arbona Vicens (fill de Joan Arbona Puig de Es Clot) i Maria, morta el 1951 era la mare del batle Llorenç Rul·lan Alberti (1907-1970).

Isabel Alberti Colom i el seu marit Salvador Busquets Sastre emigrarien a França i s'establiren a Marmande.

Francisca Alberti Colom estava casada amb Joan Barceló Ros "des carreró". Cuidaren molts anys com majorsals o arrendataris de la finca "Es Mas" adquirida pel seu cunyat Antoni Busquets Sastre (el germà de Salvador) cap els anys trenta.

Teresa Alberti Colom, la més jove de les germanes, era la fillola de la senyoravia de l'autor d'aquests apunts Donya Teresa Solivellas Arbona. Ella i el seu espòs tenien una botiga i negoci a "rue de Rémusat" de la ciutat de Toulouse on ambdós moriren.

Joan Alberti Sastre –l'actual batle de Fornalutx – freqüentà entre els anys 1952 i 1960 l'escola unitaria de nins de Can Arbona on ara es troba el centre sanitari de la vila. Fou alumne dels mestres Estanislau Guisarro Segura, Jaime Garcias Roca, Miquel Ginestra Sastre "Milà" i Llorenç Guasp Gelabert si bé això darrer no ho donam per totalment segur.

Joan Alberti i el seu germà Salvador aprengueren lliçons de llengua francesa de Rosa Bisbal Alberti "Nyirvi" la mare de l'autor d'aquest treball de recerca genealògica.

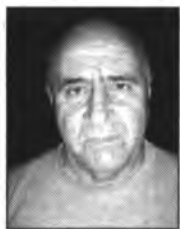
Dues filles de l'actual batle de Fornalutx estan casades i amb infants. Un dels seus gendres, Jaume Vicens Ramon marit d'Eva Alberti Vicens, és funcionari administratiu de l'Ajuntament fornaltuxenc de molt abans que el seu sogre fos el batle.

Publicació del Parlament Europeu

El Parlament europeu ha començat a publicar en català una revista virtual, de la qual trobareu informacions més avall. Fins aquí apareixia només en les onze llengües oficials de la Unió Europea. La nostra és, doncs, la primera no oficial en què es pot llegir.

No cal que us ponderi com és d'important aquesta passa en el reconeixement internacional dels nostres drets. I com n'emprenyarà més d'un, segur.

Jo us suggeriria que us hi subscrigueu (la subscripció és gratuïta). I que ho faceu córrer. Que no seria guapo, si superàvem altres llengües (l'espanyol, sense anar més lluny) en nombre de subscripcions?

MIQUEL ADROVER

"Europa a debat" és una publicació del Parlament Europeu que, des del juny passat i a partir d'una iniciativa conjunta dels eurodiputats

catalans, s'edita també en català (fins ara només s'editava en els 11 idiomes oficials de la UE).

Subscriure's a aquesta publicació és completament gratuït. Si els serveis de premsa del Parlament Europeu reben moltes demandes de subscripció a aquesta publicació en la nostra llengua, no tindran l'excusa de deixar d'editar-la en català. A més, els donarem una altra prova de la força que té la nostra reivindicació del català com a llengua oficial a la UE. Ω

Per subscriure't, el més ràpid és fer-ho per internet a l'adreça (el formulari està en anglès):

http://www.europarl.ep.ec/press/form_spain.htm

o bé directament

http://www4.europarl.eu.int/press/main/mailling_reg.cfm

Quan bramen és que els pica

Coratge i endavant, Mateu. Que si bramen i gemeuen tan fort és perquè qualche cosa els cou un gra massa.

Ja li ho he dit a Miquel López i altra gent de la cordada, i ara t'ho dic a tu: Res, ja es veia venir que qualche dia sortirien a rotlle els suports institucionals del Pdp a persones, entitats o grups amb tarannà esquerrà, republicà, català, antiespanyol, antiimperialista, antiglobalització, antidreta, anticonservadurisme, antiaristocràcia, anti-noblesa-de-sang-pura...

Ni deu ser la primera vegada que Don Antonio s'aixeca de mal humor i vesteix contra tot això, ni segurament serà la darrera vegada que ho faci.

Tothom sap, a més a més, que aquest senyor mai no ha afluixat en la seva lluita particular contra l'amo en Biel, qui va tenir els collons de fotre'l fora del Consolat de la Mar durant la primera legislatura i ara ha tengut la santa barra d'encomanar-ne la biografia a qui ja saps.

Endavant ses atxes! Això s'anima! Cal encoratjar a Mateu Marió. Salut republicana (diuen que és la més sana). CIL. Ω

<http://www.elmundo-eldia.com/2003/08/28/>

Cal lliurar-se del pes mort de les institucions franquistes

L'enfrentament, la divisió, que vol imposar-nos el PP és una amenaça mortal pel moviment obrer. Els pactes contra les llibertats obrin camí a la liquidació de la llibertat sindical i de totes les conquestes pels franquistes. Avui, el Tribunal Suprem, quinta essència de la judicatura heretada sense depuració del franquisme, s'adelita en la prohibició de Batasuna, en l'anul·lació de 216 candidatures avalades per la firma de més de 80.000 ciutadans, en la imposició al Parlament Basc d'aquesta política...

Des de les planes de L'ESTEL, diré que, segons el meu criteri, l'única sortida democràtica en l'Estat espanyol, passa per la República, pels dret a l'autodeterminació dels pobles, per la unió de Repúbliques Lliures.

El recolzament de Zapatero a la política d'enfrontament de n'Aznar, amenaça al PSOE no sols amb la derrota electoral, sinó també amb la seva destrucció. En Zapatero ha recolzat la Llei de Partits i la reforma del Codi Penal, en ambdós casos després d'haver fet pública n'Aznar la decisió de prendre aquestes mesures, posant al descobert que és n'Aznar qui duu la iniciativa i a ella se sotmet la direcció del PSOE.

No obstant això, el lloc que encara ocupa el Partit Socialista, per la seva tradició i per les seves relacions amb els treballadors, li donen una responsabilitat per tal d'aturar la marxa cap a l'enfrontament que n'Aznar impulsa, i amb la que col·labora el PNV.

En quant a IU, aconsegueix recolzar, a la vegada, les campanyes antiterroristes de n'Aznar i les operacions de divisió del PNV. D'aquesta manera, es va abstenir en la Llei de Partits, s'ha pronunciat per la il·legalització de Batasuna a través del Codi Penal (posició similar a la d'en Garzón) i, a la vegada, recolza el Pla Ibarretxe. Ha arribat a l'extrem de no aparèixer en el Parlament basc del dia de major conflicte.

L'interès dels treballadors exigeix que aquells que parlen en nom seu rebutgin, sobretot, la política d'enfrontament de n'Aznar. Defensin les llibertats democràtiques plenes, la recerca d'una sortida de la qüestió basca, basada en el diàleg.

Quina sortida? Hi ha molts de ciutadans que pensen que el pacte constitucional fou bàsicament correcte. Que no hi havia altra sortida. Per exemple, que si no s'acceptaven les imposicions dels franquistes podia haver-hi un cop d'Estat. Però no

estam ja en el 1977. N'Aznar ha dinamitat el pacte constitucional. Com poden els dirigents del PSOE i del PCE seguir units a n'Aznar "per la Constitució i contra el terrorisme", quant la Constitució de n'Aznar és la negació de la llibertat de partits, la anul·lació de les institucions elegides, l'enfrontament entre els pobles?

¿És que, no és avui indispensable que el moviment obrer recuperi la plena llibertat enfront a una Constitució i una Monarquia que amb n'Aznar no reconeix ja les llibertats i els drets?

N'Aznar es recolza en Bush, i en l'anomenada Unió Europea. I els ciutadans demòcrates d'aquest país ens recolzam en l'immens moviment dels treballadors i els pobles que s'han expressat a Nova York, a Londres, a Lisboa, a Roma, contra la guerra.

Els milions que, recolzant-se sobretot en UGT i CCOO, s'han manifestat contra la guerra i per la dimissió de n'Aznar són una força capaç de donar sortida política positiva a la crisi del Règim.

Les banderes republicanes en les manifestacions contra la guerra i per la dimissió de n'Aznar responen al sentiment instintiu dels treballadors, de la joventut, de que per tal de salvar allò més fonamental cal alliberar-se de les institucions franquistes: n'Aznar, el Suprem... i del Règim Monàrquic que les ha mantingut.

Si el moviment obrer recupera la seva independència, tot és possible, podem derrotar als franquistes.

Continuar fermats al cadàver del pacte del 77-78 significa fermap de peus i mans les nostres organitzacions mentre els enemics de la seva existència va a per totes.

El moviment obrer ha de recuperar la seva llibertat, denunciar el pacte constitucional per tal d'encapçalar una àmplia aliança dels treballadors i els pobles que imposi la ruptura democràtica i obri un futur de llibertat i progrés, com a part de la lluita dels treballadors d'Europa per la democràcia.

Per a mi, això significa que qualsevol passa en defensa de les llibertats que donin els dirigents dels nostres sindicats i dels partits que parlen pels treballadors és un punt

de recolzament per tal d'unir les forces obreres i populars enfront dels franquistes i ha de ser recolzat. Ω

PERE FELIP I BUADES

CANVIS CIVILS, CANVIS POLÍTICS?

La majoria de mitjans de comunicació que han acudit a cobrir les activitats de la XXXV Universitat Catalana d'Estiu, que s'ha celebrat a Prada de Conflent (Catalunya Nord) al llarg de la segona meitat del mes d'agost, han posat el crit al cel per mor de l'evidència que hi ha quelcom que es mou dins la societat civil catalana (bàsicament, al Principat), i pel temor que suscita dins els sectors espanyolistes el fet que tot plegat es pugui traduir en canvis polítics importants.

El primer símptoma d'aquests canvis en el si de la societat civil del Principat el vàrem tenir quan es produïren les eleccions (molt i molt polèmiques) a Òmnium Cultural. Òmnium és l'associació cultural que compta amb més socis, no ja al Principat, sinó en tot el conjunt dels Països Catalans, i el tercer club amb més socis del país, després del Club Super3 i del Barça. La "cultureta" va decidir recanviar Josep Millàs per Jordi Porta, és a dir, una persona molt pròxima al pujolisme i a Convergència Democràtica, prou immo-

bilista, i que representava la continuïtat, per una persona innovadora, amb plantejaments alhora oberts i sobiranistes, amb ànsies de renovació de l'entitat. El símptoma fou recollit amb alegria i esperança per aquelles persones que confiam en una acceleració dels canvis d'estatus nacional al nostre país.

Després d'Òmnium, va ser el Barça. I ha irritat més els sectors mediàtics espanyols i la pròpia cultureta regionalista catalana el canvi del Barça que no el d'Òmnium. Fou en el context de la Universitat Catalana d'Estiu, també, en què es produïren els atacs més furibunds contra Laporta i contra la pròpia UCE. Joan Laporta, a Prada, havia comentat que s'exigirà a tots els mercenaris del baló respecte pel país, i aprenentatge de la llengua catalana, per contracte. Immediatament, sorgiren discursos de tres tipus: no es pot "imposar" la llengua ni que sigui als futbolistes d'èlit, incloent-ho en els altíssims preus que cobren per la seua (dubtosa) tasca (discurs tipus extrema dreta espanyola); més valdria que aquests jugadors donas-

sin una mica més al camp, abans d'ocupar-se a aprendre català (discurs "barcelonero" de caire regional); o, encara, una universitat (ni que sigui estival) no ha d'ocupar-se de coses mundanes com ara el futbol (cultureta literària principatina).

Els canvis a Òmnium Cultural i al Barça, emperò, constitueixen unes petites mostres, uns lleus símptomes de canvis que previsiblement es poden produir, primer al Principat, i, amb el temps i per extensió, en el conjunt de la societat catalana. En ambdós casos, s'han produït diversos factors coincidents: relleu generacional (dels que tenen seixanta-i-tants anys pels que ronden la quarentena), relleu ideològic (dels regionalistes pels que veuen, en un horitzó a mig termini, un Estat lliure de Catalunya associat a la Unió europea), i relleu en les formes de fer i en les habilitats comunicatives (gestió més tancada i més autoritària enfront d'una gestió més oberta i més participativa).

La traducció d'aquests canvis

polítics, al Principat de Catalunya, hauria de passar, i entenem que a l'octubre n'hi haurà una possibilitat real, de l'heteronomia i la suzeranitat permanent a allò que ocorre, en general, a la política espanyola, a la creació d'una dinàmica política pròpia. Això és possible, entre altres coses, perquè, al Principat, tots els partits parlamentaris, excepte el PP, estan per la redacció d'un nou estatut (un Estatut nacional per a Catalunya), que no pugui ser confós de cap de les maneres amb els propis de les anomenades "comunitats autònomes" de l'Estat. Aquests projectes d'estatut—tots es basen, entre d'altres coses, en la creació d'una macroregió europea integrada per Catalunya, el País Valencià i les Balears, juntament amb l'Aragó i amb àrees d'Occitània.

Tot plegat va pel bon camí. Ara caldrà convertir els indicis en realitats tangibles. **Ω**

BERNAT JOAN I MARÍ

Agressions contra el català

- 2- Restaurant xinès de Sant Sadurní d'Noya: demano un tallat curt de cafè, en català, i no em volen entendre. Ara, en anglès no hi ha cap problema. Me'l porten, però, a sobre, em recriminen la meua actitud de no voler parlar castellà. I el client sóc jo!!!
- 3- Tresoreria de la Seguretat Social de Vilafranca del Penedès: vaig a fer-me el document E-111 que demanen per anar a la Unió Europea (és un certificat de la Seg. Social per poder ser atès als hospitals públics de la Unió Europ). L'home, que abans, amb to agressiu havia discutit amb uns iraquians dient que "si a los españoles les pido dos papeles, a vosotros cuatro" i "iros a otro lado a haceros los papeles", a mi em va dir que segons les seves dades jo em dic José i que si no li ensenyava cap paper acreditatiu del meu nom en català no me'l canviava. Això, sempre, amb to maleducat. Li vaig ensenyar el DNI, el passaport, el carnet de la UB, el de la biblioteca, el del "seguro", el personal de l'ICS, la targeta de crèdit i la cartilla del banc. I es va negar a canviar-mo quan cinc minuts abans m'havia dit que me'l canviaria.
- 4- La més forta, a l'aeroport de Barcelona (no al de Madrid). Estic a punt d'agafar l'avió cap a Alemanya i el meu germà, de vuit anys, em pregunta per què no anun-

cien els vols en català, innocent!. Jo li explico que els senyors de l'aeroport, pobres, ho han prohibit, però que no es preocupi, que d'aquí a res ho tornaran a dir en català. Això ni m'ho crec, però és un nen. I en això que es gira un noi d'uns vint-i-cinc anys i m'etziba un "después van y ponen bombas en nombre de eta". Li pregunto que què ha dit, que crec que no l'he entès i ja la tenim liada. Que si aquí està prohibit estudiar en castellà, que si estamos en espanya, que si no se què... Però, i aquí si que entra Perejil, jo li dic que si, que Catalunya és espanya, i perejil i Ceuta i Melilla, i Gibraltar, i Flandes, i Amèrica i s'empenya i aixeca la veu encara més i em diu terrorista. I jo li explico a mon germà que "això" és un feixista espanyol i ell, amb només vuit anys ha après per si sol que d'Espanya ni llei ni rei... ni llengua!!!

Visca la Terra, Visca els PPCC.

Nota: jo sóc castellanoparlant d'origen. Fins als disset anys vaig parlar exclusivament en castellà. En aquesta gent els agraeixo el fet d'obrir-me els ulls i de saber, ja amb disset anys, què no volia ser de gran. I no vull ser com ells. Vull ser com la gent del meu poble. Com el Tio Canya. **Ω**

JOSEP ÀLVAREZ I PICOS

Catalunya té més casos de tuberculosi que altres països

Catalunya té una incidència de tuberculosi "prou superior" a la majoria dels països industrialitzats, sobretot entre la població immigrant, segons indica l'avaluació dels objectius per a l'any 2000 de la Generalitat. L'any 1997 la mortalitat per aquesta malaltia a Catalunya superava la de l'Estat espanyol, amb una taxa d'1,6 morts per cada 100.000 habitants, i tot que en els darrers anys s'ha produït una davallada, les últimes dades demostren que Catalunya segueix presentant un dels índexs més elevats dels països desenvolupats, principalment entre una població immigrant que entre el 1999 i el 2000 va passar d'uns 1.500 afectats a 2.500. en aquest sentit, la sida, la indigència i l'alcoholisme són les principals causes de l'augment de la incidència de la tuberculosi. **Ω**

Deu milions de nens moren cada any al món de malalties evitables

La revista mèdica 'The Lancet' ha fet públic un treball sobre salut pública al món. Més de deu milions de nens menors de cinc anys moren al món cada any per malalties evitables amb mesures de salut pública senzilles com clorar l'água, millorar l'alimentació o amb assistència mèdica al part. Els "genets de l'apocalipsi" dels nens al món són les malalties diarreiques, la malària, la pneumònia i la febre puerperal. L'estudi diu també que dues terceres parts d'aquestes morts (sis milions) són evitables amb tecnologia o coneixements mèdics disponibles arreu del món, però falta voluntat política per fer-ho tant al tercer món com als països desenvolupats. **Ω**

Sòcrates

El pacte social: Sòcrates i el cinisme (IV)

: Crom_el_nordic

Cap presocràtic ni cap sofista aconseguiria mai la notable influència ni (bé, almenys després de mort) la popularitat de Sòcrates. Per bé que anomenar-lo "creador de la ètica" és una mica partidista, el cert és que el mestre de Plató ("una personalitat molt simpàtica, a ningú pot deixar d'atreure'l", creu Luciano de Crescenzo) a ningú deixa indiferent. En temps de Sòcrates, el socratism fou molt criticat, des de certs sectors conservadors i per la comèdia (com per Aristòfanes); en contra, Sòcrates es guanyava la simpatia incondicional de molts joves alumnes: Plató, Xenofont, Antístenes, Aristip i Euclides de Megara entre els més importants. Quan Sòcrates mor condemnat, la seva figura pateix dures crítiques (de Polícrates, per exemple), el qual és una motivació per a que els seus alumnes es decideixin a intentar rehabilitar la seva memòria. El socratism sempre ha despertat passions en els sectors més diversos i adhuc confrontats de la filosofia: Plató, escoles socràtiques, Aristòtil, estoïcisme, Erasme, Hegel, Kierkegaard, etc., però no cal oblidar l'agudíssima crítica de Nietzsche, qui critica a Sòcrates, per exemple, el que li criticaria a Sant Pau amb el cristianisme: haver tornat en una "metafísica sagrada" la filosofia i la religió. (La il·lustració d'aquesta pàgina és de Lacreofont, personatge popular de la mitologia grega, castigat per la deessa Atena a morir amb sons fills).

Els testimonis de Sòcrates són poc fiables. Hom diu que Aristòfanes feu una mera caricatura falsa de Sòcrates basada en els sofistes, d'escassa utilitat per a comprendre al vertader Sòcrates. S'accepta, però, com a cert que Plató dona una imatge fiable dels continguts intel·lectuals-ideològics del seu mestre, mentre que Xenofont ens dona una imatge ideal per entendre com visqué Sòcrates en la vida pública i quotidiana. (Les teories de Xenofont ens presenten un Sòcrates inofensiu, que no ha acceptat la metafísica, que dona consells senzills sobre l'amistat i la disciplina i que es mostra totalment respectuós amb les autoritats, adhuc molt practicant de la religió grega). En qualsevol cas, ens hem de fiar de la imatge de Plató, que, en tot cas, és la imatge intel·lectual de Sòcrates que més ha trascendit a la posteritat.

Com tothom sap, l'interrogatori socràtic passa per preguntar un seguit de coses per així arribar a una veritat universal. "Què és la veritat?". "Què és el bé?". Sòcrates, tot i la seva ardorosa defensa de "l'home religiós", dona una fe absoluta a la raó, a la serenitat i al seny, com a mètodes per aconseguir la veritat i la felicitat (Sòcrates cau en la vella trampa de considerar que "tot home que coneix el bé el posa en pràctica", com si l'home fos un robot lògic i no pas un ésser emocional i passional). En realitat, però, Sòcrates, tant com intentar arribar a una veritat positiva, vol eliminar l'error en

que cauen els presents; la maièutica a vegades es centra més en desenmascarar les suposades mentires dels interlocutors que en la posterior veritat de Sòcrates (és per això que alguns escèptics volgueren basar la seva "batalla al dogmatisme" en el pensament socràtic, o sigui, en com Sòcrates contradeia la veritat als seus interlocutors). Per tal de convèncer a Càlicles de que la bondat i l'obediència als déus fan feliç a l'home, i no les riqueses de la ciutat, diu: "I com entendries tu la bondat? No creus que els homes fan les coses profitoses i indiferents perseguint les coses bones?". Aquesta sobreconfiança en la bondat humana de Sòcrates, a la que Plató li costà tant de renunciar, és ingènua, i es contradiu amb altres "filosofies" o formes de comprendre l'home, com la de la visió de deus temibles i cruels, "castigadors i vigilants" de tot crim de la humanitat", pròpia del monoteisme primitiu i adhuc del cristianisme (i potser més pragmàtica a l'hora d'aconseguir (o d'imposar) el bé).

Una imatge clàssica de Sòcrates és quan és condemnat a mort i es nega a fugir, per tal de no fer cap mena de mal a cap llei, adhuc a les injustes. "No crec que qualsevol llei injusta, pel sol fet d'ésser llei, és a dir, assegurar la mera pervivència, sigui vàlida, però sempre serà millor que l'anarquia absoluta", sembla dir en el "Crító". De fet, cal dir, això indica que Sòcrates es sentia emocionalment molt compromès amb la ideologia d'aquell temps (de la descripció dels alumnes de Sòcrates se'n descriu més un apassionat patriota i ideòleg que un fred "aplicador de la veritat"). Hi ha qui vincula a Sòcrates amb idees oligàrquiques (fou mestre de Crities, el sofista de la llei del més fort, de qui ja hem parlat), però en el fons Sòcrates era un d'aquells homes de principis indiferent a la política, preocupat només per la divulgació merament oral de la filosofia.

Així doncs, Sòcrates apel·la a raons emocionals per tal de motivar a l'home a que faci el bé (l'amor als déus i el deure envers la responsabilitat). Sembla que Sòcrates cregué que la bondat i l'hedonisme són antònims, i per això necessitava poderosament apel·lar a la religió (hom pot dir que Sòcrates defineix el pacte social gairebé per antítesis, o sigui, per "pacte diví", per bé que no arribés a inventar una utopia com ho faria Plató). Més tard, Nietzsche oposarà a Sòcrates "la fredor dels instints lògics" contra la passió mística". El més popular vitalista, contra la serenitat passional de Sòcrates i la seva "subjecció" al bé, hi oposa la passió i bogeria de Zaratustra, qui, a l'estil dels cíncics, proposa el superhome asceta, moralment alliberat i vitalista. En fi, dues visions de la vida, potser fins i tot complementàries.

Sòcrates, doncs, és condemnat als seus setanta anys, enmig de les escenes de dolor dels seus alumnes. Però la influència de Sòcrates donà lloc a les escoles socràtiques i a Plató. Ara parlarem de

l'escola socràtica menor més coneguda: els cíncics.

Els cíncics

Si Plató desenvolupa aspectes "ontològics" i filosòfics de la doctrina de Sòcrates, mantenint en un segon pla la problemàtica més immediata de l'home (vull dir la ètica), els cíncics i cirenaics mantindran l'interès per aquesta branca del coneixement, mentre que els megàrics es centraran en problemes de la teoria del coneixement. Ara tractarem els cíncics.

Com sempre, crec que és interessant, encara que sigui només per a "mostrar una filosofia en acció", explicar detalls autobiogràfics dels filòsofs, en aquest cas dels cíncics, alhora que aspectes doctrinals. En el cas dels cíncics, però, diré que (com potser també amb Sòcrates i Epicur) és més important la praxis que la teoria, vull dir, que "una filosofia es demostra caminant", que en alguns filòsofs la seva vida demostra la seva teoria, adhuc han dedicat més esforços a exemplificar la vida que a fer teoria (una cosa així no passa amb Séneca; la seva filosofia exemplar estoica es contradiu amb la seva vida, explotador del poble i adorador del poder).

El primer "filocínic" (en aquest article amb la paraula filocínic (inventada per mi) em refereixo als, diguem-ne, expressos partidaris de la filosofia cícnica (Antístenes, Diògenes, Crates...); no em refereixo als "cíncics" moderns, és a dir, al pur desvergonyit, vulgar i irrespectuós; m'he inventat la paraula "filocínic" no com a passatemps, sinó com a protesta de la vulgarització (només en alguns aspectes justificable) del cinisme en la parla quotidiana (i així diferenciar al cínic històric, al filocínic, de "l'altre" cínic); quan mencionï cinisme em referiré a la doctrina de l'escola cícnica, no a un mode de comportament vulgar, el primer filocínic era Antístenes, qui vivia en un suburbi pobre d'Atenes. Primer buscà a Gòrgies, de qui aprengué la diferència entre naturalesa i convencions, així com el seu escèpticisme. Després estigué amb Sòcrates, de qui aprengué impassibilitat i austeritat. Finalment, a la mort de Sòcrates, es distancïà dels altres socràtics i creà la seva interpretació (en alguns aspectes, totalment fidel) a les doctrines socràtiques: el cinisme. La doctrina cícnica s'ha d'interpretar des de diferents punts de vista. Per un cantó, Antístenes rebutja les passions (els "filocíncics" no creien en la "passió de la desvergonya"; la forma sarcàstica en la qual trepitjaven les costums no implica que no tinguessin un serè amor cap als pobres i als mals de la humanitat), i les rebutja per tal d'obtenir un complert autodomini, i predica l'austeritat més extrema, arribant a ésser els cíncics mers captaires (en contra de Gòrgies, Antístenes no cobrava un elevat preu per les seves lliçons; el gos preferia viure brut). L'escola cíni-

ca creu en la filantropia, de tal manera que els filocíncics solien ajudar a la gent, especialment als pobres i desfavorits (hom diu que això donà popularitat a la doctrina cícnica; de fet, els filocíncics existiren durant vuit segles, fins a la caiguda de l'imperi romà). D'una altra banda, el cinisme esdevé una radical crítica a les costums d'Atenes i de qualsevol poble, però no és misantropia, o sigui, odi als homes, el que empeny als cíncics, sinó la recerca de (la seva) virtut radical.

Unes tirades de mots apart ens donaran una idea de com és vista la doctrina cícnica en el present (he decidit no examinar els filòsofs filocíncics un per un).

"Vivien com a pobres, utilitzaven alforja, una senzilla manta doblegada i bastó. (...) Es deien a sí mateixos pobres, el seu lema era transmutar els valors i a això es lliuraven sense descans; cap institució va escapar a la seva crítica: família, propietat, religió, estat... eren blancs de la seva mordacitat feridora i corrosiva. Poques vegades es trobarà en la història del pensament doctrina que mantingui tal menyspreu cap als valors tradicionals i sostingui una exigència tant ferma de llibertat individual". (Sartorio).

"La doctrina cícnica, si existeix, és més aviat escassa; és més aviat la renúncia a tota teoria, el desdeny per la veritat. Només importa el que serveix per a viure, s'entén, a la manera cícnica. El bé de l'home, consisteix senzillament en viure en societat amb sí mateix. Tot allò altre, el benestar, les riqueses, els honors i els seus contraris, no interessa. El plaer dels sentits i l'amor són el pitjor, el que més s'ha de defugir. El treball, l'exercici, el comportament ascètic és l'únic desitjable". (Marías).

"Els (filo)cíncics van intentar mostrar que la felicitat veritable no depèn dels avantatges externs, com el luxe, el poder polític o la bona salut. La felicitat no pot dependre d'aquestes coses tan atzaroses i vulnerables i la pot aconseguir tothom. I, a més, un cop s'hagi aconseguit, ja no es pot prendre. El (filo)cínic més conegut va ésser Diògenes, un deixeble d'Antístenes, que vivia en un barril i que deia que no necessitava res més que una capa, un bastó i una barra de pa. Així no era fàcil treure-li la felicitat!" (Gaarder, en "el món de Sofia").

Ja hem vist que els cíncics, com una barra calenta, hom no sap com agafar-los. En tot cas, els filocíncics, desinteressats del món, són uns interessats en la lluita per la virtut autosuficient, o sigui, defineixen el pacte social per absència.

Seria interessant de fer més apunts del cinisme, però crec que per a una introducció ràpida és suficient. (Personalment, no m'agraden els resums i les frases deformadament curtes; però bona part del meu pensament és un resum, per voler explicar molt en poc temps). El pròxim article tractarà l'escola cirenaica i l'escola de Megara, ambdues escoles socràtiques.

L'OCB acusa el govern de Matas de tenir un projecte d'apartheid lingüístic i cultural

L'entitat carrega amb duresa contra les mesures respecte al català del PP

L'Obra Cultural Balear (OCB) ha tornat de les seves vacances estiuenques. Des del retorn del Partit Popular al Consolat de Mar després dels resultats electorals del 25-M, tan sols un breu comunicat de l'entitat donava la benvinguda als membres del nou executiu i demanava al conseller d'Educació i Cultura, Francesc Fiol, que continués impulsant l'ús social de la llengua catalana. En els dos mesos transcorreguts entre el comunicat i les darreres declaracions d'Antoni Mir, president de l'OCB, l'entitat s'havia mantingut en absolut silenci respecte a les actuacions del govern de Matas en matèria de política lingüística. Ara, però, Mir ha trencat el mutisme. El president de l'OCB ha acusat Matas d'atacar de manera visceral la llengua catalana i de voler dur a la pràctica un

'projecte d'apartheid' lingüístic i cultural. Mir considera que la intenció del PP és 'arraconar el català fins a la mínima expressió' i que la continuïtat de la seva política lingüística en els propers quatre anys 'podria donar un cop mortal a la llengua catalana a les Illes Balears'. Les respostes de l'OCB a les mesures del PP es basaran tant en la mobilització popular com en la presentació d'al·legacions a la rebaixada d'exigències en el nivell de català en la funció pública.

IMPUNITAT LINGÜÍSTICA

La campanya engegada per Òmnium Cultural d'Osona sota el lema "fem complir la llei" i que té com a objectiu donar a conèixer a la gent que s'incompleix la Llei de

política lingüística, la trobo molt encertada i necessària. A més a més considero que s'hauria d'ampliar a tot Catalunya.

De fet, en aquests moments s'està produint un veritable vulneració dels drets lingüístics dels catalanoparlants. Fa la sensació que a casa nostra es pot incomplir, amb tota la impunitat del món, una llei tant important com la LPL 1/1998. També, sembla com si en aquest país no existís cap mena de govern i/o administració que lluiti contra les discriminacions diàries que patim els qui ens expressem en la llengua pròpia de la nació catalana.

En general, és molt denigrant, l'actitud de certs sectors professionals del món socioeconòmic d'atenció al públic, que sembla

que no s'han assabentat que l'art.32.3 de l'esmentada LPL diu clarament: "la senyalització i els cartells d'informació general de caràcter fix i els documents d'oferta de serveis per a les persones usuàries i consumidores dels establiments oberts al públic han d'ésser redactats, almenys, en català". Des del meu modest punt de vista, penso que el sector d'hosteleria/restauració i part del gran comerç, haurien de fer un veritable examen de consciència i fer una crida cívica als seus associats per tal que es compleixi la llei. Cal tenir molt en compte que els països avançats i civilitzats són aquells que compleixen el seu ordenament jurídic. Ω

zats són aquells que compleixen el seu ordenament jurídic. Ω

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

Deu milions de nens moren cada any al món de malalties evitables

La revista mèdica 'The Lancet' ha fet públic un treball sobre salut pública al món. Més de deu milions de nens menors de cinc anys moren al món cada any per malalties evitables amb mesures de salut pública senzilles com clorar l'água, millorar l'alimentació o amb assistència mèdica al part. Els "genets de l'apocalipsi" dels nens al món són les malalties diarreïques, la malària, la pneumònia i la febre puerperal. L'estudi diu també que dues terceres parts d'aquestes morts (sis milions) són evitables amb tecnologia o coneixements mèdics disponibles arreu del món, però falta voluntat política per fer-ho tant al tercer món com als països desenvolupats. Ω

El 55% dels catalans pateix excés de pes o obesitat

L'excés de pes i l'obesitat augmenten també a Catalunya, tal com indica l'últim estudi d'avaluació d'objectius de la Conselleria de Sanitat. Segons aquest informe, des de 1993 el nombre de persones excessivament grasses ha augmentat en un 46,2%. Així, el 38,4% dels catalans tenen excés de pes, mentre que el 17,4% són obesos. Aquest índex es manté en la mitjana obtinguda en altres poblacions de l'àrea mediterrània: un 11,9% de persones són obesos, mentre que l'excés de pes afecta el 48,5% dels homes i el 38,2% de les dones. Segons el conseller de Sanitat i Seguretat Social, Xavier Pomés, "aquesta situació es deu a l'abandonament de la dieta mediterrània i l'augment del desentramisme". Ω

L'Executiu del PP deu 2,4 milions al Ramon Llull

El portaveu de Cultura del grup de CiU al Senat, Josep Varela, ha adreçat una pregunta al Govern del PP, per rebre'n resposta per escrit, demanant quan pensa donar a l'Institut Ramon Llull els 2,4 milions d'euros de subvenció que estan pendents des de l'any passat. L'Executiu d'Aznar ha contestat al senador català que no està obligat a subvencionar l'Institut Ramon Llull perquè és un consorci de comunitats autònomes, ja que el conveni va ser elaborat per Catalunya i les Illes Balears. "El pressupost de l'Institut Cervantes no té cap epígrafe que li permeti contribuir econòmicament en consorcis formats per comunitats autònomes", diu textualment la resposta del Govern central. Ω

El Barça ingressarà 700.000 € per la seva gira americana

La nova etapa de Joan Laporta al Barça estarà marcada per la recerca d'ingressos de tot tipus i l'obertura del club a tots els mercats internacionals. La gira inicial de l'equip pels EUA, amb partits a Boston, Washington i Filadèlfia, s'emmarca en aquesta campanya de promoció de marca, que afavoreix, el patrocinador del club, Nike. Pels partits davant la Juventus, Milan i Manchester United i l'estada als Estats Units, el Barça ingressarà prop de 700.000 euros, una xifra amb la qual el nou equip directiu tractarà de pal·liar la pèssima situació econòmica en què Joan Gaspart va deixar el club. Ω

Els EUA autoritzen el primer antiasmàtic dissenyat per biotecnologia

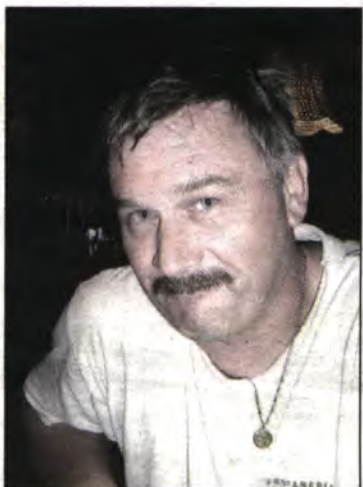
La FDA (l'autoritat sanitària nord-americana) ha acceptat la comercialització d'un nou medicament amb propietats antial·lèrgiques. Es tracta d'un "anticòs monoclonal" sintètic, actiu davant de la immunoglobulina E (responsable dels símptomes de l'asma al·lèrgica). El nou medicament, amb el nom comercial de "Xolair", ha estat desenvolupat per la multinacional suïssa Novartis. L'avantatge d'aquest nou fàrmac és

que només amb una injecció desapareixen els símptomes sense efectes secundaris significatius. Abans es feien servir medicaments amb moltes contraindicacions com els antihistamínics i corticoides o vacunes incòmodes d'administrar. De moment, no es distribuirà a la Unió Europea, però es troba en la fase final d'estudi clínic, la qual cosa fa pensar que aviat arribarà a les nostres farmàcies. Ω

S ' I L L O T

Fa 23 anys que en Joan Puigserver Regenta la botiga de records s'Illot a la Ronda del Matí del Poble. Tel. 971 810 187

Fa 7 anys que n'Udo Blettner regenta la Fontaneria Blettner al carrer de l'Ollivera, 18 de sa Coma. Tel. 971 812 584

Fa 50 anys que la família Grimald-Morei estiuetja a s'Illot. Tel. 971 843 134

Fa mig any que en Carles Joan regenta el Xiringuito Platja Moreia a l'Avinguda del Mar de s'Illot. Tel. 971 810 001

En Vicenç Campos viu a s'Illot des que es va jubilar. De jove fou mestre de confecció del Govern Balear. A la foto amb la seva neta Jessica. Tel. 971 811 538

Són na margalida Sales, el seu fill Nofre i la seva neta Úrsula. Tota la vida han estiuetjat a la seva casa de la Ronda del Matí de s'Illot. Tel. 610 353 477

En Nofre Jaume de Manacor és l'amo del Mollet a s'Illot. Se menja peix fresc a la carta per una quinzena d'eurós. En Nofre va arribar a tenir 5 restaurants a s'Illot, però ara els ha llogat. Tel. 971 810 022

L'Onze s'estrena el canal informatiu de TVC

El nou canal de notícies 24h de TVCatalunya ja té nom, es dirà '3/24'.

Aquest nou canal informatiu es posarà en marxa el proper 11

de Setembre, en l'horari nocturn de TV3, i estarà en fase de proves fins al proper mes de gener quan espera haver ampliat l'emissió a les 24 hores del dia.

A més, a partir del 29 de setembre ja es podrà sintonitzar separatament i oferirà butlletins en directe des de les 23h a les 9h i durant el dia les repeticions dels telenotícies, això sí, amb tickers (banda a la pantalla amb els titulars, el temps, borsa, ...) actualitzats durant tot el dia. Durant la tardor anirà ampliant horaris fins a arribar a les 24 hores al mes de gener de 2004. El canal també inclourà el CANAL PARLAMENT, de recent creació.

Per sintonitzar el canal, hi ha les següents freqüències:

- BARCELONA, C64
- LLEIDA, C47
- GIRONA, C28
- TARRAGONA, C33

Re: L'Onze s'estrena el canal informatiu de TVC

Faran com els telenotícies de TV3? Repetiran la paraula "Espanya" continuament? Veurem el món a través d'"Espanya" com es fa des de els telenotícies de TV3 que semblen força obsessionats amb el país veí.

[Respondre]

Re: L'Onze s'estrena el canal informatiu de TVC
Per Rogerdeflor_

jo els hi vaig enviar ahir aquest mail:

Bona nit, vaig enviar un mis-

satge a la seva corporació però no en vaig rebre resposta, m'agradaria saber si vostès em podrien informar del perquè d'aquesta nomenclatura abrupta del nou canal de notícies 3/24 sembla més el tiquet d'un avió que no pas una televisió nacional.

També m'agradaria saber si tenen previst transmetre en tot el nostre país (de Salses a Guardamar) tal i com ho fa TV3.

transcripció del missatge sense resposta a la corporació

(en cursiva)

[I]

Bones, primer de tot voldria transmetre la meua agradable sorpresa per l'aposta que ha fet aquesta corporació per tal de crear una nova televisió al nostre país, de ben segur que tindrà tant èxit com les altres.

Tenir un canal de notícies les 24h serà d'una gran utilitat però vist la poca sensibilització a l'hora de nomenar les altres cadenes he pensat que us seria útil l'aportació d'un possible nom per la nova emissió, ja que el número tres ja està ocupat estranyament per la seva primera cadena ara, podrieu identificar la cadena mitjantsant la N de notícies així respectant el nom oficial del país ens queda una TVC-Notícies ó TVCN o fins i tot TVC-N24h. gràcies pel seu temps.

[I]

Espero la seva resposta, gràcies per la informació

Nota de la redacció: Després de l'anunci de la creació de la TV vil·lingue i calvianera autonòmica Balear, ens alegra i molt poder donar la notícia de la posada en marxa d'aquest nou canal de televisió en català que agradarà als catalanoparlants de tota la nació. Està demostrat que el vil·linguisme és un fracàs que molesta als uns i als altres, perquè quan parlen en l'altre llengua, és tan fàcil mudar de canal. Malhagen els vil·linguistes. Ω

Feu-vos el vostre carnet de NACIONALITAT CATALANA

UN PAS PER CATALUNYA: Cal proposar el DNI català entre famílies, companyes de feina, amics...

Enfortim la personalitat nacional fent-nos, el DNI català que ens ingressa al col·lectiu que, aviat, serà el més gran de Catalunya.

Servel d'Identitat "CATALUNYA" Sol·licitud, personal o per correu, del DNI català

Dades del sol·licitant LETRA MOLT CLARA SI US PLAU POSEU EL NOM AL DORS DE LA FOTO.

Nom i Cognoms.....

Adreça..... Tel.....

Codi Postal..... Població.....

Comarca o País..... Professió.....

La sol·licitud i lliurament per correu tarda menys d'un mes.

Cal una foto i 6 €
LLIURAR PER CORREU
SI NO

Centre de gestió autoritzat:

Llibreria **LES VOLTES**
Plaça del VI, 2 - Telèfon 972 20 19 69
17004 Girona Fax 972 21 78 70

Pagament: gir postal, xec o transferència a la Caixa 2100-1134-14-0100287736

Quan tinguem el DNI oficial del nostre Govern, guardeu aquest carnet enmarcat en un lloc d'honor.

P O R T O C R I S T O

Fa 3 anys que en Pere Artigues, a qui veiem amb la professora de reforç escolar Margalida Rosselló va obrir l'Acadèmia Porto Cristo: reforç escolar, informàtica, idiomes, cursos subvencionats... També té un ciber espai. Tel. 971 822 618

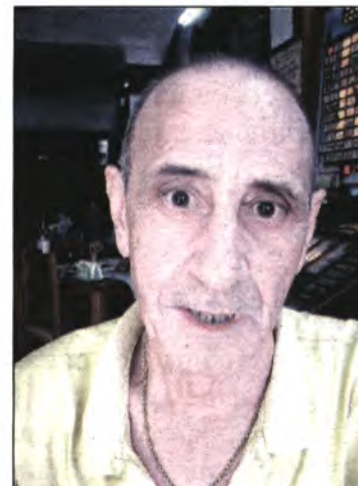
Fa 6 anys que na Caterina Pont va obrir la Perruqueria Unisex Actuals al carrer Ponent 30 de Porto Cristo. Tel. 651 560 485

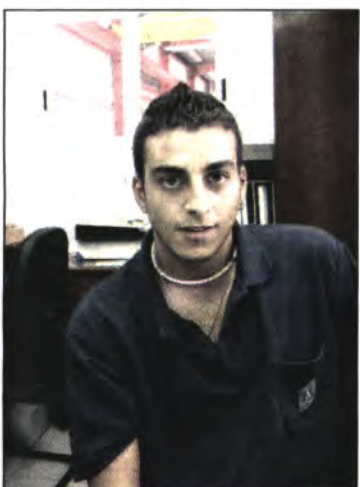
Fa mig any que na Caterina Mascaró i n'Antoni Bonet regenten el souvenir Can Llabrés al carrer de Sant Jordi, 4 de Porto Cristo. Va obrir aquesta botiga el seu padrí Maties l'any 1945. Tel. 971 822 136

Fa 28 anys que na Margarida Llull regenta la Rentaduria Miquel al carrer del Port, 40 de Porto Cristp. Tel. 971 821 037

Fa 15 anys que en Pere Penyella regenta el Bar Pere al carrer Sureda, 11 de Porto Cristo. Tel. 971 820 487

N'Antoni Umbert és l'amo del Taller Armadures Porto Cristo. Fabrica portes basculants, automatismes etc. Son pare va obrir aquest taller fa una vintena d'anys. Tel. 971 821 769

Fa un any i mig que en Tomeu Ferrer regenta el Restaurant ses Comes al l'avinguda dels Pins, 50 de Porto Cristo. Un lloc on se menja a la carta per 15 € de mitjana. Tel. 971 821 254

Fa 24 anys que en Sebastià Bauçà i n'Elisabet Homar regenten la botiga de Regals Excelsior al carrer del Port, 2 de Porto Cristo. El pare d'en Sebastià va obrir aquesta botiga l'any 1961. Tel. 971 821 934

Fa 17 anys que en Joan Mas regenta la Fusteria Mas al carrer de sa Carrotge, 41 de Porto Cristo. Tel. 971 829 442

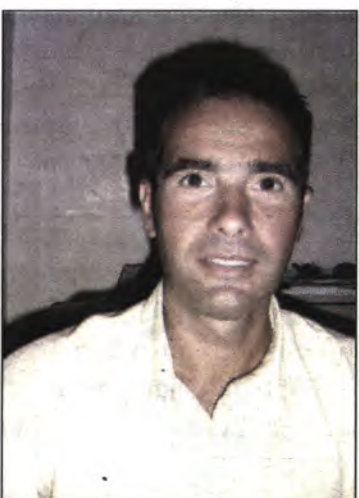
Fa mig any que na Llúcia Exposito de Còrdova ha obert la Herboristeria i Floristeria Gingko al carrer de la Mar, 25 de Porto Cristo. Tel. 971 822 543

Fa 15 anys que n'Antoni Bosc regenta el Taller Motos es Port al carrer de sa Carrotge, 4 de Porto Cristo. Tel. 971 822 135

Fa 25 anys que en Damià Gaià va obrir el Taller Info Electricitat - instal·lacions elèctriques i car audio a l'avinguda de sa Fonera, 94 de Porto Cristo. Tel. 971 820 499

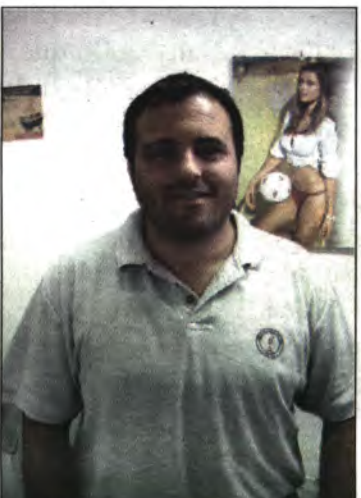
En Raul Pinilla de Bons Aires és el comercial de la Immobiliària Porto Cristo. Si voleu comprar o llogar una casa, Telefonau-li al tel. 971 815 112

Fa mig any que la Família Castellón regenta la gelateria, cafeteria i pastisseria Xambi al carrer de Sant Jordi, 4 de Porto Cristo. Tel. 677 692 304

Fa 15 anys que en Guillem Gaià va obrir la Fontaneria Porto Cristo al carrer del Conrador, 24 de Porto Cristo. Tel. 971 821 766

Fa 12 anys que en Llorenç Galmés regenta el Magatzem de lloguer de maquinària de construcció can Mac a la Roda de l'Oest de Porto Cristo. Tel. 971 820 946

Fa 20 anys que na Polita Fullana regenta el Souvenir Coves al carrer Vela a l'entrada de ses Coves de Manacor. Està especialitzada en tavallols estampades.

F R A G A (el baix Cinca) :

Presentació a la Franja de Ponent del llibre
AUTOESTIMA I PAÏSOS CATALANS
(La Busca edicions)

amb l'assistència del coautor
Quim Gibert, psicòleg

Dia: Dissabte 18 de octubre de 2003
Hora: 7 de la tarda
Lloc: Casal Jaume I
(Av. dels Reis Catòlics, 28)

La família valor social, cultural, electoral...

La família nuclear, malgrat trobar-se ara mateix en una notable i ràpida decadència, continua essent totalment central socialment, per més que els demagogs futuristes la blasmen.

Enquesta interessant, de La Vanguardia, on diuen que gairebé un 60% dels catalans del Principat se senten identificats amb la família més que amb cap altra cosa; en segon lloc ja apareix no se què amb un 8%, si no recordo malament; i amb el país (supòs que hi entra igual Catalunya que Espanya), un 2'5% sols, i la resta, un munt de bajanades, tal com l'ésser del mateix sexe o no sentir-se identificat amb res.

Això és una mostra més de que aquells que atempten ideològicament contra la família (anarchohippies, rastafaris, estels roigs soviètics, punkis underground, etc.) resten fora dels paràmetres mentals de la societat.

La demografia és vital, és la perpetuació de l'espècie.

DECLARACIONS I INFORMACIONS

L'Ajuntament de Barcelona discrimina les famílies nombroses en el seu nou programa

L'Associació de Famílies Nombroses de Catalunya (FANOC) s'ha assabentat del programa pels diaris

FANOC / E-Cristians -07/11/2002

La FANOC denuncia que no hi hagi cap referència a les famílies nombroses en el Programa Municipal per a les famílies 2002-2004, que va presentar l'Ajuntament de Barcelona la setmana passada. "Ni tan sols apareix una família nombrosa en las fotos que il·lustren el programa que, en canvi, abunda en imatges d'altres models de convivència", ha assenyalat Emilia Tarifa, mare de sis fills i presidenta de la FANOC. "És una vergonya aquest oblit de les famílies nombroses, quan segons una enquesta de l'Institut Opina -publicada el diumenge 3 de novembre a El País- el 74,2 % dels ciutadans considera que hauria de ser un dels col·lectius prioritaris en les despeses socials". La associació diu també que el Programa municipal està totalment allunyat de la realitat social de les famílies de Barcelona, principalment perquè s'ha fet sense comptar amb la participació de les pròpies famílies. Així, ni té en compte ni tracta la discriminació i penalització que pateixen les famílies amb més fills, "en un moment en què ajuntaments de tot el país estan abordant la situació d'aquestes famílies, amb descomptes a l'IBI, a l'Impost de Circulació, en

el transport públic o amb habitatges de tamany adient, mesures que ni tan sols són esmentades en el document municipal", assenyala Tarifa. Per això, la FANOC demana a l'Alcalde Joan Clos una modificació urgent del Programa, i que en les ordenances per al 2003 s'estableixi una discriminació positiva de les famílies nombroses en els impostos, taxes i preus públics municipals. En concret, la FANOC denuncia el tamany dels habitatges que promou l'Ajuntament de Barcelona, "tan petites que qualsevol família amb fills o que vulgui tenir-los no té més remei que buscar-les fora de Barcelona". Per a evitar això, proposa que s'estableixi una quota obligatòria d'habitatges més grans en totes les promocions municipals. Com indica Emilia Tarifa, presidenta, "no se n'adonen que Barcelona està perdent a un ritme vertiginós el principal actiu d'una ciutat: les famílies joves amb fills". La FANOC se suma a les crítiques per la pressió fiscal municipal que pateixen les famílies de Barcelona que, sobretot en el cas de les nombroses, no tenen cap ni una contraprestació en serveis específics. En aquesta línia, la FANOC recorda que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya acaba de dictar sentència sobre la supressió dels descomptes a les famílies nombroses en les escoles de música, en la que diu textualment que la decisió de l'Ajuntament de Barcelona "no està fonamentada en criteris objectius ni raonables". Malgrat això, l'Ajuntament segueix sense rectificar i manté la supressió, anul·lant així la única prestació municipal de la que gaudien les famílies nombroses de Barcelona. Barcelona, 7 de novembre Associació de Famílies Nombroses de Catalunya (FANOC) www.fanoc.org

"...Voldríem que algú fes un estudi comparatiu entre els catalans que han restat fidels a l'idioma i els qui n'han desertat. Veuríem de quina banda han quedat la dignitat, la intel·ligència i la virilitat..." (Josep Armengou)

Ofm: La virilitat és una merda. Un verí social.

J.: Entenc que n'Armengou parla de virilitat, sobretot, en el sentit de coratge i responsabilitat.

La gent ni parla segons el pensament políticament correcte, ni crec que arribi a parlar-hi mai. Per tant, més val que agafem al vol el sentit del que diuen i ens oblidem de voler imposar-los criteris més aviat academicistes i de minories hiperideologitzades.

Particularment, a més, tal com volen imposar-lo molts sectors gauchistes, no em pareix més correcte el pensament políticament correcte que d'altres que van pel món. De

vegades és mesclar els contextos i les "causes perdudes" fins al punt de fer-ne una mena de carnaval inversemblant, surrealista, il·legible, per a la gent corrent, que, en definitiva, és a la que cal arribar, ens agradi o no. Ordre mental per dissenyar la tàctica escaient, i sempre des de la llibertat i el respecte a tothom i especialment, en política real -ciència prou exacta- al centre sociològic base de l'electorat i dels estats d'opinió. No juguem pas sempre a la contra, si volem fer una mica de política o d'activisme realista.

Salutacions des de l'extrem centre...

Denuncien que la majoria d'informes sobre la sida a l'Àfrica ignoren l'èxit d'Uganda, on es promou l'abstinència.

L'agència LifeSite ha denunciat que la majoria d'informes sobre la sida a l'Àfrica ignoren sistemàticament els èxits d'Uganda en la lluita contra aquesta malaltia gràcies a la prioritat que ha donat, dins la seva política sanitària, a la promoció de l'abstinència sexual, la fidelitat i la castedat. Posant com a exemple els últims documents, l'agència sosté que Zàmbia és l'últim país que pateix una dramàtica caiguda en la seva esperança de vida. Entre els anys 1990 i 2000, va caure de 52 a 40,5 anys, mentre la UNICEF considera que la sida és la principal causa de mort i assegura que el 20 per cent de la població adulta està infectada.

L'Àfrica subsahariana té prop de 30 milions de casos de seropositius, el 60 per cent dones. A Suazilàndia, el govern assegura que el 38,6 per cent dels adults posseeix el virus VIH, un 4 per cent més que a principis de 2002. A més, les dades de les Nacions Unides mostren que Botswana té la taxa d'infecció adulta més alta de l'món, amb un 38,8 per cent. En el cas d'Uganda, moltes autoritats, incloent-hi el secretari d'Estat nord-americà Colin Powell, han lloat i reconegut l'èxit d'aquest país en la reducció de la infecció a nivell local d'un 50 per cent des de 1992. Fins i tot la cadena televisiva CNN va afirmar en un reportatge emès l'any 2000 que "el país és vist com el més exitós en la lluita contra la sida".

En canvi, segons LifeSite, per alguna raó "els informes esmenten molt poques vegades aquesta realitat basada en la promoció de l'abstinència, la castedat i la fidelitat, i no pas en els preservatius". Per exemple, l'agència de l'ONU per a la sida, a la seva web oficial www.unaids.org, no diu res sobre el tema. Mentrestant, a Sud-Àfrica, la malaltia segueix creixent i ja afecta el 15,6 per cent dels qui tenen entre 15 i 49 anys. Curiosament, a aquest país ha augmentat significativament l'ús de preservatius. Ω

Illes - El web del nacionalisme d'esquerra

El web del PSM-Entesa Nacionalista

Tribuna Oberta de la lluita contra la dreta i per un món més just i solidari

...la història dels Països Catalans, la vida política del PSM, la lluita contra la dreta, l'oportunisme i el menfotisme, les diades en defensa de la llengua catalana, les accions populars contra el feixisme, el racisme i l'imperialisme, el combat en defensa del dret a l'autodeterminació i el socialisme, la necessitat de continuar lluitant per la República, el combat per la normalització de la nostra llengua, les lluites del nostre poble per majors quotes d'autogovern i justícia social, per aturar l'especulació que destrueix el nostre territori i els nostres minvats recursos naturals, la vida i obra dels nostres intel·lectuals més destacats...

NOVETATS en el web dels nacionalistes d'esquerra: <http://www.psm-entesa.org/tribuna.asp>

"Tribuna Oberta" del PSM amb articles de Joan Melià, Bernat Jofre, Antoni Mir, Antoni Marimon, Tomeu Amengual Ventolrà, Miquel López Crespí, Isabel-Clara Simó, Andreu Caballero, Rafel Crespí, Joan Mayol, Miquel Àngel Maria Ballester, Gabriel Florit, Antoni Martínez Taberner, Gabriel Vicens...

"Imposició o exigència lògica" (Joan Melià)

"Després de la desfeta" (Miquel López Crespí)

"El PP i el català" (Miquel López Crespí)

"La legislatura de les solucions" (Gabriel Vicens)

"Faig comptes de parlar de democràcia" (Andreu Caballero)

"El nou escenari" (Tomeu Amengual Ventolrà)

"Nacionalisme conservador/Nacionalisme progressista" (Antoni Marimon)

En el web del PSM podeu trobar tot

un munt d'informació i de serveis de molta d'utilitat. Notícia de la història del partit, la biografia dels seus dirigents, la feina parlamentària dels diputats i diputades del PSM, les convocatòries a les més diverses lluites en defensa del nostre medi ambient i drets nacionals, la lluita contra la dreta a les Illes...

En aquests darrers temps la web dels nacionalistes d'esquerra ha obert una secció que porta per títol "Tribuna Oberta". En aquest apartat hi ha els articles, notícies, entrevistes i les més diverses informacions relacionades amb el nacionalisme d'esquerra. També s'hi troba una secció especial dedicada als estudis i articles d'alguns intel·lectuals dels Països Catalans que han escrit des d'una perspectiva progressista en defensa dels nostres drets nacionals i per un món més just i solidari

En el web del PSM podeu trobar la majoria d'articles publicats per l'escriptor Miquel López Crespí en EL MUNDO-EL DÍA DE BALEARS en defensa de la cultura catalana, el nacionalisme d'esquerra i per un Pacte de Progrés a les Illes que porti endavant una autèntica política nacionalista, ecologista i d'esquerra. Fonts del nacionalisme progressista mallorquí ens ha informat que nombrosos militants del PSM i simpatitzants de les idees de progrés que aquest partit representa con-

sulten cada dia els articles escrits per Rafel Crespí, Isabel-Clara Simó, Andreu Caballero, Joan F. López Casanovas, Miquel López Crespí, Gabriel Florit, Salvador Cardús, Marta Pessarrodona, Xavier Bacigalupe, Miquel Àngel Maria Ballester, Nanda Ramon, Joan Mayol, Bernat Jofre i Bonet, Príam de Villalonga, Tomeu Amengual Ventolrà, Antoni Mir, Tomeu Martí, Carles Canals, i molts d'altres intel·lectuals progressistes.

En la secció "Tribuna Oberta" dels nacionalistes d'esquerra (PSM) podeu trobar nombrosos articles de l'escriptor Miquel López Crespí que són de gran utilitat per a conèixer la història dels Països Catalans, la vida política del PSM, els encerts i errors del Pacte de Progrés, les malifetes de determinats polítics oportunistes, les diades en defensa de la llengua catalana, les accions populars contra el feixisme, el racisme i l'imperialisme, el combat en defensa del dret a l'autodeterminació i el socialisme, la necessitat de continuar lluitant per la República, el combat del nostre poble per majors quotes d'autogovern i justícia social, per aturar l'especulació que destrueix el nostre territori i els nostres minvats recursos naturals. Entre els articles que tots els nacionalistes d'esquerra poden llegir en el web del PSM dedicats a temes d'actualitat i a lluites concretes en defensa

dels nostres drets nacionals i contra la dreta es troben els següents: "Una nova campanya contra el PSM (El Mundo, 15-VII-02); "Els papers de Salamanca" (El Mundo, 29-VII-02); "Les Illes, al límit" (El Mundo, 12-IX-02); El pacte Antich-Munar (El Mundo, 24-IX-02); "Diputats poc recomanables" (El Mundo, 7-X-02); "Manca de sensibilitat" (El Mundo, 14-X-02); "El 16è Congrés del PSM" (El Mundo, 21-X-02); "El nou conseller" (El Mundo, 26-X-02); "La lluita per l'autonomia" (El Mundo, 4-11-02); "El Pacte PSOE-UM" (El Mundo, 12-11-02); "Mateu Morro abans del PSM" (El Mundo, 18-11-02); "L'avenç del desencís" (El Mundo, 25-11-02); "La destrucció de Palma" (El Mundo, 29-11-02); "Els errors d'Esquerra Unida" (El Mundo, 6-12-02); "En desacord amb Antoni Alemany" (El Mundo, 9-12-02); "Reflexions sobre el PSM (I)" (El Mundo, 11-12-02); "La derrota del PP" (El Mundo, 18-02-03); "L'any Francesc de Borja Moll" (El Mundo, 6-03-03); "Per la llibertat d'expressió" (El Mundo, 18-III-03); "Un viatge a Barcelona" (El Mundo, 1-IV-03); "El fracàs territorial" (El Mundo, 22-IV-03); "Carbonero, Ribas i Cámara" (El Mundo, 6-V-03); "El judici contra Santandreu" (El Mundo, 12-V-03); "No n'ha prou en 300 articles" (El Mundo, 10-V-03); "La victòria del PP" (El Mundo, 26-V-03); La derrota del PSM (El Mundo, 30-V-03); "El Pacte i la marginació" (El Mundo, 4-VI-03); "Matas ho ofereix tot" (El Mundo, 11-VI-03); "Renovar l'esquerra" (El Mundo, 18-VI-03); "Barcelona cultural" (El Mundo, 18-VI-03); "El fracàs d'EU-Verds" (El Mundo, 24-VI-03); "Trenta anys de poesia" (El Mundo, 26-VI-03); "Una falsa esquerra" (El Mundo, 1-VII-03); "Buele i la crisi del PSM" (El Mundo, 7-VII-03); "Carles Jover i Calima Edicions" (El Mundo, 13-VII-03); "Uns verds hipotecats" (El Mundo, 16-VII-03); "Antoni Caimari i la Fundació ACA" (El Mundo, 17-VII-03); "Oportunistes i panxacontents" (El Mundo, 30-VII-03); "Els privilegis dels polítics" (El Mundo, 23-VII-03); "El PP i el català" (El Mundo, 10-VIII-03); "Després de la desfeta" (El Mundo, 13-VIII-03)... Ω

(Redacció)

A FAVOR DE LA DIGNIFICACIÓ DEL CAP D'ESTOPES

Ramon Berenguer II Cap d'Estopes fou el comte sobirà d'una Catalunya transpirinenca en expansió quan el nostre poble era plenament lliure. Arran del seu assassinat en el gorg del Perxistor (Sant Feliu de Buixalleu), fet que ha vingut embolcallat per la llegenda, va ser traslladat a la catedral de Girona. Avui encara hi reposa, tot i que molts gironins ho desconeixen,

sobretot perquè no hi ha ni un trist rètol explicatiu ni la il·luminació suficient entorn la seva sepultura. En el cas de la seva besàvia, Ermessenda de Carcassona—sepultada també en aquesta catedral—, passa una cosa semblant.

Consegüentment reclamem:

a/ Que uns personatges tan emblemàtics de la nostra història disposin d'im-

mediat d'una inscripció que evoqui el seu temps i els identifiqui. Molts són els escolars i turistes que visiten diàriament la catedral sense arribar a saber de la seva existència.

b/ Que tant les tombes del Cap d'Estopes com de la comtessa Ermessenda gaudeixin d'immediat de la claror adient. Actualment les seves despulles passen

desapercebudes per la foscor del recinte.

Recuperar la memòria és imprescindible per al nostre esdevenidor. L'indigne anonimat d'ambdós protagonistes de la història de Catalunya no hi ajuda mica. "Qui perd els seus orígens, per la seva identitat." (Raimon) Ω

Jo també em planto del Gironès

Fragment del llibre "Vaga de fam per Catalunya. Diari de 21 dies", de Lluís Maria Xirinacs (1977)

(...)

Jo no us puc dir què cal que faci cadascú. L'Elena Iraola féu una vaga de fam a la presó d'Alcalà d'Henares i provocà la destitució del director de la presó. Un refús de comprar un diari, fa anys ensorrà el seu director que havia insultat el nostre poble. Un refús de pujar al tramvia aturà una pujada de preus. El refús de pujar del fons del pou d'una mina convertí els minaires de Balsareny i Sallent en amos de la seva situació. El poeta Dionís Ridruejo retornà a en Franco la medalla al mèrit literari que li havia concedit. Bernadette Devlin aconsella de no pagar els lloguers als irlandesos de l'Ulster. La cantant Joan Báez no pagà els impostos en protesta contra la guerra del vietnam. Pepe Beúnza es negà a fer el servei de les armes. Un amic meu ha renunciat públicament tots els seus càrrecs sindicals i en tenia uns quants. En Gonzalo Arias s'ha passejat amb un cartell demanant eleccions lliures a la "Jefatura del Estado". Els negres del Congo estriparen tots els carnets d'identitat expedits pels governants belgues. Els advocats de Madrid elegeren cap de la comissió de vigilància de llur col·legi cabalment un advocat tancat a la presó. Cents de fàbriques aturen les seves màquines davant un comiat injust o una multa absurda. Una infinitat de manifestacions "il·legals" aturen la pena de mort dels bascs condemnats en el procés de Burgos... Una vaga general produiria el col·lapse sense disparar un sol tret.

Faig, doncs, un crit a la fecundíssima imaginació del poble. Cada un de nosaltres té moltes oportunitats en la seva vida concreta. I els grups organitzats tenen possibilitats insospitades de cara a aquesta desobediència.

Passo a explicar-vos la meua presa de posició personal davant el fet involuntari del meu processament al TOP, no com un exemple a imitar, car jo estic en una posició molt especial per fer el que faig, ans com a estímul per a la vostra imaginació:

1. No vaig voler declarar ni firmar res d'abast oficial polític que no fos en la meua llengua.
2. No vaig acceptar defensa d'advocat.
3. No vaig voler pagar la multa de 30.000 pessetes que m'imposaven.
4. Des de l'estiu passat he cessat de presentar-me cada quinze dies al Jutjat com tenia obligació de fer en la condició en què estic de llibertat provisional.
5. No m'he presentat al Jutjat quan se m'havia d'informar de la qualificació fiscal, malgrat les amenaces que se'm feren.
6. La vista del judici oral al TOP estava fixada per al 6 d'aquest mes, ja fa vint dies, a les 10'30 del matí a

Madrid. I no m'he presentat. De moment no han reaccionat.

Si no em diuen res i fan el distret haurà estat una gran victòria: es pot desafiar impunement el Tribunal d'Ordre Públic! Si em detenen, em jutgen i em condemnen serà contra la meua voluntat. Per consegüent:

1. No em defensaré en el judici.
2. Per mitjà d'un intèrpret, en el mateix judici, exigiré de ser jutjat en català, a Catalunya i per uns jutges no lligats amb aquest règim il·legal i opressiu, que condemna els companys dels obrers morts i deixa impunes els que maten i els qui manen matar.
3. Allí mateix els retornaré el meu Document "Nacional" d'Identitat, passi el que passi, trencant un lligam absurd en espera de millors temps, que han de venir.
4. A la presó també continuaré la vaga de no cooperació i de desobediència fins que em treguin al carrer o fins que calgui...

Tot això ho puc fer ben decidit perquè molta gent em recolza i es solidaritza, cadascú des del seu lloc de lluita, amb mi. Aquestes i altres coses les podran fer tots si estremem ben fort els lligams de solidaritat que ja ens uneixen. (...)

Traguem-nos l'hàbit inveterat de somniar utòpiques ocasions d'heroisme que no vénen mai i juguem amb les magnífiques possibilitats actuals de protesta, de no col·laboració, de desobediència i de refús, que de tan evitades ens semblen inexistents. A casa, a la fàbrica, al bar, al sindicat, a la seguretat social, a l'ajuntament, al carrer, al despatx, al barri, al metro, al cine, a les amistats, a l'escola o a la universitat, a l'hora de casar-se, d'emmalaltir, de jugar o de morir. (...)

Cal desobeir doncs, des d'ara. Diguem NO! Però amb fets. (pàgs. 185-187)

(...)

Al vespre ha vingut un grup de gent del cantó de la violència. És gent entusiasmada pels "tupacamaros" de l'Uruguai, per l'ALN del Brasil i per l'estil de l'ETA. Bona part de la gent dels ambients que jo freqüentava abans s'autoanomenen no violents, però abunda la covardia i el comodisme. Àdhuc els que es declaren amics de l'Arca i gandhinians temen la no violència seriosa i definitiva de Gandhi.

La gent més activa d'Occident o veu el camí del reformisme dintre de la legalitat o el camí violent de la il·legalitat. És desconegut el tercer camí: il·legal i no violent ensems; il·legal quan calgui, no pe sistema.

De tota manera, veure, enmig de la

gran massa covarda i tova, com brolla una nova joventut disposada a jugar-se la comoditat, l'esdevenidor i àdhuc la vida per aconseguir unes estructures socials més justes, fa alegrar el cor. A mi no m'escandalitza gens, ans m'omple el cor d'optimisme.

En nom de l'evangelí són criticats per gent hipòcrita, que tampoc no serveix l'evangelí quan els altres no el segueixen. Hi ha tanta hipocresia en la condemna de la violència quan aquesta violència serveix el poble i el feble, que no la puc suportar.

Tot l'Antic Testament és una lloanxa de la violència al servei del feble. I David és un rei segons el cor de Déu.

Comprenc perfectament que molts sacerdots ajudin a la violència revolucionària seguint les petjades de Camilo Torres. És l'única possibilitat de compromís eficaç amb el pobre en un món on l'evangelí és radicalment traït pels que en tenen el monopoli.

Sí, els joves generosos, sí. Segrests, expropiacions, sabotatges, execucions. Sí. O revolució o mort. Sí. La dona i els fills abandonats. Sí. Robar el ric per retornar al pobre. Sí. Com feia en Joan de Serrallonga. Endavant!

La meua mare feia mala cara. Li costava d'empassar-se l'amargant pastilla.

Gonzalo Arias feia mala cara: "Hauria de restar ben clar que, si més no, tu no vols la violència".

Però no. Jo vull la violència. L'estimo amb tota la meua ànima, amb tot l'amor amb què Déu estimava els valents i zelosos jutges d'Israel que mantenien per la força, dictatorialment unes estructures que impediè l'acumulació de terres, l'esclavització de l'home per l'home, el menyspreu de l'estranger, etc.

Hi ha un camí millor. Més eficaç. Sense les negres contrapartides de la violència. Sí, senyor. Però, qui el segueix? Si us plau, tots els que no el seguiu, calleu. Deixeu fer els que fan, els que, amb l'arma a la mà, han aconseguit de donar menjar a qui té fam, de vestir el nu, de donar casa al desheretat, de donar vacances al cansat, de donar ensenyament a l'ignorant, de donar carrera al capaç, de donar diversió al capficat, de donar salut al típic i a l'anèmic, de retornar l'alegria de viure als que n'havien perdut l'esperança.

Calleu, no-violents, si us plau, calleu. I el dia que sigueu vosaltres més eficaços, parleu amb els fets, només amb els fets. I no prohibiu als violents d'actuar fins que vosaltres hàgiu aconseguit el que ells van aconseguint per a la majoria de la humanitat.

Gandhi començà una vegada un dejuni a mort per tal de fer parar un moviment violent desencadenat a Bengala. I ho aconseguí. Però Gandhi tenia un autèntic exèrcit de no-violents de

veritat que abraçada tota l'Índia, un país de llarga tradició no-violenta.

No ens fem il·lusions. Europa no és l'Índia. Ens falten molts segles de tradició, d'exemples, primer solitaris i després minoritaris, per arribar a un moviment de masses no-violent com el que manava Gandhi.

Jo, empenent aquest dejuni, gairebé em sento un traïdor a la causa de la justícia que actua al meu país. El meu fet sembla una quixotada utòpica, fluïxa, ineficaç. Em sembla que potser caldrà arribar fins a la mort perquè colpeixi de debò el poble adormit, les masses drogades. (pàgs. 84-85)

(...)

Abans, sense dubte, ja es feia molta cosa. Era un primer graó dictat pel possibilisme. Aquest primer graó és imprescindible, cal anar-lo allargant. De tota manera, ara és temps de posar al damunt un segon graó, una escalada: responsabilitat global del país, llibertat o mort! Fins ara les brases, ara la flama. Estic disposat a donar per la meua pàtria fins la darrera gota de sang? Estic disposat a jugar tan fort que pugui comprometre la hisenda personal, el càrrec que tinc, la dona, els fills? Si Espanya declarava la guerra a França ens donarien un fusell i ens traurien de casa. La dona s'hauria d'espavilar per guanyar el pa dels fills i l'home es jugaria dia a dia la vida al front. Això és guerra. La guerra es pot fer amb metralleres i tancs, o amb desobediències cíviques i dejunis. Tot és guerra. És un pas més exigent que l'emprat fins ara a nivell col·lectiu. (...)

Ho entens poble meu? Solament serà lliure el poble que sàpiga morir. I, com podia cridar jo el meu poble a la lluita a mort si jo no arriscava la meua vida? Enteneu, ara, la moral del meu acte?

El nostre poble potser tindrà un altre estil de lluita que el poble basc. Això ja es veurà. Però hi ha una cosa que és igual en tots els pobles del món. La vida es compra amb la mort. Qui tem la mort, viu com si fos mort tota la vida. Qui tem la presó, es constitueix escarceller d'ell mateix en la seva aparent llibertat.

Poble meu, et demano una escalada. No es tracta de jugar-se el que es pugui, sinó de jugar-s'ho tot.

No tots han d'anar al davant, però cal que tots els valents juguin fort, cadascú en el seu lloc. La mare, l'esposa, no frenant el fill, el marit, ans animant-los de cor i assumint-ne les conseqüències. L'obrer, l'advocat, el metge, l'estudiant, el funcionari, el militar, l'empresari, el financer, el tècnic, l'economista, l'agricultor, cadascú en el seu punt, té moments transcendents en què s'ho pot jugar tot o pot fer-se covardament escàpol.

(pàgs. 94-95). **Q**

<http://www.vilaweb.com/locals/mequinensa/index.html>

La FCAO es desentén dels atacs als casals Jaume I

Segons una nota oficial de la FCAO-Federació d'Associacions Culturals de l'Aragó Oriental- aquesta entitat amb seu a Fraga i contrària a la Llengua catalana i a la Franja de Ponent no te res a veure amb els atacs comesos aquest estiu contra els casals Jaume I del Baix Cinca. Així ho assenyalat el seu president Àngel Fernández als mitjans de comunicació.

Com vàrem informar en aquesta plana aquest estiu el Casal Jaume I de Fraga ha rebut tres atacs consecutius per part d'espanyolistes contraris a la Franja i a la nostra llengua.

El primer avís va venir en forma d'adhesius amb el text "Lo català no e d'Aragó" dins la campanya que promou des de fa anys la FCAO, a mitjans d'agost els cartells de benvinguda del Casal amb el text "el català, llengua d'acollida" en quatre idiomes i dirigit particularment als emigrants -cal recordar que el casal de Fraga és veí de l'associació d'acollida a l'emigrant Lo Pont- fou espraïat.

Finalment la darrera setmana d'agost la façana de vidre va ésser destrossada per forts impactes.

Alhora el Casal Jaume I de Mequinensa ha rebut diferents amenaces i a la seua façana s'han dibuixat símbols feixistes i aragonesos i textos contraris als pobles de la Franja.

Les juntes gestores d'ambdós casals van denunciar els fets als cossos de seguretat.

Podeu seguir el debat sobre l'atac en aquesta web.

El 15 de setembre el Casal Jaume I de Fraga ha organitzat un cercavila festiu per reivindicar la defensa de la llengua catalana.

Casal Jaume I de Mequinensa

<http://www.acpv.net/casals/mequinensa.html>

Casal Jaume I de Fraga

<http://www.acpv.net/casals/fraga.html>

Trobareu informació de premsa sobre les agressions hispanoaragoneses al Casal Jaume I de Fraga a la web de la Franja de Ponent.

<http://www.franjadedepontent.cjb.net>

El partit d'ultradreta Democràcia Nacional fa un comunicat en suport a la FCAO [12 d'agost de 2003]

Al web estatal de Democràcia Nacional [DN] ha aparegut el mes d'agost un comunicat de la secció Montsó-Barbastre a on expliquen la reunió mantinguda el mes de juliol entre els ultradretans i la secessionista FCAO [Federació d'Associacions Culturals de l'Aragó Oriental]. Al mateix comunicat que podeu llegir aquí expliquen la base ideològica de la FCAO i el seu ple suport als punts clau com l'existència a la Franja d'una llengua pròpia i diferenciada del català, la renúncia total a la denominació de Franja, l'aprofitament del veïnatge per grups pancatalanistes per a imposar el català, i fins i tot de "la venda a Catalunya" que estan fent els partits com Chunta Aragonesista, PSOE i PAR.

Font:

<http://www.mallorcaweb.net/catalarago/>

La extrema derecha austriaca contra la Franja eslovena

La política para minorías del gobierno de extrema derecha austriaco en Carintia, contra la minoría eslovena.

L@s portavoces de las comunidades eslovenas en Carintia dirigieron una nota de protesta dirigida al ministro de

interiores Ernst Strasser (OEVP), en contra del intento ilegal de la FPOE de realizar un plebiscito sobre la cuestión de las señales bilingües en los pueblos de Carinthia (ver: maldita:austria 1201).

Sin embargo, el ministerio se declaró "no responsable", y les remitió a las autoridades de Carintia y al tribunal constitucional.

El vicedir de Carintia Martin Strutz (FPOE) explicó que "la reclamación no le importa un pito" y que generalmente "no toma en serio" los gremios de la comunidad eslovena.

(fuente: <http://derstandard.at>)

ARAGÓ VOL ACABAR AMB EL CATALÀ

(Carta al diari "Avui" 5/4/2003)

A la Franja de Ponent hi ha quatre comarques, la Ribagorça, la Llitera, el Baix Cinca i el Matarranya. Però ara, finalment, el govern d'Aragó ha desfet la comarca del Matarranya i l'ha fragmentat en tres. Un bocí salva el mot Matarranya però els altres dos s'anomenen comarca d'Alcanyís i comarca de Caspe-Bajo Aragón Zaragoza. Suposo que ara Favara de Matarranya serà Favara de Matarranya del Bajo Aragón Zaragoza, o també gosaran canviar la identitat dels pobles?

La lluita, el treball i les al·legacions de les entitats cíviques i culturals no han servit de res. Finalment Saragossa ha dictaminat que cal afegir capitals castellanes al Matarranya i així, una comarca catalanoparlant es veurà enriquida amb el castellà que en breu s'imposarà plenament. Cal escampar ràpidament la llengua i cultura de les capitals foranes per acabar de diluir i lapidar el territori català de la Franja de Ponent.

Amb l'Aragó no hi ha res a fer; mai ens ha respectat i ens tracta com ciutadans de segona.

Esperem, però, que cap català anomeni mai el Matarranya Bajo Aragón Zaragoza. Que cap català ens insulte menyspreant les comarques històriques. La nostra terra.

Guillem Xacon

Mequinensa (Baix Cinca)

El Cinca com a frontera en la història

El Cinca consta ja el 839 com a límit occidental del bisbat d'Urgell. Cent anys més tard, tanmateix, establerta de manera definitiva la nova diòcesi de Ribagorça (de Pallars i Ribagorça fins a mitjan segle X), aquest límit es veié depassat en estendre's la jurisdicció dels bisbes ribagorçans a Sobrarb, de manera paral·lela al domini que hi adquiriren els comtes de Ribagorça, el qual arribà, a la fi del segle X, probablement fins a la vall de Broto. Després de la unió del comtat de Ribagorça-Sobrarb al nou regne d'Aragó (vers el 1037), la conquesta ribagorçana sota el govern autònom de l'infant Pere arribà a Graus (1083) i seguí la riba esquerra del Cinca fins a Montsó (1089) i encara fins a les portes de Fraga i de Lleida (1092-93); amb tot, la qüestió de la frontera entre Aragó i Ribagorça fou heretada per les respectives seus episcopals. Així, bé que el concili de Jaca del 1063 establí que el límit era el Cinca, des dels Pirineus fins a Vallobar, ben aviat sorgiren conflictes, tant respecte a la jurisdicció de les valls de Bielsa i de Gistau, com sobre els territoris situats entre el Cinca i l'Alcanadre, al sud de la serra d'Arbe, els quals restaren al bisbat ribagorçà en la partició del 1080. Els bisbes ribagorçans afermaren la nova frontera de l'Alcanadre gràcies a l'actitud favorable de Pere I d'Aragó, i traslladaren llur residència a Barbastre (1100), fins que el bisbe Ramon de Roda en fou violentament expulsat pel d'Osca (1116-17). Recuperats novament pel bisbe ribagorçà els territoris usurpats el 1130, aquest en fou de nou desposseït per decisió del papa Eugeni III el 1145, quatre anys abans del trasllat de la seu de Roda de Ribagorça a Lleida (1149). No tot el territori entre el Cinca i l'Alcanadre retornà a Osca, per tal com Ramon Berenguer IV, a fi d'evitar noves pertorbacions, atorgà Alquèssar i les seves sufragànies al restaurat

(1048) bisbat de Tortosa. El plet, però, no s'acabà definitivament fins a la butlla d'Innocenci III del 1203, que atribuïa a Lleida les valls de Gistau i de Bielsa, i a Osca, Barbastre i els seus termes, i repartia entre ambdues seus la resta del territori entre el Cinca i l'Alcanadre, amb la qual cosa el Cinca, entre el mont Perdut i Montsó, esdevingué límit eclesiàstic entre Catalunya i Aragó fins a la creació del bisbat de Barbastre el 1571.

Amb la unió del comtat de Barcelona i del regne d'Aragó (1137) restà indeterminat a quin dels dos estats calia atribuir les noves conquestes de Lleida, Fraga i Mequinensa (1149), i **no fou fins a les constitucions de pau i treva del 1173 que hom definí Catalunya com a estesa "de Salses a Tortosa i Lleida amb llurs termes", i, a les corts de Lleida del 1214, "fins al Cinca"**. Tanmateix, la qüestió no es plantejà de manera definitiva sinó amb motiu del tercer testament de Jaume I; en atribuir Aragó i Catalunya a dos fills diferents, hagué d'establir llur límit, i, si bé l'establí inicialment al Segre (motiu pel qual els lleidatans juraren l'infant Alfons com a hereu d'Aragó a les corts de Daroca), **a les corts de Barcelona del 1244 que havien de jurar hereu de Catalunya l'infant Pere, els catalans aconseguiren que Jaume I definís Catalunya com a compresa "de Salses al Cinca"**, no sense l'oposició dels aragonesos (que consideraven que Ribagorça i les conquestes entre el Cinca i el Segre els corresponien) i dels mateixos lleidatans. Aquest límit, però, es mantingué com a definitiu, i el testament del 1248 especifica que s'estenia des de la vall de Bielsa, compresa a Catalunya, fins a Mequinensa.

Les reclamacions dels aragonesos, ajudats per l'actitud dels ribagorçans, que volien deslliurar-se del pagament del bovatge, féu que Jaume II de Catalunya-Aragó declarés als aragonesos reunits a les corts de Saragossa del 1300 que Ribagorça, Sobrarb i la Llitera eren d'Aragó; per la seva banda, **les corts de Barcelona del 1305 aprovaren un capítol de cort que declarava que Catalunya arribava fins al Cinca**. Jaume II no aprovà aquell capítol, d'acord amb l'opinió del justícia d'Aragó, Ximèn Peres de Salanova: així pagava al justícia i a les corts aragoneses la fidelitat manifestada arran de les darreres desavinences entre el rei i la Unió aragonesa. El comtat de Ribagorça fou exclòs, aleshores, de Catalunya, i la Llitera fou partida a la clamor d'Almacelles, fins a la seva confluència amb el Cinca, riu que continuà com a límit només en el seu curs més baix (**Fraga fou considerada explícitament com a catalana pel mateix Ximèn Peres de Salanova el 1311**). Tanmateix, el 1322 Jaume II modificà la decisió sobre Ribagorça en donar el comtat (entre la Noguera Ribagorçana i Tronçet) en feu honorat al seu fill, l'infant Pere, amb la condició que el lligam feudal es regís pels Usatges de Barcelona.

La inclusió de Fraga a Aragó tingué lloc probablement durant el regnat de Ferran II de Catalunya-Aragó. El 1642, finalment, durant la guerra dels Segadors, el comtat de Ribagorça fou de nou annexat, temporalment, a Catalunya. Les conseqüències d'aquella guerra a la Llitera feren, a més, modificar sensiblement el mapa lingüístic a causa de les destruccions de poblacions (com Binèfar) i els repoblaments posteriors amb gent de la dreta del Cinca; així, bé que **el 1600 Montsó encara era considerada de llengua catalana**, al segle XVIII una frontera lingüística travessava la Llitera, a l'est de Montsó i de Binèfar. Al comtat de Ribagorça, igualment, la zona de la baixa vall de l'Éssera centrada a Graus i el sector més meridional, al voltant de Fonts, d'Estada i d'Estadella, de llengua catalana encara als ss XVI i XVII i que conservava, encara a la fi del segle XIX, un parlar de transició força catalanitzat, es castellanitzà ràpidament al llarg del segle XX. Entre Vilella de Cinca i Mequinensa, en canvi, la zona lingüísticament catalana ha ultrapassat sempre el Cinca, fins al punt que el terme de Fraga arriba fins a més de 30 km a l'oest d'aquest riu.

The Cinca as a frontier in history

www.racocatala.com/franjadedepontent
L'Aiguabarreig

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. X LLIBRE (Les lluites dels anys noranta)

Una gran fita cultural dels Països Catalans: els Encontres d'Escriptors (I)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

La situació del català no és prou bona i som encara lluny d'aquella necessària normalització cultural per la qual fa tants d'anys que lluitam

Per a començar a escriure aquest article he obert una de les meves carpetes de retalls de diaris, cartes, fotografies, cartells... És tot el que fa referència a la història dels Encontres d'Escriptors Poblers. Una trobada anual de tots els escriptors de sa Pobla (i els "adoptats", perquè han guanyat el Premi de Narrativa Alexandre Ballester o n'han format part del jurat, l'editor dels llibres guardonats, etc.) que cada any ens reuneix ineludiblement d'ençà el 1997.

La idea de reunir en un Encontre anual tots els nostres autors es va anar congrint en una sèrie de reunions entre el batle Jaume Font, aquell que aleshores era el regidor de Cultura, el metge Antoni Serra i Mir, l'escriptor Alexandre Ballester, el director del Museu d'Art Contemporani de sa Pobla Ramon Molina i el també escriptor Francesc Gost.

Per poc que reflexioneu una mica en aquesta idea podreu copsar la importància que ha tengut i té; primer, per a donar a conèixer l'obra dels autors mallorquins entre els poblers; segon, per a ampliar igualment entre els alumnes d'escoles i instituts el coneixement dels nostres clàssics.

La situació del català no és prou bona i som encara lluny d'aquella necessària normalització cultural per la qual fa tants d'anys que lluitam. Sovint ens adormen amb flors i violes. L'actual defensa del bilingüisme per part del PP és un atac ben premeditat a la línia de flotació de la nostra cultura. Les declaracions de membres destacats del PSOE com Damià Cànoves, per exemple, dient a la premsa sense cap mena de vergonya que el PSOE "està contra tots els nacionalismes, el català i el d'aquí inclosos", demostren quin és el tipus de dirigents polítics que, en campanya electoral, tenen la barra de dir que lluiten pels nostres drets democràtics. L'actual posició de l'UGT a favor de les mesures discriminatòries contra el català decretades pel PP (en nom de la lluita contra la discriminació!) ja ens demostra per enèsima vegada el que podem esperar d'aquest personal. Per això, perquè la situació és prou greu, tot el que sigui defensar, promoció, impulsar la cultura catalana ens és necessari i no en podem prescindir sota amenaça d'extinció.

Sembla que volen fer com les tropes d'en Franco quan entraren a Barcelona: acabar amb qualsevol suport econòmic a la nostra cultura

Sovint els "exquisits", els quatre privilegiats que no toquen de peus a terra i viuen de rendes familiars o, mitjançant el conegut comissariat de guerra neonou-

Trobada d'Escriptors de l'any 12003. En la fotografia podem veure Miquel Segura, Francesc Gost, Alexandre Ballester, Miquel López Crespi, Rafael Socias, Rosa Planas, Pere Bonnín, Antoni Gost, Jaume Santandreu i els polítics Jaume Font i Antoni Serra.

centista, fan i desfan amb els diners de les institucions, amb el control dels mitjans de comunicació, amb els ressorts publicitaris que dona estar comandant en determinats àmbits universitaris o llocs de direcció política, xerriquen contra les editorials independents, els premis literaris, els ajuts a editors i escriptors catalans. Sembla volen fer com les tropes de Franco quan entraren a Barcelona: acabar amb qualsevol suport econòmic a la nostra cultura. Si a tot això afegim els atacs rebentistes contra determinats escriptors independentistes i d'esquerra i el silenci entorn de la vida i l'obra d'autors i autores com Joan Fuster, Josep M. Llompart, Gonçal Castelló, Manuel de Pedrolo, Vicent Andrés Estellés, Víctor Alba, Salvador Espriu, Montserrat Roig o Pere Quart, tendrem un clar panorama del que volen aconseguir aquestes campanyes tan semblants a la dels falangistes d'altres èpoques.

És per això, perquè vivim immersos dins aquesta lluita per la supervivència, en el combat en diversos fronts contra l'enemic que ens vol anorrear (siguin els decrets anticatalans de l'espanyolisme més tronat; siguin les campanyes rebentistes en contra de l'esquerra nacional per part dels exquisits i neonoucentistes), cal no baixar la guàrdia i fomentar i defensar activitats culturals com les que organitza l'Ajuntament de sa Pobla.

Normalment, a part de la signatura de llibres dels autors convidats a les tauletes de la plaça Major de sa Pobla, l'Encontre serveix també per a parlar a les escoles i instituts de Ramon Llull, Francesc de Borja Moll, Miquel Costa i Llobera, del rei Jaume II i la fundació de sa

Pobla... Evidentment, aquests Encontres anuals no reporten cap benefici econòmic a l'autor. És una feina desinteressada en pro de la cultura catalana, tant per part dels organitzadors com per part dels autors convidats. En una època en la qual qualsevol endollat d'un alt funcionari polític, només per simple amiguisme, pot veure publicades les seves obres completes o anar a Moscou, Berlín o Londres, despeses pagades -hotel de primera, menjar de franc- a presentar les seves obres traduïdes al rus, a l'alemany o al romanès, el fet que els autors poblers paguin el viatge a sa Pobla (des de Saragossa, cas de Rafael Socias; des de Barcelona, cas de Pere Bonnín) per amor al llibre, per deferència a la cultura catalana que estimen, és un bon símptoma. Una demostració que, per sort, en la nostra cultura encara hi ha molta gent que treballa pel país sense pensar en endolls. Però ja diuen que en aquest món hi ha classes i classes. Deu ser això mateix: uns, que aprofiten el que poden de les institucions; altres, que estimen el català per damunt de tot.

L'Ajuntament de sa Pobla, en efecte, no paga en diners l'esforç dels seus autors (un dia donant conferències gratuïtes a escoles i instituts), però sí que treballa activament en la promoció de la cultura i els autors catalans. L'Ajuntament, no solament coordina amb els mestres i professors la preparació de cada Dia del Llibre i l'estudi d'un dels nostres clàssics o un aspecte destacat de la nostra història. Fa més encara: edita un magnífic cartell que informa tot el poble de les activitats concretes de cada Encontre. Avisa i coordina la presència dels mitjans de comunicació -premsa, ràdio, televisió- que, aquell

dia, demanen i informen damunt la vida i l'obra dels autors presents en la diada cultural.

Jaume Gelabert, Margalida Socias, Jordi Soler, Joan Payeras, Miquel Segura, Miquel López Crespi, Ramon Beltran, Onofre Pons, Enric Segura, Sebastià Alorda, Jaume i Eugeni Triay, Pere Bonnín, Francesc Gost i Alexandre Ballester evocaren les seves vivències en l'exercici de l'activitat periodística

Cada Encontre serveix emperò, no solament per a donar a conèixer els autors entre les noves generacions de poblers; també és summament útil per a tractar determinades qüestions històriques o donar relleu a persones que, des de la seva professió, també han lluitat per la cultura i per la nostra història.

Per això també s'ha portat a escoles i instituts l'activitat cultural i periodística de determinats poblers. Record a la perfecció aquell any -1998- que dedicàrem a la tasca dels corresponsals de premsa i col·laboradors de ràdio. Aleshores s'explicà als estudiants com era el periodisme en temps del franquisme, la tasca que es feia per a donar a conèixer els esdeveniments poblers a la resta de les Illes, tant fossin notícies de cultura, com esportives, econòmiques o de succeïts, que tot n'hi havia.

En un article publicat en el *Diari de Balears* dia nou de maig de 1998 vaig parlar d'aquell Encontre, escrivint: "Fa uns dies, l'Ajuntament de sa Pobla organitzà el II Encontre d'Escriptors Poblers, al qual assistiren els coneguts autors de sa Pobla Miquel Segura, Miquel López Crespi, Pere

Bonnín... Enguany, aquest emotiu encontre entre escriptors -que ja comença a ser una arrelada tradició poblera- va estar dedicat als corresponsals de premsa. En el local d'Es Cavallets hi hagué un debat força interessant referent al paper del corresponsal i al llenguatge periodístic com a gènere literari. Els participants i escriptors presents respongueren a les preguntes dels estudiants de l'Institut Can Peu Blanc.

'Jaume Gelabert, Margalida Socias, Jordi Soler, Joan Payeras, Miquel Segura, Miquel López Crespí, Ramon Beltran, Onofre Pons, Enric Segura, Sebastià Alorda, Jaume i Eugeni Triay, Pere Bonnín, Francesc Gost i Alexandre Ballester evocaren les seves vivències en l'exercici de l'activitat periodística.

'Evidentment, en temps de la dictadura, mancats de llibertat, sense poder explicar cap dels autèntics problemes del poble, era un vertader exercici d'intel·ligència portar endavant una corresponsalia. Com explicaren Miquel Segura, Pere Bonnín, el mateix Jaume Gelabert, es tractava de fer la crònica d'un poble, la història cultural, esportiva, sentimental, econòmica -i alguna vegada, luctuosa- de la nostra vila tenint cura de no provocar l'animadversió de les 'forces vives' (ens referim, és clar,

al batle, rector i capità de la guàrdia civil).

'Si complicat era provar de fer tasca semblant en un diari del 'Movimiento', molt més laberíntic i perillós era ser corresponsal de les emissores de l'oposició antifranquista. Els meus primers contactes amb Ràdio Espanya Independent, l'emissora de Santiago Carrillo que emetia des de Bucarest, començà un poc després de les famoses vagues d'Astúries, allà pels anys 1962-63. Joves com érem, col·laborant per ajudar a crear una consciència democràtica i antifeixista entre el nostre poble, ens sentíem herois de pel·lícula, deixebles dels grans corresponsals esquerrans que visitaren l'Estat espanyol en temps de la guerra. La nostra feina de periodistes clandestins consistia a saber informar breument i amb contundència de les accions del poble mallorquí contra la dictadura. Record ara mateix els articles sobre la vaga d'autobusos de la línia Son Serra-Palma que vaig enviar a l'emissora. Altres materials feien referència a la manca d'habitatges per a les classes populars, a les deficiències en equipaments sanitaris, al mal estat d'escoles i instituts, a l'abús cost de l'ensenyament superior per a fills dels treballadors, al problema de l'atur i de l'emigració forçosa... qualsevol mancança

política, social o cultural ens era útil per a demostrar, amb els nostres primerencs escrits, la brutalitat de la dictadura que ens oprimia. Un dels principals problemes que tenia era aconseguir que la Policia Política (la temuda Brigada Social del règim) no pogués identificar l'autor de la crònica si la carta queia en poder seu. Nosaltres havíem d'enviar els treballs a adreces de París, Roma o Estocolm (normalment les seues del PC d'aquells països) que podien estar controlades. Aleshores fèiem moltes còpies amb paper de calcar. Imaginàvem que, si interceptaven la carta, no podrien identificar mai el model de màquina d'escriure, i molt manco el nom de l'autor de l'article.

'En acabar l'acte d'homenatge als escriptors i corresponsals poblers hi hagué un dinar de germanor a Can Quic, on el batle Jaume Font lliurà un diploma de reconeixement, començant pel més veterà, Jaume Gelabert, que l'any 1947 ja escrivia en el diari *Baleares*'.

Tots els Encontres han estat sempre importants per a renovar aquest contacte anual dels escriptors poblers amb els seus conciutadans

En aquests primers Encontres, érem

molt pocs els autors assistents. Si llegim el Butlletí Municipal de sa Pobla, concretament el número 19, de maig de 1997, trobarem un article titulat "Per l'abril... llibres i roses" (pàg. 4), on l'autor (o autora!) anònim escriu: "Enguany aquesta diada [la Festa del Llibre] ha assolit un alt nivell, tant organitzatiu com de participació ciutadana. L'Ajuntament ha promogut el I Encontre d'Escriptors Poblers, no hi eren tots, però per començar no ha estat malament, es va comptar amb la presència d'Alexandre Ballester, Pere Bonnín, Miquel López Crespí, Miquel Segura i Rafel Socias.

'La recepció, l'entranyable encontre amb els escriptors locals, es va fer al vestíbul de l'Ajuntament, el batle dirigí unes paraules de salutació als convidats els quals foren obsequiats amb una escultura en bronze, reproducció d'una peça de l'escultor poblers, Rafel Caldés, per expressar la gratitud per la seva presència a sa Pobla'.

Tots els Encontres han estat sempre importants per a renovar aquest contacte anual dels escriptors poblers amb els seus conciutadans. Ara, a mesura que passen els anys, ja anam per la setena trobada!, els records es van acaramellant en un tot indestruïble. Ω

La força de l'acció no violenta (A partir d'un fragment de la Saba 0-10)

Sembla evident que, si els mitjans de comunicació i d'educació -avui controlats pels poders polítics i econòmics que promouen el manteniment de l'actual sistema sociopolític i econòmic- mantenen la gran massa adormida, de la que s'alimenten a través dels seus vots i del seu consum, els moviments socials difícilment disposaran de prou força per implantar les seves propostes, malgrat beneficiïn al conjunt. La lluita mediàtica és una lluita probablement perduda, en canvi, la lluita orgànica, persona a persona, comunitat a comunitat, pot ser terreny alliberat, terreny veritablement públic i sanejador.

Així doncs, ens cal articular espais de creixent participació, invitant a cada trobada els nostres veïns i coneguts amb obertura total i permanent per anar guanyant la gent desencisada o adormida de la qual s'alimenta l'actual sistema. La participació fa revifar l'interès per la cosa pública -la *res pública*- a més de regenerar la cohesió social, el veïnatge, la consciència individual i col·lectiva, els drets i els deures, la il·lusió. Tot i que decidir sobre quin carrer, barri o municipi volem, conèixer els veïns, decidir sobre com millorar l'educació, el sistema fiscal, la mobilitat, l'estalvi de recursos, l'economia, etc. ja és prou motivador, cal trobar també espais per compartir, espais de festa, perquè la participació sigui realment plaent i doni noves dimensions de plenitud col·lectiva a les vides de les persones, trencant progressivament l'aïllament social, els *guetos*, la soledat, la *por a l'altre*. Si és un esforç, no reeixirà més enllà de les persones més conscienciades i militants. És a dir, l'assemblea d'un carrer, a part de trobar-se dos, tres, quatre cops a l'any per decidir sobre afers del carrer, del barri, del municipi o del país, també podria fer un cop a l'any *el dinar del carrer* o altres activitats fruit de la creativitat que estimula inevitablement la trobada. No serien això carrers i barris vius, comunitats vives? I, si no hi ha vida, no hi

ha voluntat ni força.

L'organització territorial permanent, on els enllaços es coneixen i tothom sap els membres de la seva assemblea veïnal, permet la retroalimentació (principi de la cibernètica i del funcionament de l'univers), tancant el cicle *autoritat_poble_poble_autoritat*. Si una comunitat, de manera dialogada i consensuada, genera acords que depenen de la política i aquesta els ignora, la seva organització permetrà retrobar-se per decidir quines mesures de pressió cal emprendre. Aquí entronca tota la inimaginable força de la filosofia i pràctica de l'acció no violenta. Sense necessitat de grans mobilitzacions ni d'activisme, els resultats poden ser molt eficaços -recordem el recent cas de la llet Pascual. La història n'és plena d'exemples espectaculars. Però no comprar una marca tenint-ne una altra és relativament fàcil. De vegades -com en el cas de la invasió de l'Iraq, o per l'alliberament d'un poble oprimint- pot caler passar a la desobediència civil a l'Estat si estem d'acord en que la cosa s'ho val, i això no es fa només rebent un correu-e; cal un profund procés d'informació i de diàleg que generi prou convicció i ànim col·lectiu.

La filosofia i la pràctica de la no violència se centren en l'art de com tractar el conflicte, l'enemic. És de naturalesa espiritual: estimar l'enemic, l'adversari, i també els amics, el poble adormit, tractant-los amb un amor ètic, dur, mitjançant accions no violentes per fer-los reaccionar, per transformar-los, per desvetllar-los. No es tracta d'un instrument o arma de pressió més, coactiu, contra l'adversari -això seria emprar eines aparentment no violentes però amb esperit violent-, sinó que és una altra naturalesa de viure i d'actuar davant els esdeveniments de la vida, sovint conflictius.

Resultaria fonamental estudiar a fons des de les escoles la filosofia i pràctica de l'acció no violenta, amb els seus cinc graons d'acció progressius que proposa i practica

Gandhi:

- cooperació amb l'autoritat:** diàleg constructiu inicial, que legitimarà els següents graons. Primer cal dialogar i cooperar amb l'autoritat, amb l'adversari; podria ser que tinguessin la raó; podria ser que ens escoltessin. Cal pressuposar la cordialitat.
- denúncia contra l'autoritat:** quan la consciència exigeix de fer-ho, en haver comprovat que, cooperant i dialogant, l'altra part ens perjudica, perjudica el poble. La denúncia pot ser per la via legal, si bé normalment estarà manipulada per l'Estat, o per les vies de comunicació públiques, vies artístiques, manifestacions, etc.
- no cooperació amb l'autoritat:** quan la denúncia no ha estat suficient: vaga, vaga de fam (sempre adreçada als amics, al poble, per desvetllar-lo, no pas a l'enemic), objecció de consciència... (la imaginació i la creativitat popular pot ser molt gran)
- desobediència civil:** quan la no cooperació no ha estat suficient cal exercir el dret i el deure de desobeir tota llei injusta.
- solució alternativa:** si totes les darreres accions no han donat fruit, o bé no apliquessin a la naturalesa de la cosa, cal fer-se les pròpies estructures al servei del poble: escoles, carnets, mitjans de comunicació, cooperatives,...

En els casos b, c, d i e, tot assumint les conseqüències del sistema establert. L'acció no violenta no vol carregar-se tot el sistema, sinó millorar-lo o transformar-lo des de la seva acceptació de partida.

Gandhi també deia que l'acció no violenta només pot obtenir resultats en determinats entorns on es respectin els drets humans més bàsics, com en els anomenats *estats de dret*. Ell mateix digué als jueus però, que davant l'extermini violent exercit per un enemic més poderós, l'única sor-

tida possible seria la renúncia i fugida o bé la lluita armada. Des d'aquest punt de vista, podríem dir que el sisè graó, si els anteriors no són factibles o no reïxen, seria la lluita armada, de naturalesa sempre violenta.

Cal no confondre l'acció no violenta (que no vol dir passivitat) amb la covardia revestida de pacifisme; davant d'una agressió, davant d'una injustícia, cal actuar; inicialment de manera no violenta però, si s'arriba al cas, és ben legítim lluitar per qualsevol altre medi. Gandhi manifestava que s'estimava més un violent valent que un no violent covard, i que davant d'un conflicte violent, el no violent no pot restar passiu: cal que es posicioni a favor del violent agredit i en contra del violent agressor.

Per a una acció no violenta eficaç cal que el poble estigui organitzat; la seva clau rau en la força de la col·lectivitat, trencant així la feblesa de l'individu aïllat, massificat, que res pot davant dels poderosos aparells dels estats i dels grans capitals. I aquesta organització ha de ser natural i d'escala humana. L'organització que promou el moviment per a l'Arbre d'Assemblees del Poble es basa en la generació d'assemblees petites de base connectades als nivells territorials majors mitjançant portaveus. Darrerament s'ha traduït el darrer manuscrit de Gandhi abans de que l'assassinessin, amb el que es disposava a iniciar el mateix sistema a la Índia. Un municipi, per exemple, on 10 enllaços de 10 barris es comuniquen cada un amb 10 enllaços de 10 carrers del barri, els quals informen a la vegada cada un a 10 enllaços de llars de 3 membres, han informat o mobilitzat a 10x10x10x3 = 3.000 persones en poc temps, sense gaire esforç i sense necessitar grans recursos, convocatòries, diners ni grans locals. És la *via orgànica*, la seu de la força no violenta del poble. Ω

Lluís Planes, portaveu de Jo també em planto-Cap a la independència

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

APOGEU DE L'ESPANYA
NEGRA: ANYS 1575-76

PER RICARD COLOM

e com els espanyols reescriuen la Història.

les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric hom valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat "catalanote" i "viejo catalán" per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*). Fou aquest "catalanote" qui, segons el mateix Felipe II, preparà i dissenyà el gran Imperi dels Àustries.

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puignero i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

Durant els Àustries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis, amb més de 100 milions de morts en dos segles, més a muntó més també després fins i tot en els actuals Estats jacobins criolls igualment racistes: www.laneta.apc.org/cdhbcasas/. D'això en digueren la "leyenda negra inventada por los luteranos".

"Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios", però en realitat "picaros, soplones, inquisidores y caciques". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin. Allò negre són els fets, no pas que en parlin i sien coneguts: la dita "Leyenda Negra", que, segons la propaganda de l'espanyolisme enracinat oficial són "exageraciones de los enemigos de España" i del complot judeomacònic, és la pura veritat coneguda arreu del món, excepte a l'Estat Espanyol, on les autoritats i la burocràcia espanyolistes sempre han maldat de moltes maneres per amagar, sota una obsessiva censura i manipulacions obscurantistes, els propis tenebrosos crims que tan clarament els denuncien a la llum de tot el món. Parlem d'uns fets que, a més a més, qualsevol pot conèixer -si vol- estudiant i ajuntant dades històriques que no tenen cap doble lectura possible i que són clares com el sol del migdia.

"Estim la Llibertat,
i l'estim més a mesura que conec millor
la submissió del poble
a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania,
i a horribles ídols del passat
que brillen, lluits pels ressecs llavis
dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat, també estim aquells esclaus, perquè cegament van besar els morros de bèsties ferotges, en calma i beneïda inconsciència, sense sentir el verí dels escurçons i cavant, sense saber-ho, llurs tombes amb llurs pròpies ungles".

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

«Los cortesés catalanes, gente enojada, terrible; pacífica, suave; gente que con facilidad da la vida por la honra, y por defenderlas entrambas, se adelantan a sí mismos, que es como adelantarse a todas las naciones del mundo» (Miguel de Cervantes, «Persiles y Segismunda», llibr. III, cap. XII.)

D. 1577: Inici d'un fase de bona embranzinada del dret de pariatge a Barcelona (que indica el comerç marítim en moneda de compte), ço vol dir una recuperació del comerç mediterrani, gràcies a la victòria de Lepant, que ha afeblit la pirateria turcoberber.

12-2-1577: Edicte Perpetu ("Édit Eternel de Marche en Famenne", com de costum, el nom dels acords i edictes a Flandes indiquen el contrari del que són) de Joan d'Àustria en nom de Felipe II a fi de dividir la fràgil coalició entre flamencs i no perdre Flandes per al rei. En aquest edicte, aconsellat pels seus amics -i condemnat pels independentistes (orangistes)-, i a canvi del manteniment del catolicisme i de la capacitat de nomenar governadors, Dom Joan accepta la unànime "Pacifació de Gant", les llibertats flamenques i hi ha un compromís a la retirada dels temibles terços d'ocupació de les províncies catòliques del sud, les quals províncies, dividides entre oposicions personals, l'accepten. Així, la possibilitat d'unitat i independència dels Països Baixos cercada per Oranje queda contrarestatada per la diplomàcia Habsburg, si bé de manera fràgil, perquè Felipe II tem la popularitat i les ambicions conxorxes internacionals del seu germanastre Dom Joan i no li envia gaires ajudes.

Principis 1577: L'Edicte de Beaulieu-lès-Loches és considerat massa favorable als huganots, i els catòlics francesos formen "la Sainte Ligue". Henri III, recelós, per limitar-ne el poder, se n'autoanomena cap.

2-5-1577: El duc d'Anjou saqueja de La Charité sur Loire, en una enèsima reedició de la guerra de religió francesa, en aquesta fase dita "dels enamorats", a causa de l'origen en els embolics amoris de Margarida de Navarra.

12-6-1577: El duc d'Anjou saqueja Issoire.

1577: Els jurats mallorquins obtenen poder del rei per supervisar els pregons dels virreis i governadors.

Enric de Navarra (pròxim fundador de la Dinastia

Bourbon) és nomenat cap del partit huganot de França, i envaeix la Cerdanya.

Joan de Joanes pinta "La Puríssima" de l'església dels jesuïtes a València.

Setge contra l'autònoma ciutat de Montpeller/ Montpelhièr (Lengadoc) per part de les tropes reials franceses.

Dom Joan declara el príncep d'Oranje enemic de l'Estat i estableix la seva caserna general a la ciutadella de Namur, que considera segura enmig un Flandes revoltat on el calvinisme avança pertot.

La reina d'Anglaterra desitja la pau a Flandes i envia Sir Thomas Leighton al príncep d'Oranje per convèncer-lo de mantenir la pau fins que Sir Smiths torna de parlar amb els espanyols.

ELIZABETH I, una reina més
aviat moderada

MARIA ESTUART.

Dom Joan, que ja havia intemptat d'esdevenir rei de Tunis (segons assegura el secretari reial Pèrez), planeja casar-se ara amb la reina d'Escòcia Maria (catòlica) per obtenir finalment un regne propi, però no sols Escòcia, sinó també el tron anglès, mancat d'hereu directe. A tal efecte planeja envair Anglaterra des d'Irlanda i Escòcia amb la col·laboració dels catòlics anglesos -que es trobaven discriminats si bé no directament perseguits, sols podien practicar el catolicisme en privat-, i encoratjat pel propi Papa. Però Oranje se n'assabenta a temps i ho comunica a la reina Elizabeth, objecte de la megalòmana conspiració hispanopapista a fi d'atraure-la als propis interessos.

WILLEM VAN
ORANJE.

Van Oranje fa una fresca crida als protestants d'arreu per combatre els hispanopapistes a Flandes i hi acudeixen una munió d'aventurers. De nou en guerra, els independentistes flamencs envien una ambaixada a la reina anglesa per manllevar diners per vuit mesos. Ella i la ciutat de Londres, astorats per l'evidència de la conxorxa de Dom Joan amb el Papa i els catòlics britànics, accepten donar-los cents de milers d'esterlines en un pacte de mutu ajut defensiu front a l'Imperi hispanopapista, que converteix Elizabeth talment en àrbitre quasi absolut de la política interna i externa de les Províncies Unides (Holanda i Zelanda).

Els voluntaris calvinistes prenen algunes de les grans ciutats com Brussel·les, Anvers o Gant, on instauren transitòries dictadures protestants.

"Fórmula de Concòrdia": confessió definitiva de la fe luterana. Acord entre tendències distintes redactada per Jacob Andrea, canceller de la Universitat de Tübingen, per unir el luteranisme front a l'expansió calvinista. La majoria dels prínceps luterans s'hi adhereixen.

Naix Pieter Paul Rubens.

Índia: Akbal el Gran unifica el Sud del subcontinent.

1577-1584: Després de la bàrbara massacre espanyo-

la, la població que queda viva a Anvers es decanta envers el calvinisme alhora que les tropes de voluntaris oranjestes instauren una dictadura municipal protestant de més llarga durada que la de Calví a Ginebra.

1577-1640: Vida del pintor barroc neerlandès Pere-Pau Rubens.

D. 1578: Acceleració de l'alça de preus de cost i salaris industrials arreu Catalunya, sector prou modest però sòlid de l'economia catalana.

1578: Queixes del batlle i jurats de Flix, als consellers barcelonins demanant mitjans per fer front a la pirateria.

Establiment dels caputxins a Catalunya.

Enfrontament entre estudiants i la població lledatana a causa de la corrupció en la provisió de càtedres.

Execució del bandoler Montserrat Poch.

El virrei valencià ordena la reparació de les muralles de Peníscola (Baix Maestrat) i hi fa bastir el Portal Fosc.

ANTONIO PÉREZ.

En un afer homosexual, Juan de Escobedo, secretari de Juan de Austria, mor assassinat a Madrid quan hi havia anat a demanar ajuts per a controlar militarment Flandes, pareix ser que per gent del secretari del rei. Procès contra l'aragonès Antonio Pérez, secretari de Felipe II, qui fugí a Calataiud per demanar la protecció del fur d'Aragó. Conflicte reial contra les institucions del Regne d'Aragó, després que Pérez demanàs el "Privilegio de manifestación", un fur especial que posa el refugi sota jurisdicció del "Chusticia Mayor" del Regne. Greu conflicte foral a la vista del centralisme reial amb l'Aragó.

Hembyze i Ryhove, dos dels caps calvinistes, instauren repúbliques protestants a Anvers i Gant, amb persecucions generalitzades contra catòlics. Aterrits, els catòlics, i sobretot els valons del sud, fugen dels oranjestes, i se'n tornen de nou cap a l'autoritat reial. Batalla de Gembloux: Victòria proespanyola sobre els oranjestes. Signatura d'un tractat de pau d'Amsterdam amb la resta de la província d'Holanda i prest la ciutat és presa de manera no violenta per un nou govern de protestants i aliats de Willem van Oranje.

Naix William Harvey.

4-7 ó 8-1578: Batalla de Ksar-el-kbir (Alcàsserquivir): desaparició del rei portuguès Sebastià I, durant una fracassada expedició al Marroc. Per no tenir descendència, ocupa de moment el tron son oncle, el cardenal-infant Enríque.

1-10-1578: Mor Juan d'Àustria, germanastre bord del rei, al campament de Namur, amb sols 33 anys, d'una febra tifoida, quan plantejava conquerir Anglaterra en un casori conspiratiu amb Maria Stuart i a muntó catòlics britànics, amb suport directe del Papa.

1578-1592: Alessandro Farnese, vell adjunt de Dom Joan, el substitueix com a governador a Flandes, en un moment difícil per a l'ocupació espanyola.

ALESSANDRO FARNESE.

Darreries-1578: Les províncies catòliques de Flandes i sobretot de Valònia, astorades pels fanàtics voluntaris calvinistes que pretenen instaurar pertot rèpliques del govern d'en Calví a Ginebra, cerquen tornar a l'autoritat del rei espanyol, malgrat les moltes diferències que hi mantenen, i formen la Unió d'Arràs. El nou governador de Felipe II, Alexandre Farnesi, hi confirma les llibertats de les províncies del Sud (Artois-Hainaut), majorment francòfones (Valònia), per mantenir-les sota sobirania espanyola.

Ca. 1578-1582: Francesc Vicent Garcia, el "Rector de Vallfogona", figura de la fase barroca de la literatura catalana de la Decadència, naix a Tortosa.

RECTOR DE VALLFOGONA.

1578-1590: Guerra entre l'Imperi Otomà i la Pèrsia safavina (aliada dels Habsburg). Els turcs, que anys abans ja s'havien emparat del Kurdistan persa, ara ocupen Armènia, Karabaj, l'Atzerbaïdjan, zones de l'oest persa, etc.

1. John of Austria, when hee found himselfe too weake for the Estates of the Netherlands, beeing of themselves very strong, and backed also with the amitie of theyr Neighbour Princes, sent Gastelle to Queene Elizabeth, to thanke her for the ayde offered him against the French, and to declare unto her his forward affection for peace. She by Sir Edward Horsey, who was now sent the second time, commendeth his affection to peace, and withall treated that the Englishmens goods stayed at Andwerp may be restored. Slowly was answered made hereunto, because hee was much letted [obstructed] (as he pretended) with other cares, being wholly busied about a Perpetuall Edict of Peace (as he called it) which notwithstanding scarce lasted a yeare. Queene Elizabeth being seriously most desirous of a Peace, sent Sir Thomas Leighton to the Prince of Aurange, to perswade him to attempt nothing against the peace till Sir Thomas Smiths returne, who was sent to the Spaniard to procure a peace. The Prince of Aurange who from his heart contemned that Perpetuall Edict, had now heard in fit time, that Don John cast in his minde to marrie with the Queene of Scots; which he gladly layed hold on, and by Famier presently acquainted Queene Elizabeth therewith, to divert her minde from the Peace. Yet shee, as if she understood it not, congratulated to Don John by Daniel Rogers the perpetuall Edict of Peace, though she knew now for certaine that Don John through the perswasion of the Earle of Westmerland and the English fugitives, and the forward favour of the Byshop of Rome and the Guises, had already swallowed in hope the said marriage, and withall, the Kingdomes of England and Scotland; and had now determined to seize upon the Isle of Mann in the Irish Sea, as commodious to invade England out of Ireland, and from the West Coast of Scotland, where the Queene of Scottes had very many devoted unto her, as also in the opposite part of England, namely Northwales, and the Counties of Cumberland, Lancashire, and Cheshire, where the greatest part of the Inhabitants were most addicted to the Popish Religion.

2. And certainly Don John (as we have learned out of Perez, who was Secretary to the Spaniard), being before this time transported with ambition when he was disappointed of his hope of the Kingdome of Tunis, had dealt privily with the Byshop of Rome, about deposing of Queene Elizabeth, marrying the Queene of Scottes, and conquering of England, and had so farre prevailed without the privitie of King Philip, that the Pope, as it were out of a desire of the publique good, excyted King Philip to Warre against England, and Don John himselfe, being readie to goe into the Netherlands, prosecuted the same in Spaine, and afterwards made suite by Escovedo, who was sent out of the Netherlands, that some Port Towne might bee granted him in Biscay, from whence he might invade England with a Fleet. But King Philip, mislyking these projects, began to neglect the man as too ambitious. And these things Queene Elizabeth never perfectly understood, until (as I said) the Prince of Aurange had informed her hereof. 3. It was not without suspition also that Thomas Copley one of the prime men among the English Fugitives, being commended to the French King by Vaux, Don Johns Secretarie, had received from him the Dignity of Knighthood and title of Baron. Yet Copley laboured to remove from himselfe all suspition, protesting obedience towards his Princesse, and that he had received the title to no other intent, but that the greater honour might acree to his wife being his consort in his exile, and the larger pension to himselfe from the Spaniard, forasmuch as Noble men with a title are in better reckoning amongst the Spaniards, and the title of Baron he thought did belong unto him in right, whose Grandmother was eldest Daughter of the Lord Hoo, and his great Grandmother the eldest Daughter to the Heyres of the Lord Welles. 4. Don John in the meane time secretly prosecuted the said Mariage, and withall, to cloake the matter, sent the Viscount of Gaunt in Embassage to Queene Elizabeth to shew unto her the conditions of the Peace, and to request

a longer day for the payment of the mony which the Estates had borrowed. To this latter she willingly granted, and dealt with him againe by Wilson, for recompence of damages done to the English Marchants at the sacking of Andwerp. He deluded her and while hee seemed to plye the Perpetuall Edict of Peace, brake forth into Warre, surprized Townes and Castles by craft, and wrote to the Spaniard that the best course was to assaile the Ilands of Zeeland before he set upon the innermore Provinces; and, inclining to his owne hopes, he went about to perswade him by Escovedo his Secretarie that England might easilier be wonne then Zeeland. 5. Heereupon, when all things in the Netherlands tended to Warre, the Estates sent the Marquesse of Haures and Adoph Metherk in Embassage to Queene Elizabeth, to borrow of her a hundred thousand pound sterling for eight Moneths. To whom shee answered that if they could borrow it any where else, shee and the City of London would very willingly give securitie for it, so as certaine Townes of the Netherlands which she should name would become bound to repaye the money within a yeare. A Confederacie also was contracted with the Estates of mutuall ayde by Sea and Land, upon these conditions. The Queene shall send in ayde to the Estates one thousand Horse and five thousand foote, whose pay and charges the Estates shall defray at London the third moneth after they take Shipping; and after the war ended they shall send them backe at their charges into England. The Generall or Commander of this Army, being by Nation an Englishman, shall be admitted into the Councell of the Estates. Nothing shall be determined concerning Warre or Peace without acquainting the Queene or him. They shall enter into no league with any whosoever without her approbation; and in the same, if shee will, she shall be comprehended. If any Prince do attempt any hostility against the Queen or Kingdome of England under any pretext whatsoever, the Estates shall to their power resist him, and shall send succours of men to the Queene in the same number and upon the same conditions. If any discord arise amongst the Estates, it shall be referred to the Queenes arbitrement. If any Fleet to be rigged and prepared by the Queene against her Enemies, the Estates shall furnish forty Ships of reasonable burden with Sayers and all necessaries, which shall be under the command of the Admirall of England, and shall serve under the Queenes pay. The Estates shall in no wise receive into the Netherlands such Englishmen as the Queene shall proclaime Rebels. If they make peace with the Spaniard, they shall procure these Articles to be confirmed withall, or apart by themselves, at the Queenes choise. 6. Presently after this confederacie was made, the Queene, least shee should be calumniated as if she fostered the Rebellion in the Netherlands, sent Thomas Wilkes to the Spaniard to informe him as followeth: That forasmuch as there were not lacking some ill disposed persons which sought by cunning practises to breake off amities betweene Princes, and by unjust backbitings to blot her reputation, as if shee gave fire to the Netherlandish combustions, First, shee prayeth the King, and the Governours of the Netherlands, to call to mind how often and how earnestly shee had long agoe friendly fore-warned them of the mischiefs hanging over the Netherlands; And then when they cast in their mindes to revolt, how carefully shee laboured by often messages to the Prince of Aurange and the Estates to keepe them in their duty and Obedience to the King; Yea, when those most wealthy Provinces were offered into her possession, how sincerely shee not so much as tooke them into her protection; And lastly, when all things were in a most desperate and deplorable state, how largely she supplied money that the Estates might not upon urgent necessity subject themselves under another Prince, and interrupt the designe of Peace very lately before propounded. And when shee heard that the Prince of Aurange would not imbrace the Peace that was made, shee not onely advised him to imbrace it, but also (as she most religiously protesteth) did by threat in a manner commaund him. Whether these bee things unworthy of a Christian Princesse that is affected to Peace, and most desirous to deserve well of her confederate the Spaniard, let the Spaniard himselfe and all Christian Princes judge. And now, that the warres may bee stilled, and hee may have the Netherlanders most obedient to him, shee admonisheth him to receive his afflicted people into former grace, restore their Priviledges, keepe the Conditions of the last Peace, and substitute another Governour of his owne family. Which things could not (as shee signified)

bee effected, unlesse Don John were removed, whom the Estates distrusted with hatred more than hostile and implacable; and whom shee her selfe knew for certaine by his secret practises with the Queene of Scots to bee her most mortall Enemy, insomuch as shee should expect nothing out of the Netherlands but assured perils, as long as hee was Governour there. But now, when shee saw how great forces Don John had leaved, and how many auxiliary Companies of French were in a readinesse, shee professeth that to preserve the Netherlands to the Spaniard, and avert the danger from England, shee had promised assistance to the Estates. Who had reciprocally promised that they would persist in the Kings Obedience, and innovate nothing in Religion. But if shee perceived that the King would not accept of these things, but resolved to breake the barres of their priviledges and right, and to draw the miserable Provinces into servitude, as taken by right of Warre, shee could not faile both to defend her neighbours and provide for her own security. And if the Estates would shake off their Allegiance towards their King, and attempt any thing contrary to that they have promised, shee would forthwith turne her Forces against them. 7. These things hee was not very willing to heare. But yet for that hee knew there was in Queene Elizabeth very much importance eyther to compound or disturbe the affaires of the Netherlands; and understood also for certaine that there was a plot layd by Don John against her, hee dissembled the matter, and withall prayed her to hold on her purpose of making a Peace, and not rashly beleve false rumours spread abroad, or that hee attempted any thing unworthy of a Prince in amitie with her. 8. Whilste Wilkes layeth open these things in Spaine, Don John of Austria sent Gastelle to Queene Elizabeth (whom at once he both feared, and wished her confusion), and grievously accused the Estates, laying fowle crimes and aspersions upon them; and declared the causes at large why he armed his men againe. Thus sate she as an heroicall Princesse and Umpier, betwixt the Spaniards, the French, and the Estates; so as she might well have usurped that saying of her father, cui adhaereo, praeest, that is, The partie to whom I adhere, getteth the upper hand. And true it was which one hath written that France and Spaine are as it were the scales in the ballance of Europe, and England the tongue or the holder of the ballance. 9. In these dayes, while the Judges of Assizes sate at Oxford, and one Rowland Jenkes, a fowle-mouthed bookseller, was indited for slaundersous words against his Princesse, the greatest part of those which were present, whether through a poysonous and pestilent vapour, or the stinkes of the prisoners, or dampe of the ground, were taken in such sort that they dyed almost every one within forty dayes or thereabouts, saving the women and children,

and none else touched with the contagion. Amongst those that dyed were Robert Bell Lord chiefe Baron of the Exchequer, a grave man, and famous for his knowledge in the law, Sir Robert D'oiley, and Sir William Babington, Knights, D'Oiley, Sheriffe of Oxfordshire, Harcourt, Weneman, Pheplace, men of great note in this tract, Barham an excellent Lawyer, almost all the Jury (as they call them) and others to the number of 300 or thereabouts. 10. Till this time a faire calme weather shone upon the Papists in England, who through a certaine mercifull connivence had their owne service of God in their private houses in a manner without punishment, although it were prohibited by the Law, a pecuniary mulct being inflicted; neyther did the Queene thinke that their consciences were to bee forced. But after such time as that thunderbolt of Excommunication was shot forth at Rome against the Queene, this faire weather vanished by little and little into clouds and tempests, and drew forth a law in the the yeere 1571 against those should bring into the realme such Bulls, Agnus Deies, and blessed graines, privy tokens of Papall obedience, or should reconcile any man to the Church of Rome. Yet was there no man in full sixe yeares proceeded against by that Law, though some were apprehended which had faulted against it. The first that was convicted by this law was one Curthbert Mayne a Priest, who was put to death at Saint Stephens fane (commonly called Launston) in Cornewall; and Trugion, a Gentleman who had harboured him, was turned out of his Estate and condemned to perpetuall imprisonment. But these and such like Ecclesiasticall matters I will but lightly touch, because others there in hand with the Ecclesiasticall History of these times, and I trust with sincere faithfulness, though scarce to be hoped for, from exulcerate mindes in this difference of Religion. 11. This yeare the title of Lord Latimer, after it had flourished with great honour and wealth in the house of the Nevils, from the dayes of King Henry the sixth, was extinct in John Nevil, who having begotten no heyre male, left a rich inheritance to foure Daughters; whereof the first was marryed to Henry Earle of Notherumberland, the second to Thomas Cecyl who was afterwards Earle of Excester, the third to Sir William Cornwallis, and the fourth to Sir John Davers; from which Daughters hath issued a plentifull progenie. 12. Sir Thomas Smith also, one of the Queenes Secretaries, dyed of a consumption, a man worthy to bee remembered for his manifold learning, and wisdom in many Embassages. Borne hee was of honest Parentage at Saffron-Walton in Essex, brought up in Queene Margarets Colledge in Cambridge, and at riper yeares selected to be sent into Italy at the Queenes charges. (For even to our dayes certaine young men of the best hope out of both the Universities were maintained in

foraigne Countries at the Kings charges, for the more plentifull polishing of their wits.) From thence he returned with the title of a Doctour of the Civill Law, and found such favour with the Duke of Somerset Protector to King Edwrd the sixth, that he was made one of the Kings Secretaries next after Cecyl, Steward of the Stannaries, Deane of Carleol, and Provost of Eton Colledge, whereof he deserved passing well. Queene Mary deprived him of these dignities, assigning him a hundred pounds a yeare pension for life, howbeit with condition that he should not depart the Realme. As soone as Queene Elizabeth enjoyed the Scepter, he was called againe to the service of the Commonwealth, and was present with the Divines at the amending of the English Liturgie, and afterwards performed with commendations those Embassies whereof I have spoken in their proper places. In the yeare 1571, being made one of the Queenes Secretaries, he sent his base Sonne being all the Sons he had, to lead a Colony into Ardes a byland of Ireland, who dyed there unfortunately, as I have said. He was very beneficiall to the state of learning in England, by a law concerning Corne for Colledges of Students which he had first procured; and indeed more beneficiall then by writings, though he left a worke unperfected, of the Common wealth of England, a singular booke of the Orthography of the English tongue, another of the pronounciation of the Greeke, and an exact Commentary of mony matters most worthy to be published. In the Office if the Queenes Secretary was substituted next after him Thomas Wilson Doctor of Law, Master of St. Catharines neere London, who departed his life within foure yeares. 13. In Ireland the O-Moores and O-Conors, and others, whose ancestors Sussex Lord Deputy had in the raigne of Queene Mary, for their misdeeds, turned out of their patrimonies in Leise and Ophale, and had assigned them no other place to live in, brake forth into rebellion, Rory Oge, that is Roderic the younger, being their leader; the Towne of Naas they fiered, Lachlin they assaulted, but being repulsed through the valour of George Carew the Governour, they intercepted by a guileful parley Henry Harrington and Alexander Cosbey; whom when Harpoole a Captaine of a Company undertooke to recover, and set upon a Cottage by night, in which Rory was, having them bound to a poast, Rory being awakened with the uprore, wounded Harrington and Cosbey with redoubled blowes in the darke, and being desperately hardy escaped by the benefit of the night, through the midst of the soldiers which had beset him. But within a few dayes after, when hee layd a trap for the Baron of the upper Ossery, he was intercepted himselfe and cut in peeces, thereby freeing the neighbour people from feare. Ω

L'Alemanya hitleriana va instal·lar crematoris en diferents poblets de la seva geografia. Quan les tropes nord-americanes van derrotar el *führer* i van ocupar aquests llocs, van quedar consternats en adonar-se'n que els seus veïns havien interioritzat com a normal la crema periòdica d'éssers humans. Veure fumejar regularment la xemeneia d'aquests forns durant tant de temps havia convertit aquest episodi de l'holocaust en un simple fet quotidià. No hi feia res que hores abans la gent del llogarret hagués contemplat l'arribada de riades de jueus, custodiats per l'exercit nazi, en un tren sense retorn. En aquest sentit, el filòsof Emilio Lledó diu que és possible corrompre la ment «a base de manipular-la, de bombardejar-la d'informació, de condicionar-la com els gosos de Pavlov. Responem als reflexos que ens creen aprovant o vituperant» (*La Vanguardia*, 17-12-99).

Viure indefinidament en condicions d'anormalitat desencadena situacions qualificades de patològiques. Un patologia social no és altra cosa que una alteració funcional i estructural del subjecte amb el seu medi. L'estudi d'aquesta patologia ens proporciona uns indicadors que ens alerten d'allò normal del que no ho és. Prendre consciència

Anormalitats normalitzades

del que està passant i, sobretot, dels aspectes malaltissos que hi intervenen és d'utilitat per tal de poder reestablir l'equilibri i prevenir mals majors.

La anormalitat nacional en la qual hem quedat encallats els Països Catalans obstaculitza tant el goig de realitzar-nos col·lectivament com el de desenvolupar-nos. Però, sobretot, les anormalitats no resoltes originen dinàmiques contra natura que conformen un nou ordre que, en molts casos, és vist com a natural. Viure en català, en les mateixes condicions que ho pot fer en alemany un suís de Berna o en francès un suís de Ginebra, és contemplat per moltíssims catalans com quelcom inassolible i, fins i tot, innecessari. Tant és així, que són pocs els que s'ho plantegen. El sociolingüista Bernat Joan explica que la clau de la patologia de la minorització rau a no poder concebre la pròpia comunitat com una comunitat normal, és a dir, no minoritzada: «unes determinades mesures catalanitzadores poden ser vistes com a inoportunes, exagerades, o, fins i tot fora de to, quan en el si d'una comunitat lingüística normalitzada res no sembla prou quan es tracta de garan-

tir i promoure l'ús de la pròpia llengua nacional» (dins el llibre *Ecologia lingüística*).

Se'ns ha ensenyat a ignorar les nostres necessitats grupals. I tenim molta por a expressar el que ens cal per poder viure plenament en català. Perquè per dins tenim la sensació de passar per maleducats, ridículs, per ser de la ceba, busca-raons... I, aleshores, som capaços d'autocensurar-nos abans d'haver-nos de sentir malament, abans de córrer el risc de rebre una resposta desagradable. Segons l'escriptor Enric Larreula patir de llengua catalana, posem per cas, està cada cop més mal vist i mal comprès: «Sembla que hi hagi com una mena de consens secret de no parlar-ne, sobretot amb els de l'altre grup lingüístic» (dins el llibre *Dolor de llengua*). Larreula constata que la força social de la seva llengua és justament la causa de la debilitat i reculada social de la nostra: «s'han creat les circumstàncies idònies perquè amb l'actual aparença de normalitat *bilingüística* que se suposa que vivim, la llengua catalana es precipiti pel camí de la seva substitució social definitiva. I no crec que sigui bo dissimular un dolor de la manera que el dissimulem». Pensem

que parlar clar i català, és a dir deixar de fingir, només ens reportarà desaprovació i maldecaps. A més, quan alguna vegada hem exposat els nostres desitjos, ho hem fet d'una manera que reflecteix i reforça el convenciment que es tracta de desitjos sense importància, com si no en tinguéssim dret. A parer del psiquiatre Luis Rojas Marcos això passa perquè la condició patològica col·lectiva es produeix quan les exigències vitals de les persones d'identitat, autoestima i realització no són satisfetes durant un llarg període de temps: «Com a conseqüència, aquestes necessitats es frustren i al cap del temps s'atrofien i desapareixen» (dins el llibre *Estudis africans* de M. Carme Junyent).

Ser còmplices del desballestament d'una identitat i consentir-ho per tal d'estalviar-se aquesta mena de conflictes, són reaccions fruit de la força d'un context anormal que s'eternitza i de la feblesa d'uns comportaments anormals que ens van consumint. I és que ara als trens sense retorn no els cal anar custodiats. Ω

QUIM GIBERT,
PSICÒLEG

T A B A Q U I S M E F E M E N Í

Les dones joves fumen més que els homes

A Europa s'ha duplicat la mortalitat per càncer de pulmó en la dona, i als Estats Units moren ja més dones per càncer de pulmó que pel de mamella

Fins als anys 50, quan es va començar a investigar sobre els efectes del consum de tabac en la salut, fumar es considerava un hàbit banal, un estil de vida. Però els estudis realitzats ja llavors pels investigadors Doll i Hill van evidenciar que el tabac perjudica qualsevol persona independentment de la seva edat, sexe, raça, nivell social i tipus de tabac consumit, i que la seva associació amb morts per càncer de diferents localitzacions, igual com amb altres malalties respiratòries i cardiovasculars, era clara i precisa.

No obstant això, malgrat el coneixement de tot això i de les intenses campanyes contra el tabaquisme, continua provocant estralls en la salut pública a tot el món. A Espanya, el 36% de la població adulta consumeix tabac de forma habitual —una mica més de 14 milions d'habitants— i 56.000 morts a l'any són atribuïbles a aquest hàbit. En l'última dècada s'ha incrementat la mortalitat provocada pel tabac, tot i que en el conjunt del nostre país el percentatge de fumadors ha disminuït del 38% al 36% entre 1987 i 1997. Aquesta aparent contradicció s'explica perquè pràcticament s'ha duplicat el percentatge de dones fumadores en una dècada: hem passat del 8% de fumadores el 1987, al 15% el 1997— i ha augmentat notablement la mortalitat provocada pel tabac entre les dones. Però, sens dubte, la dada que crida l'atenció i que és preocupant és l'alt percentatge de noies d'entre 15 anys i 18 anys que fuma habitualment: el 31%, enfront del 23% de nois de la mateixa edat.

Fumadores adolescents, malaltes adultes

Una elevada xifra d'adolescents fumadores resulta preocupant per tot el que comporta aquesta edat: es tracta d'una etapa molt marcada pels canvis en l'estil de vida i en el comportament, un període en què es consolida la personalitat. Els hàbits de vida adquirits en

aquesta etapa es mantenen, generalment, en la vida adulta, i són molt difícils de modificar una vegada establerts.

A més de causar les mateixes malalties que en l'home —càncer de pulmó, de laringe i d'altres parts del cos, malalties coronàries i respiratòries—, el tabaquisme fa avançar la menopausa i augmenta el risc d'osteoporosi i de fractures d'os. Així mateix, resulta desaconsellable durant l'embaràs per tots els problemes de salut que pot provocar en el fetus.

Una altra dada preocupant relacionada amb el tabaquisme femení: el risc de malaltia coronària s'incrementa si una dona que pren anticonceptius fuma, però augmenta especialment el risc de tromboembolisme pulmonar, que és de 20 a 40 vegades superior entre les fumadores.

El futur del tabaquisme femení no és gens encoratjador, i tot i que encara no ha transcorregut temps suficient perquè apareguin en la salut de la dona totes les conseqüències nefastes del consum de tabac, als països industrialitzats ja s'albiren els primers efectes: a Europa la mortalitat per càncer de pulmó en la dona s'ha duplicat, i ha passat de 18.822 morts el 1973 a 36.772 víctimes d'aquesta malaltia el 1992 i als Estats Units moren ja més dones per càncer de pulmó que pel de mamella.

El rol de la dona en la prevenció

Els resultats aconseguits en la lluita contra el tabaquisme són notoris, però encara insuficients, especialment en les edats més crítiques de la vida, infància i adolescència, i sobretot entre les dones. Els programes desenvolupats per a donar a conèixer com és de perniciós aquest hàbit han recollit un èxit més aviat limitat en les escoles. Alguns experts atribueixen aquests fluïxos resultats a la franja d'edat triada per a aquests programes de conscienciació, nens i adolescents d'11 a 18

anys, i afirmen que probablement a aquestes edats poden haver establert ja una certa receptivitat davant del tabac i l'experimentació amb cigarretes. Per això proposen ensenyar als nens uns hàbits de vida saludables, i és aquí on el paper de la dona resulta clau, a causa del seu rol en la societat actual. La dona és la protagonista en el nucli familiar i el seu paper d'agent de salut i educadora pot utilitzar-se per a conscienciar els més petits. Si ells veuen fumar la mare, difícilment creuran que es tracta d'un hàbit nociu per molt que ella mateixa els ho asseguri.

El poder de la publicitat

Diversos factors socials influeixen en el consum del tabac. Tot i que és una droga dura, resulta fàcil aconseguir-la pel fet que fumar és un hàbit socialment acceptat. No podem deixar de citar la pressió de la publicitat, que ha tingut un paper decisiu per a l'inici i manteniment d'aquest hàbit en les dones. Primerament es va explotar la idea de l'equiparació amb l'home, després la por a engrèixer si es deixava de fumar. La modificació patida pel rol de la dona en la societat és també determinant en el manteniment de l'hàbit. La seva incorporació al món laboral assumint, al mateix temps, la majoria de les tasques domèstiques genera en les dones un excés de pressió i d'estrès: la imatge de la cigarreta relaxant després d'una jornada esgotadora ha sigut també explotada per les tabaqueres. El concepte del light, així mateix, s'ha utilitzat fins a la sacietat per les tabaqueres. El consum de cigarretes light és elevat entre les dones amb la creença que no danyen la salut tant com els normals i que en són menys perjudicials, per la qual cosa sembla que no és tan necessari deixar de fumar-los. Aquestes idees equivocades han contribuït a fidelitzar el seu consum i a obstaculitzar l'abandonament del tabac.

Sobre els tractaments per a deixar de fumar...

- Acupuntura, paramedicines, màgia, hipnosi, psicoanàlisi, psicoteràpia individual i de grup, etc. tots s'han provat per a deixar de fumar. Però cap mètode ha aconseguit reunir les dues condicions que el farien ideal: ser adequat per a tots els fumadors i convertir-los en ex fumadors perpetus.
- La dificultat radica en el fet que no tots els fumadors són iguals. La dependència nicotínica i psicològica, la quantitat consumida, el grau de complaença amb l'hàbit i la voluntat per a deixar el tabac, per citar-ne algunes, són diferents en cada fumador i fan que calgui adequar el mètode de deshabituació al perfil de cadascú.
- La por a engrèixer-se, més present en les dones, motiva que la meitat de les que intenten deixar el tabac fracassin, per la qual cosa esdevé fonamental que una teràpia per a abandonar aquest hàbit introdueixi estratègies dietètiques i de control del pes.
- Actualment hi ha dos pilars fonamentals en el tractament per a deixar de fumar, indicats especialment per a fumadors amb gran dependència del tabac: el suport psicològic i el complement farmacològic (nicotina, bupropion...). Hi ha una clara relació entre la intensitat del suport psicològic (freqüència de les sessions, durada, convicció...) i la seva eficàcia, que augmenta amb el tractament farmacològic, en els casos que el precisen. També s'ha observat que hi ha més probabilitats d'èxit en tractaments amb suport social, la qual cosa s'aconsegueix amb el treball en grup. La seva dinàmica aporta suport emocional, permet conèixer experiències de persones en una situació semblant i ofereix solucions pràctiques. **Q**

JO PREFEREIXO LA SALUT, PER AIXÒ NO FUMO

Programa d'informació sobre el tabaquisme

Molta gent creu que el tabac és pràcticament inofensiu, però això és una idea equivocada perquè, avui dia, nombrosos estudis científics han demostrat que: **El tabac és un factor important de malaltia i mort.**

El tabac s'obté a partir de la planta "*Nicotiana Tabacum*", en la qual s'han trobat més de 3.000 components químics. La inhalació del fum que es produeix en la combustió del tabac perjudica la salut ja que conté gran quantitat de substàncies tòxiques: *fenols, nicotina, anilines, monòxid de carboni, acroleïna, àcid cianhídric, nitrosamines, quitrans*.

De totes aquestes les més importants, per les conseqüències que tenen en la salut, són: **El quitrà**, per tal com conté els components capaços de produir o afavorir l'aparició de càncer. **La nicotina**, responsable de la majoria dels efectes nocius del tabac sobre l'organisme i de la dependència física del tabac. Per això:

Tot fumador ha de saber que els cigarrets que fuma contenen aquestes dues substàncies.

QUINES SÓN LES CONSEQÜÈNCIES DEL TABAC SOBRE LA SALUT?

El tabac disminueix la capacitat pulmonar i provoca, a la llarga, malalties respiratòries importants.

Els fumadors són menys resistents a l'exercici físic, es cansen més quan han de fer algun esforç i rendeixen menys en els esports.

D'altra banda, el fumador crònic té una tos típica permanent i, quan pateix d'alguna infecció respiratòria (refredat, bronquitis, etc.), li és més difícil de guarir-se'n.

El consum de tabac augmenta dotze vegades el risc de tenir càncer de pulmó.

El risc dels fumadors de tenir càncer de pulmó està directament relacionat amb:

- El nombre de cigarrets fumats
- L'edat d'iniciació en l'hàbit
- Les formes de fumar que augmenten l'exposició del pulmó als contaminants del tabac, com la inhalació habitual del fum, l'excés de pipades i l'aprofitament màxim del cigarret.

El risc de tenir un infart de miocardi es

duplica en els fumadors

El tabac constitueix un factor de risc cardiovascular de primer ordre.

Altres efectes nocius

El tabac també és un factor de risc pel que fa a l'aparició de càncers de laringe, càncer de boca, d'esòfag, etc.

Les úlceres gàstriques i duodenals són més freqüents en els fumadors.

El fum del tabac disminueix la visió i els reflexos del conductor que fuma, raó per la qual pot causar accidents.

L'hàbit tabàquic és un factor important de risc d'incendis, tant dins de la casa com en llocs públics, sobretot als boscos.

PER QUÈ FUMEM?

Es comença a fumar quasi com un joc. Després del primer cigarret, ve el segon, el tercer i així s'arriba a dependre del tabac. L'addicció a la nicotina més la forta dependència psicològica que crea el tabac requereixen que el fumador que vol deixar de ser-ho hagi de fer un gran esforç.

Recordeu que: *Deixar de fumar és molt difícil, però no pas impossible.*

Deixar de fumar val la pena. Els ex-fumadors, al 10 anys de deixar de fumar, tenen el mateix risc d'agafar qualsevol malaltia relacionada amb el tabac que els no fumadors.

Amb l'abandó del tabac s'aconsegueix:

- Disminuir els riscs de malaltia
- Augmentar la capacitat pulmonar
- Respectar els drets del no-fumadors
- Recuperar la llibertat enfront de la dependència tabàquica

Per què castigueu l'organisme amb un fum que vos mateix produïu?

Apunteu-vos als qui poden dir:

JO PREFEREIXO LA SALUT, PER AIXÒ NO FUMO. Q

Al president se li ha aparegut una gran llum

PER LEWIS H. LAPHAM *

L'hivern passat vaig tenir l'ocasió, abans que la tercera divisió d'infanteria americana penetrés la vall de l'Eufrates, el 21 de març, de dirigir-me amb freqüència a Europa. En quatre països i en cinc llengües diferents, les manifestacions d'antiamericanisme guanyaven intensitat regularment i força d'una setmana per l'altra. Se'm va demanar si els americans volien emparar-se dels camps de petroli iraquians, o és que el Pentàgon es moria d'impaciència per provar una nova gamma d'explosius? Tenien seriosament els americans la intenció de bastir al desert mesopotàmic una ciutat de la democràcia a la Potemkin? Els amics del Gran Israel dicten la política de la Casa Blanca? Colin Powell està dotat de pensament o és una mena de joguina de Nadal mecànica que es posa davant d'un micròfon oficial per difondre en diferit missatges humanitaris? Cal veure en George W. Bush un lladre maldestre o un brètol piadós?

Segons els sondeigs d'opinió, un 46% dels americans es declaren cristians evangelistes, a semblança del president Bush, nascuts dues vegades i per tant amb un lloc segur al jardí de la redempció; un 48% consideren una heretgia la teoria de l'evolució i un 68% afirmen haver vist o trobat el dimoni. Més de 50 milions de lectors compren novel·les atractives sobre el miracle del segon adveniment, que treuen la seva intriga dels profetes babilònics que anunciaven l'Èxtasi i l'Apocalipsi.

El ministre de Justícia, el Sr. John Ashcroft, afirma que als Estats Units "tenim per rei a Jesús" mentre que el Sr. Tom DeLay, el dirigent de la majoria republicana de la cambra dels diputats, declara que Déu li ha confiat la tasca de donar una "visió del món bíblic" a la política americana i que "només el cristianisme ofereix una manera de viure que respon a les realitats existents d'aquest món". El president Bush no oculta la seva relació amb aquesta creença.

Salvar el món

Els americans van dirigir la guerra contra Mèxic l'any 1840, sota la bandera de la diplomàcia transcendental, la doctrina del Destí manifest els havia revelat que Déu havia beneït cavalls i fusells. El 1859, el Sr. Horace Greceley procedia a posar al dia aquesta doctrina per adaptar-la a la matança dels indis de la prada: "Aquesta gent ha de desaparèixer, no hi podem fer res. Déu ha

donat aquesta terra als que la dirigiran i cultivaran, i és inútil batre's contra el Seu just manament". El president Woodrow Wilson va enrolar el país en la Primera Guerra Mundial del segle xx tot arborant l'estendard d'una croada cristiana i prenent-se la molèstia de redactar catorze punts que va presentar a la Conferència de Pau de París el 1919, ja que "Amèrica tenia l'infinit privilegi de complir el seu destí i salvar el món". Com avui dia, els europeus busquen en el temps per establir la connexió americana amb la Divina Providència i, a la seva lectura d'un esbós del manifest del Sr. Wilson, el primer ministre francès, Georges Clémenceau, aixecava el cap tot exclamant: "Fins i tot el Senyor Totpoderós es limita a deu!"

Els camins de la Providència

El Sr. George W. Bush se sent investit del poder de la virtut cristiana. Davant un micròfon obert, lliurat a ell mateix o a les fórmules dels que escriuen els seus discursos, és rara l'ocasió en què deixi de reiterar la bona nova amb el llenguatge de la Bíblia: "La llibertat a la qual ens hem lligat no és el do d'Amèrica al món, sinó el do de Déu a la humanitat". O bé, "no pretenem conèixer tots els camins de la Providència, i no obstant això, podem estar-ne orgullosos i donar la nostra confiança a Déu ple d'amor que presideix tota la vida i tota la història". O també, "els esdeveniments no passen per canvis cecs ni per la casualitat [sinó] per la mà d'un Déu just i fidel". Un altre exemple, "l'equip de la llançadora Colúmbia no va entrar a bon port a la terra. No obstant això, podem pregar per tal que tots els seus membres estiguin a bon port". O fins i tot, "Exportarem la mort i la violència als quatre cantons de la terra per defensar la nostra gran nació". En alguna part d'una carretera de Texas o en un estany de Maine, al president se li va aparèixer una gran llum.

Educad en l'admiració dels fundadors de la República americana, homes que es caracteritzen per la seva energia intel·lectual i el seu coratge en matèria d'experimentacions, m'he alegrat aquests darrers cinquanta anys, quan els responsables polítics inclinaven el cap davant una o altra creu, veient-hi una manera d'educar que la raó convertia en superstició. El candidat ha vingut a buscar vots i no intenta fer com si l'artesanat local no existís, ni anaren el mal sentit al voltant dels tòtems. Quan el president Ronald Reagan arborava la religió a la seva

asta, podíem interpretar el gest com un compliment adreçat al cor. Però és difícil d'explicar, a menys que prenguis el president Bush paraula per paraula, literal i messiànic, com hem arribat al punt en què Amèrica té per missió lliurar-se a la lluita d'Armagedon a l'Iraq i la rogalia. Unint el paradís somniat per l'evangelista i la Utopia de l'home polític que demana un cert esforç.

La majoria dels europeus no vol admetre que les cordes que lliguen Amèrica al segle de les llums es van desfer tan perillósament. Què hauria passat amb la història que narrava Thomas Paine, o de l'esperança d'una república democràtica basada en les lleis de la natura i el regne de la raó? Què ha passat amb la saviesa d'Abraham Lincoln o l'idealisme de Franklin D. Roosevelt?

Aquestes qüestions no apel·len a respostes tranquil·litzants. La visió d'un president Bush que mou el puny de la virtut en direcció als quatre cavallers de l'Apocalipsi no evoca la teoria política de James Madison: més aviat pensem en el purità Jonathan Edwards llançant un sermó fidel davant una assemblea de pescadors al colonial Massachusetts: "L'arc de la còlera de Déu està tens, i la fletxa preparada sobre la corda, i la justícia tensa l'arc cap al vostre cor..."; o potser al Hadjaj, governador de Bagdad el 694, que acollia els habitants amb un missatge destinat a provocar xoc i terror: "Oh poble de l'Iraq... per Déu, et despallaré com una escorça d'arbre, t'apilaré com un feix de llenya, i et batré com un camell vagabund... Per Déu, el que prometo, ho compleixo; el que em proposo fer, ho realitzo; el que mesuro, ho tallo".

Des de la prehistòria

Els arquitectes de les llibertats americanes eren descobridors de plantes i estrelles, fascinats pel que Thomas Jefferson anomenava: "la inimitable llibertat de l'esperit humà". Estudiaven la ciència i la filosofia amb el mateix entusiasme que els exploradors cartografiaven les fonts de Missouri o mesuraven el passatge de Venus. Tenien poc a fer amb els sacerdots i insistien en la separació de l'Església i l'Estat, no per por que el poder de l'Estat atemptés contra la religió, sinó, amb més raó, per por que el poder de la religió atemptés contra l'Estat.

Sense oblidar les guerres de religió, la matança de Saint Barthélémy, els focs de la Inquisició catòlica i la creu sagnant de les croades medievals, a Europa, Jefferson assimilava el poder de la

religió a una tirania que "ha estat expressada durament per la humanitat i que ha omplert la història de deu o vint segles de massa atrocitats per no merèixer el que se li prohibeix ingerir en afers de govern".

El president Bush parla en nom de la prehistòria americana, des d'un púlpit plantat al bosc del puritanisme, en un temps en què Amèrica encara no havia rebut el do dels llibres. Si creiem als seus biògrafs, avui tenim a la Casa Blanca un president tan fermament convençut que el curs dels esdeveniments de la història es troben "en mans d'un Déu just i fidel", que manté la seva pròpia ignorància per una virtut i la seva manca de curiositat per un senyal de força moral.

Una manera de pensar en realitat primitiva (barreja de por, intolerància i atracció per la màgia) obscureix l'esperit dels xamans que tracen els plans del Pentàgon per conquerir el mal, i explica el regne punitiu de la virtut que el Departament de Justícia, el Congrés i la Cort Suprema imposen actualment a la societat americana.

Aquesta retirada col·lectiva a l'obscuritat d'un passat simplificat mostra l'afogament de l'estat d'esperit que ha presidit la Constitució i portat l'experiència americana de llibertat durant dos segles. Els nostres geopolítics de Washington se'n riuen imaginant la seva guerra contra el terrorisme com un "xoc de civilitzacions". És un xoc de supersticions que es tracten i quan els sentim parlar, escoltem l'estrèpit dels tambors de plomes i l'eco dels corns de bronze que ressonen en la nit dels temps.

* **Redactor en cap de Harpers, Nova York, autor de Jihad americain, Saint-Simon, París, 2002.**

Re: Al president se li ha aparegut una gran llum

Hola!

Sóc Mar Sastre, una lectora que m'he quedat realment espantada per les dades que oferiu en aquest article relatives a les creences dels nordamericans, allò de que "un 68% afirmen haver vist o trobat el dimoni"... d'on s'han extret aquestes dades? A quin estat es van fer? Quina és l'empresa d'opinió que va fer l'estudi? Es que em sembla tan increïble!!!!

Bé, només em queda dir-vos que gràcies per la vostra tasca informativa i endavant!!!!

Mar

El càncer de les subcontractacions

La trista notícia dels 6 treballadors morts cremats, per accident laboral, a la refinaria que Repsol té a Puertollano, posa damunt de la taula, un cop més, el drama humà de la inseguretat a moltes empreses i lagreu problemàtica de les -majoritàriament fraudulentes- subcontractacions.

No és per casualitat, que sempre es produeixi molta més sinistralitat laboral en les empreses subcontractades, que no pas a l'empresa matriu. Així, és molt simptomàtic del grau de malestar social que es viu actualment, el fet que cada dia es va multiplicant com el càncer aquest tipus de relació laboral, que no és més que expressió de l'exploació pura i dura del model neoliberal/conservador, en què es troben immerses moltes persones de carn i ossos, que sembla que han deixat de ser ciutadans d'un, "anomenat" estat social i democràtic de dret. Doncs bé, com a mínim, a aquestes "subcontractadores" se'ls hauria d'exigir unes normes de seguretat molt més fermes que la resta de la empreses. D'altra banda, cal tenir també molt en compte, que aquesta precarietat oculta, en sectors com els transports públics o els serveis sanitaris, representa una degradació, una reducció brutal, de la prestació social que es dona al ciutadà en general. Això que diuen tan eufemísticament els "gestors-gurus", que s'han introduir mecanismes de mercat en el sector públic, és nefast per a la majoria de la població. A gran part de la indústria pesada i del petroli és letal. ☹

Josep M. Loste i Romero

El marxisme en els Països Catalans

Un lluitador exemplar en la lluita per la república i l'autodeterminació dels Països Catalans: Arturo Van den Eynde ("Aníbal Ramos")

La denúncia del reformisme socialdemòcrata i del burocratisme estalinista, la formació d'una autèntica avantguarda que s'havia de bastir en les lluites del moviment obrer i popular i la llibertat de les nacions oprimides per l'imperialisme, la inexistència de "textos prohibits" i, per tant, la possibilitat real de llegir, estudiar i interpretar els clàssics del pensament revolucionari mundial, són els eixos de partits com Acció Comunista, el PORE, el POUM o l'Organització d'Esquerra Comunista, entre molts d'altres formacions que es reclamaven d'aquestes concepcions revolucionàries, és a dir, no reformistes.

Amb matisos diversos, les organitzacions revolucionàries compartien tota una sèrie d'actituds, formes de concebre el combat contra el feixisme i el capitalisme i herències culturals i polítiques molt semblants. Marx, Engels, Lenin, Trotski, Andreu Nin, Antonio Gramsci, Rosa Luxemburg, Anton Pannekoek i els situacionistes eren part d'una formació lliure considerada "herètica" per les diverses sectes estalinistes o seguidors del pensament d'Enxer Hoxa, Kim Il Sung, l'inefable Santiago Carrillo, Enrique Lister, etc.; per a no parlar de l'eurocomunisme sorgit en aquesta època.

Es tractava d'anar avançant, a mesura que el procés revolucionari així ho exigís, envers un Bloc Històric de Classes objectivament anticapitalistes que pogués implantar una societat socialista diferenciada tant dels models socialdemòcrates com del dirigisme d'estat soviètic.

ARTURO VAN DEN EYNDE (ANÍBAL RAMOS)
1945-2003

Alhora es volia anar bastint un tipus de partit marxista i leninista que no tengués res a veure amb la trista herència de la degeneració estalinista. Aquestes organitzacions volien d'allunyar-se dels perills de "caudillisme messiànic" tipus maoista o, fins i tot, "fidelista".

Les organitzacions que es reclamaven del trotskisme feien especial menció dels drets democràtics de les tendències i fraccions dins de l'organització. Estatuts i pràctica quotidiana havien de garantir la llibertat, dins la necessària unitat del partit, de

totes les tendències revolucionàries. I, en la línia de no dogmatitzar els "clàssics", s'havia de procurar sempre i en tot moment anar cap a una lectura "laica", gens "religiosa", de les obres que inspiraven els fonaments ideològics d'aquestes organitzacions.

Molts partits desaparegueren amb les embranzides de la transició. Sindicats com la CNT foren durament colpejats per la repressió i les provocacions policiaques. S'ha de recordar aquella tenebrosa història: l'atemptat contra el local Scala de Bar-

celona, que serví per a criminalitzar el naixent moviment anarquista català. El PORE també va patir provocacions semblants i va ser el darrer partit marxista legalitzat pel nou estat sorgit de la reforma del franquisme: no va poder actuar "normalment", de forma legal fins el març de... 1983!

L'onada d'oportunisme que envafí el moviment obrer i popular a conseqüència de la manobra conjunta de la burgesia i la pseudoesquerra va rompre la columna vertebral d'aquell poderós moviment revolucionari i independentista que amenaçava els plans de reinstauració monàrquica, de continuisme postfranquista. Cal dir que Arturo Van den Eynde va ser un dels pocs quadres revolucionaris, amb els seus companys i companyes del PORE, que en els moments més tenebrosos de l'auge del felipisme sabé resistir, amb provada valentia i ferma consciència de classe, els cants de sirena reformistes que destruïen i anestesiaven el poble.

I aquesta és una de les herències més importants que ens llega el dirigent del POR, aquell antic militant revolucionari antifranquista que ja a mitjans dels anys seixanta feia seves les millors tradicions de lluita del moviment obrer català i internacional.

En la tasca de servir les idees marxistes, el mètode d'anàlisi marxista, d'aplicació revolucionària i creativa de les idees de Lenin i Trotski, hi hagué sempre Arturo Van den Eynde, aquell Aníbal Ramos de la clandestinitat. Mitjançant *La Aurora* o les més diverses publicacions del PORE (després POR) pogué fer

arribar a tota una sèrie de lluitadors d'avantguarda, als sectors més combatius del poble i de la joventut catalana i de l'estat, la memòria de fets històrics completament tergiversats per l'estalinisme i la socialdemocràcia mundials. Ens referim a la història autèntica de la Revolució Socialista d'Octubre, el significat per al present de les aportacions al marxisme de Lenin i Trotski i de molts d'altres pensadors revolucionaris. Fer aquesta feina intel·lectual, quasi en solitari, quan tothom es venia al poder per quatre rals, ha estat una gesta memorable i que hem de saber valorar en tot el que val.

Arturo Van den Eynde consagrà tota la seva vida a divulgar, no solament els fets més importants del moviment català i internacional, sinó a situar-los en la seva justa perspectiva històrica per a treure les lliçons adients per al present. Arturo no era, ni molt maco, el típic intel·lectual petitburgès que, de forma dogmàtica, vol imposar unes determinades idees als sectors d'avantguarda del poble. La seva vasta formació revolucionària, el coneixement acurat dels clàssics li permetia fer-ne una lectura creadora i actual, "laica", sempre revolucionària, dels fets del passat.

També era un amant aferrissat de la història, una de les seves autèntiques passions; i, davant l'amnèsia propagada per la burgesia, l'estalinisme i la socialdemocràcia, procurava tenir obertes les pàgines de *La Aurora* als esdeveniments històrics bàsics per a tot combatent antisistema. Ω

(Miquel López Crespí)

SI AL MEDI AMBIENT: AUTOVÍA NO !

El concepte que del medi ambient té el PP dona molt de \$f: Benzineres verdes i taronges d'empreses NACIONALS escampades pel medi ambient que ens permeten repostar i viatjar pel medi ambient amb un bon cotxe, a poder ser tot sols, en plà pij@, música posada, cent quaranta per hora i aire acondicionat; poder aixecar-nos del llit deu minuts més tard per arribar a Palma o a Manacor no té preu; aquest és d'aquells plaers que dona el medi ambient i que de no ser pel nostre PP de cada dia, mai haguéssim pogut reconèixer i fruit.

Perquè tudar aquells antics sembrats avui abandonats o improductius on només s'hi fa la bru-

tor?: Construir parcs temàtics, d'oci, grans centres comercials són també de les coses bones que el medi ambient ens poden aportar i que permeten que s'omplin de gent tots aquests llocs aportats pel medi ambient i que abans no servien per res. I quina millor manera no hi ha de sentir intensament el medi ambient que viure dins la garriga, el bosc, vora la mar, en un edifici construït amb els dissenys i conceptes més moderns?, en una propietat privada, evidentment, on ningú s'hi hauria de posar.

Sí al medi ambient que ens permet seguir aprofitant les pedres i amortitzar la gran flota de camions i maquinària pesada que,

gràcies al medi ambient d'aquestes illes, varem poder comprar i que tantes comissions en obres públiques encara poden aportar als polítics autòctons fent capgirar el seu destí mediocre.

Sí als hotels rurals, segones residències, camps de golf, restaurants amb noms i dissenys integrats en el medi ambient i que amb la construcció de l'autovía es podran també dur al Plà. Sí al medi ambient nou que crearà l'autovía amb l'arribada de nous inversors i que finirà amb la Mallorca menys integrada als nous temps urbanitzadors.

Sí al medi ambient de les autovies que seleccionen els animals més vius dels més beneïts

en haver de traspasarla, el mateix val per a les persones. Sí al medi ambient de les autovies per on hi circularan milers de cotxes, camions, furgonetes i autobusos plens de turistes que carregaran de CO2 l'atmosfera i que tant agra- darà captar a les fulles dels arbres per fer oxígen i matèria orgàni-

ca. I que dir del rum-rum permanent del trànsit mentre estem fent la migdiada davall una figuera del plà i que ens recordarà de manera permanent l'agraïment que sentim envers, sobretot, la gent que va votar al PP i a UM. Ω

Joan Vicenç Lillo i Colomar

¿Vols deixar de beure?
PODEM AJUDAR-TE
Tel: 616 08 88 83
Alcohòlics Anònims

prou agressions
dels estats espanyol i francès
a la nostra llengua
Volem viure plenament
EN CATALÀ
PLATA
FORMA
PER LA
LLINGUA

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcons... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Centric. Tel. 661 427 008.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m2. Amb vivenda de 80 m2. Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la

mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

Es lloga pis al carrer del Corall, 13. Zona tranquil·la a s'Arenal. Moblat, 3 dormitoris, cuina menjador, bany, dutxa, gran sala amb foganya, 2 terrasses, jardí, garatge opcional, a 80 metres del bus i 200 de la platja. Tel. 696 751 319.

Venc àtic, Aragó-Via Cintura. 100 m2. + 60 terrassa, moblat, aire condicionat, fred i calor. Molt solejat, 3 dormitoris, 2 banys complets (un en suite) armaris emportats, cuina amb vitroceràmica i electrodomèstics, pocs veïnats, garatge, ascensors, climallit i persianes mallorquines d'alumini, Envelats. 33 milions de pessetes. Tel. 971 474 046.

A Alaró venc solar hort de 500 metres. Amb solls per animals, aigua, llum, i arbres fruiters. 8.500.000. Tel. 661 872 342.

SERVEIS
PROFESSIONALS

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jtp://paisoscatalans.org// tres.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallasos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Mallorquina de 52 anys responsable i no fumadora s'ofereix per fer companyia a senyora, també a hospitals per hores. Tel. 666 212 404.

Al.lota de 21 anys, cerca feina pels caps de setmana. Experiència en bar/restaurant. Vehicle propi. Zona nord de Mallorca, pla i raiguer. Maria Magdalena. Tel. 651 779 659.

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommeu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Llovers. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Som na Lledoneta Tàrraga tenc 16 anys i m'encantarà intercanviar correspondència amb al.lots nacionalistes mallorquins, menorquins o eivissencs. Lledoneta86@hotmail.com o a l'Avinguda de Barcelona. Urb. Vilamar, 50 * 12.560 Benicàssim

Anoia mallorquina, de 21 a 40 anys, s'ofereix home madur universitari, per les seves estades a Barcelona. Seriositat. Tel. 619 979 762 de 19 a 21 hores dies feiners.

Al.lota de 26 anys, s'ofereix per a fer feina a tintoreria amb experiència de 6 anys. Entre Palma i Inca. Tel. 971 870 532.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Rusinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensenyansa a distància de la Yenwa Andalus)

P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluïta>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berri-papera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2-01020 Victoria Gasteiz.

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives...que no les feu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus n° 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlarem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobiclette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla,

horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m2. a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i viestes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

Venc vidre per a taula 180x90. Cantons rodons totalment ulselat. 120 €. Tel. 971 445 183.

Venc entradeta: moble llarg, dues cadires i raconera. Tot nou. 115 €. Tel. 661 427 008.

Es ven en el terme municipal de Lloseta, casa senyorial d'uns 300 m2. amb vàries habitacions, salons, cuina, soterrani amb celler, amplex jardins amb arbres fruiters i palmeres. Solar de 1.200 m2 dels quals afectes de cadastre són 5 solars. Abstenir-se immobiliàries. Tel. 649 656 159.

Es ven amarrament 8x3 a Port Portals. Siutació escollera. Fàcil aparcament. Tel. 971 232 260 - 667 604 104.

Es ven nínxol nou al Bon Assossec. 1'88 m2. 3.000 €. Escripura i impostos a càrrec del comprador. Tel. 971 735 439.

Se regalen dos moixets, nascuts fa 2 mesos. Zona Pont d'Inca. Tel. 971 601 249 - 686 176 047.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

El Barça ret homenatge
al president afusellat fa
quasi 70 anys

El Barça ha decidit tirar endavant l'homenatge al president Josep Sunyol que s'havia de fer en el partit Derry-Barça. L'homenatge, que havia estat una iniciativa de l'Agrupació d'Amics de Josep Sunyol i en què ha assistit el secretari general d'ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira, s'havia considerat posposar-lo per un altre dia per fer-lo amb més solemnitat. Sunyol, diputat per ERC al Parlament i a les Corts, va morir afusellat el 6 d'agost de 1936 a mans de les tropes franquistes quan anava a visitar un grup de soldats republicans catalans. **Ω**

CUINA DELS PAÏSOS CATALANS

Arròs brut

Arròs de carn mallorquí

Ingredients:

Uns quants trossets de carns assortides (pollastre, conill, costella i llom de porc, guatlles, caça, etc.), ceba, tomàquet madur, arròs, clavell en pols, sal, oli i aigua. Per acompanyar, pebrot verd i tendre o raves.

Preparació:

Es posa a bullir l'aigua, en quantitat suficient per a què l'arròs quedi clar.

En una cassola de terra, amb una mica d'oli i un pessic de sal, es fregeixen els trossets de carn, fins que siguin ben rossos. Després, s'hi afegeix la ceba picada i es deixa fer ben rossa, també. Llavors s'hi tira el tomàquet ratllat i es deixa coure bé, fins que el sofregit sigui fosc. Quan estigui, s'hi posa l'aigua. Quan bulli fort, s'hi posa l'arròs, el clavell i la sal. Es deixa coure durant vint minuts i s'aboca, acte seguit, en el recipient de servir-lo, per parar l'ebullició i que l'arròs no es covi. Mentre es menja, es va mossegant el pebrot o el rave, sense amanir, per desembafar.

Arròs negre.

Ingredients:

Sipions, arròs, ceba, tomàquet, alls, pebrot tendre, aigua, oli i sal.

Preparació:

Es pica bé la ceba i es posa a sofregir, en una cassola amb oli i un pessic de sal, a poc foc, remenant-la bastant sovint per a què no es cremi, fins que quedi ben fosca. Llavors, s'hi afegeixen unes dents d'all, una mica de pebrot tendre, també picat ben fi i una bona quantitat de sipions. S'hi dona una remenada i es pica una mica de tomàquet, que també es tira a la cassola. Es va remenant per a què els sipions vagin deixant anar la mascàra. Quan el sofregit està ben lligat, s'hi tira l'arròs i

la sal, i se li fa donar un volt o dos. Després s'hi tira l'aigua bullint. Es deixa coure divuit minuts. Quan en faltin un parell, s'hi tiren uns alls picats al morter i deixats en una cullerada d'oli.

Paella valenciana

Ingredients:

Una mica de carn (menuts i ales de pollastre, trossets de conill, guatlla, cansalada, etc.), tomàquet madurs, garrofes, mongetes tendres, pèsols, all, julivert, arròs del tipus bomba, safrà, sal, pebre negre, oli i aigua. També s'hi pot posar carxofes o altres verdures, bolets, cargols, anques de granota, etc. i, si es vol fer mixta, marisc, calamars, sípia...

Preparació:

La vigília es posen a remullar els garrofans. Una bona estona abans de començar la paella, es bullen en aigua sense sal. Es colen i s'hi afegeix aigua, fins a completar tres volums per un d'arròs, i es torna a fer bullir.

En un paelló valencià, amb una mica d'oli i un pessic de sal, es fregeix el tall, fins que sigui ros. S'hi posa progressivament. Com menys costi de fregir, més tard; cal que tot estigui al punt alhora. Llavors s'hi afegeix el tomàquet ratllat, els alls pelats, el julivert picat, els garrofans cuits i les mongetes tendres, a trossos. Quan el tomàquet és cuit, s'hi posa l'aigua, un bon pessic de safrà, sal i pebre negre. Quan l'aigua bulli fort, s'hi tira l'arròs.

Es reparteix simètricament el tall i l'arròs dins l'aigua, perquè després no es pot remenar gens. Cal que l'aigua bulli de tot arreu, però moderadament; si bull massa de pressa, l'arròs quedarà cru i, si bull massa lentament, quedarà sucós o covat. Per anar bé, cal que l'aigua duri fins que faci uns divuit minuts que cou l'arròs. Si s'acaba abans, s'hi pot afegir una mica d'aigua. Es coneix que les butllofes són d'oli i no d'aigua perquè brillen més i són més primes. Si sembla que sobrarà aigua, només es pot apujar el foc i esperar que s'evapori més de pressa.

Durant els dos darrers minuts es farà el "torraet", l'agafat. Amb la flaire es coneix.

EVITA EL FOC!

Al bosc tot el seny és poc

Du el menjar preparat

No amollis coets

No tiris lloques
ni mistos

No deixis fems,
paper ni vidre

SOPAR A LA FRESCA D'ESQUERRA REPUBLICANA

Na Rosa Raya de s'Arenal no sol faltar als sopars-conferència de l'Esquerra Republicana.

En Bartomeu Ferrer i Garau, durant molts d'anys regidor a l'Ajuntament de Manacor, ara fa costat a l'Esquerra Republicana.

En Gorka Knorr i Borràs, vice president del Parlament Basc, a qui veiem al costat de la professora de la UIB Rosa Calafat, convidat per Esquerra Republicana feu una conferència davant unes 300 persones al Cafè can Lliro de Manacor el divendres dia 29 d'agost.

Tabaquisme

Està àmpliament demostrat que el tabac és perjudicial per a la salut. El fum del tabac conté més de 4.000 substàncies tòxiques. És per tots conegut el poder additiu de la nicotina, a la qual s'atribueix la dependència que fa tan difícil abandonar l'hàbit del tabac.

Efectes del tabac

El tabac està relacionat amb el 90% dels casos de càncer de pulmó. També és un factor de risc de càncer de laringe, esòfag, bufeta urinària, etc.

El tabac pot provocar també el desenvolupament de l'EPOC o malaltia pulmonar obstructiva crònica, caracteritzada per dues grans patologies: la bronquitis crònica i l'emfisema pulmonar, que poden acabar amb la dependència d'oxigenoteràpia durant les 24 hores del dia, amb la consegüent pèrdua de qualitat de vida.

A més, el tabac és un factor de risc cardiovascular. Predisposa a les següents malalties: angina de pit, infart agut de miocardi, etc.

En la dona embarassada, el tabac incrementa el risc de complicacions i provoca un retard en el creixement fetal. En conseqüència, neixen

Els cartons de tabac diuen en lletres ben grosses, que el tabac pot matar. Molts d'estanquers estan empeguits de vendre un producte tan verinós, però el negoci és el negoci, i mentre n'hi hagi que en compren.

bebès amb poc pes.

Els fills de pares fumadors contrauen amb més freqüència infeccions respiratòries i otitis.

El fumador passiu és aquella persona que no fuma i ha de respirar l'aire d'ambients carregats pel fum del tabac. També s'han descrit casos de càncer de pulmó en fumadors passius.

El fum del tabac no sols l'afecta a vostè, també perjudica totes les persones amb les quals conviu o treballa.

Així, doncs, vostè té prou motius per abandonar el tabac. És un repte difícil per al fumador crònic, però no és impossible.

Consells per deixar de fumar

Triï una data per abandonar el tabac (intenti que sigui un dia sense reunions o factors d'estrès, és millor un dia festiu). Aquesta data és inamovible.

Ha de deixar el tabac de cop (no serveix fumar menys).

Faci una llista comparativa amb els avantatges d'abandonar el tabac, i una altra amb els que li aporta el tabac. Analitzi quants cigarrets gaudeix realment en un dia.

La nit anterior a la data assenyalada, llenci els cigarrets i amagui qualsevol objecte relacionat amb el tabac.

Practiqui exercici físic de forma regular. L'ajudarà a suportar millor la síndrome d'abstinència i la tensió acumulada al llarg de la jornada, i evitarà menjar més.

Premiï els guanys aconseguits: amb l'estalvi econòmic

que suposa deixar de fumar, pot permetre's algun caprici, potser unes vacances... Pensi en alguna cosa que li faci il·lusió i marqui-s'ho com a objectiu.

Si no fuma...

...Els sistemes respiratoris, cardiovascular i nerviós tornaran a la normalitat.

...Tindrà menys risc de càncer de pulmó, infart de miocardi i bronquitis crònica, entre altres malalties.

...Gaudirà de més salut i agilitat. Podrà caminar, pujar escales i practicar esport sense cansar-se.

...Gaudirà del sabor dels menjars.

...Serà un exemple per als seus fills i les noves generacions en general.

...Tindrà la satisfacció d'haver recuperat la direcció de la seva vida, que fins ara depenia del tabac.

Punts clau

Decideixi's ja a posar data per a deixar de fumar i acompleixi-la.

Faci còmplices els seus familiars i amics perquè li donin suport.

Faci exercici regularment i eviti menjar aliments que engreixin.

Vagi al seu metge en cas de consum molt important (40 cigarrets al dia) o d'intents fallits previs, per valorar tractament específic amb xiclets o pegats de nicotina.

Amb la seva voluntat i aquests consells estem segurs que pot aconseguir deixar de fumar definitivament. **Ω**

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**